
Enkele stukjes

Stefaan Van Slycken

Ik kan mij nauwelijks nog voorstellen dat er een tijd was dat ik daMusic niet kende. Toch moet ik ooit gereageerd hebben op een oproep op een fotografieforum: een webzine dat naar fotografen zocht, voor concerten. Na wat heen-en-weergemail begon ik aan de eerste foto-opdrachten. Nu ja, "opdrachten"... bij daMusic bezoek je enkel de concerten die je zelf wil zien. Van het een kwam het ander en na enige tijd schreef ik ook recensies en columns voor de site. Die waren niet altijd onomstreden, en waar nodig heb ik de internetreacties laten staan. Sommige zijn onbedoeld hilarisch, andere terecht.

In dit overzichtje heb ik mijn favoriete stukjes verzameld. Het is geen compleet overzicht, niet alles wat ik schrijf is het (her)lezen waard, maar aan een aantal recensies heb ik veel plezier beleefd bij het schrijven. Hopelijk beleeft de lezer even veel plezier aan het lezen.

SVS.

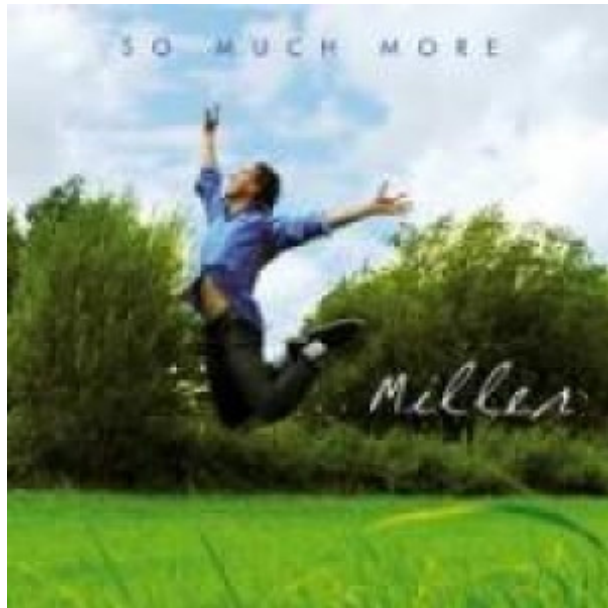
Inhoud

Miller - So Much More	5
Monkey - Journey to the West.....	6
Jay Brannan - Goddamned	7
Arg, Gratuit Artistiek	8
Het radio-rapport	9
Buena Vista Social Club At Carnegie Hall.....	11
John Cale: Festivalvoer	12
Leonard Cohen - De stem van de dichter	13
De relevantie van ranzig ruften.....	14
De voorspelbare vijfhonderd.....	15
Deep Purple Genietbare nostalgie	17
Etoiles Polaires Montréal – de verboden recensie.....	18
Het slappe scrotum van de Vlaamsche Schlager.....	19
Requiem voor een Vlaamse Ba(a)rd - reprise.....	21
Lambchop - OH (Ohio)	22
The Long Blondes Couples	23
Woodstock 69 revisited	24
Ry Cooder & Nick Lowe: Goethe in Bozar	26
Het nut van nostalgie.....	27
Thé Lau: Energie was het sleutelwoord	28
De mythes van de jaren 00: Een nieuwe Beatlemania?	31
Bovenal bemin één Bob: Dylan voor beginners	34
Bovenal bemin één Bob - deel twee.....	36
Bovenal bemin één Bob: de Dylan-kerstcadeaus	37
Turalura	39
Tien tips voor de beginnende singer-songwriter - deel 1	42
Tien tips voor de beginnende singer-songwriter - deel 2	43
Francofilie: Er is leven naast Gainsbourg.....	45
Willemsson	47
Mercury Rev De fijne lijn.....	48
Het Oost-Vlaams Rockconcours: ellende troef	49
Oost-Vlaams Rockconcours: Professionalisme troef, originaliteit zoek	49
Oost-Vlaams Rockconcours: Ups and yawns	51
Oost-Vlaams Rockconcours: Déjà vu, déjà entendu.....	53
Oost-Vlaams Rockconcours: Echte en valse zangers	57

Oost-Vlaams Rockconcours: Voer voor discussie	59
Oost-Vlaams Rockconcours: Stilleven met weefgetouw en stripteasebar	60
Oost-Vlaams Rockconcours: Zes stijlen zonder ongelukken	65
Oost-Vlaams Rockconcours: Mensen zonder vrienden	66
Oost-Vlaams Rockconcours: Met de vingers in de neus	69
Oost-Vlaams Rockconcours: The night of the crooked clichés in English	70
Oost-Vlaams Rockconcours: Fear and Loathing in Oost-Vlaanderen	75
Oost-Vlaams Rockconcours: Vier maal vijf is twintig	76
Oost-Vlaams Rockconcours Het werk loont zijn meester	78
In de rand van het Oost-Vlaams rockconcours	80

Miller - So Much More

Evil Penguin Records

"Ze kunnen me wat, die flaminganten," fulmineerde ik, fluks een half dozijn lege glazen van tafel stotend met een fors armgebaar. "De ontroerendste polyfonische muziek, de unaniem geprezen Vlaamse Primitieven, het fijnste laken en de kunstigste wandtapijten zijn ontsproten uit onze boerengrond!"

"Om dan nog maar te zwijgen van het teerste kantwerk en de verfijnde hooggotische architectuur die van kust tot hinterland onze gouwen mondiaal aanzien gaven" onderbrak de dienstster die de scherven aan het opruimen was. "En Rubens!" - onze hoofdredacteur liet ook zijn licht schijnen. "Inderdaad," riep ik veel te luid. "En waarmee pakt Het Vlaamsche Land nu uit? Laura Lynn en de kniezwengel! En Miller is next!"

Ik gooide de cd van **Miller** op tafel. De dienstster deed alsof ze niks had gezien en met het schaamrood op de wangen deed ze haar jas aan om naar huis te gaan. De editor-in-chief negeerde mijn theatraal gebaar. Hij gebodde de waard nog twee van zijn zwaarste bieren te brengen, of nee, doe maar vier. Dit vroeg om een harde aanpak.

"Hij speelt op een bloody Ovation-gitaar en hij is er trots op" stelde ik toonloos vast. De gitarist aan het tafeltje naast ons veerde op, stootte daarbij zijn glas om en vluchtte de toiletten in. "Een Ovation?" vroeg de waard. "Ja!" beet de tweede gitarist aan het andere tafeltje hem toe, "die plasticen gevallen die zo 'n grote sier maakten tijdens de Unplugged-crisis maar klonken als een oversized boterhamdoos!"

De eerste gitarist kwam terug, het gezicht vaalgroen met een koddige tint geel rond de ogen. "Ik moèt het weten!" zei hij ongevraagd. "Was hij prominent aanwezig in de mix?" "Mijn lieve jongen, de plaat opent ermede!" grijnsde ik. Het werd de arme man te machtig en kokhalzend liep hij terug de toiletten in. Dankbaar om mijn sterke gestel bestelde ik nog een rondje. De hoofdredacteur deed dapper mee maar stond op plooiën. En dan had hij nog niet eens de cd gehoord.

Het is een publiek geheim: hoofdredacteurs hebben een kwaaië dronk. Hij greep mij bij mijn revers en trok me ei zo na helemaal over de tafel. "Lissen Up" siste hij gemeen, "you bespreek de cd or you'll never work in this town again!" "Het is er aan te merken dat niemand zijn Engels corrigeert" grapte ik houterig tegen de drummer aan het tafeltje naast ons. "What do you say man?" beet de hoofdredacteur me toe, en ik zag dat hij op het punt stond zijn mes te trekken. "Van Miller bedoel ik hé," trachtte ik me te redden, "kijk, er staat een Engelse taalfout op het cd-boekje." Gelukkig stond die fout er inderdaad, anders had ik het niet naverteld.

"Hoe moeilijk is dat nu, zo 'n recensie" gromde hij, "je zegt gewoon waaraan het je doet denken, wat je goed of slecht vindt en klaar!" Ik zuchtte diep. Iets wat lijkt op zowat alle pseudo-singer-songwriterplaatjes van Born, Udo en ander slachtafval van als talentenjacht vermomde sms-goudmijnen, hoe kan je daar nu iets goeds of slechts over zeggen. "Zeg dan: fijn popplaatje maar niks bijzonders" suggereerde de hoofdredacteur.

"Kom, leg die cd eens op" gebood ik de kastelein. Hij weigerde. "Dat vullis komt mijn discobar niet in! De mensen moeten nog verteren, en als ge niet meer schikt te drinken, ga dan naar huis." "Erger nog", zei ik, "als die man, die Miller, nu eens kwaad wordt en ons komt zoeken?" Maar de hoofdredacteur wist beter. Gepokt en gemazeld als hij is kende hij dit soort would-be-Radio2-vedetten net zo goed als het caféplan van de stad Gent. "Als, àls, als hij u al komt zoeken, dan zal het zijn om te zeggen: 'Doe het dan zelf als ge 't beter kunt!' en daarmee basta".

Ik keek hem schaapachtig aan - dat heb ik wel vaker na een dozijn tripels. "Ik wil zeggen," mompelde hij terwijl de waard de stoelen op de tafels begon te zetten, "zorg dat uw recensie wat origineler is dan dat soort onschadelijke behangmuziek voor niet-te-trendy coiffeurszaken in bestaansmoeë hiaten in de beschaving zoals Destelbergen. Patron, kunnen wij nog iets bestellen?"

Elke gelijkenis met bestaande personages berust op toeval. Of denkt u nu echt dat onze hoofdredacteur trakteert? De cd, die bestaat jammer genoeg wèl echt.

30 November 2008

Monkey - Journey to the West

XL Recordings

Weledelgestrenge heer hoofdredacteur, gelieve in bijlage ons doktersattest voor werkonbekwaamheid te vinden, alsmede een verklaring onder ede van de voorzitter van het team psychologen dat mij begeleidt. Beide documenten verklaren eensluidend dat het beluisteren van experimentele muziekstukken destabiliserend kan zijn voor de muzikaal ingedommelde geest. U bemerke dat beiden daarbij 'Journey to the West' van Monkey duiden als definitief breekpunt voor onze getormenteerde geest, en uzelf - ons herhaalde luisterbeurten opgelegd hebbende - verantwoordelijk houden voor ons gedrag en onze uitlatingen van de laatste dagen.

Begrijp ons niet verkeerd, wij schuwen een grondige dwaling van de platgetreden paden

niet. Wil echter in acht nemen dat wij - teneinde zo onbevooroordeeld mogelijk aan de recensie van een plaat te beginnen - de begeleidende perstekst van de platenfirma pas na onze eerste luisterbeurten tot ons nemen. Wij konden dus onmogelijk weten dat Monkey een nieuw project is van Damon Albarn en Jamie Hewlett, bekend van Gorillaz. Het weze ons vergeven dat ook de herkenbare hoestekening ons niet meteen op het juiste spoor zette. Ons hongerloon noopt ons immers tot een verblijf in een negorij waar het elektrische licht dermate zwak is dat wij geen zwarte van een witte pens kunnen onderscheiden - laat staan dat wij een cd-hoes zouden kunnen interpreteren.

Daar u ons reeds jaren een jaarabonnement op de Londense Royal Opera House weigert - alsmede transport-, eet-, en vooral drinkvergoedingen - konden wij ook onmogelijk weten dat deze cd gebaseerd is op de gelijknamige opera die aldaar in juni jongstleden opende. Hadden wij naar Londen gekunnen, dan hadden wij ons eveneens kunnen informeren bij de BBC, daar zij de Japanse

televisieversie van dit verhaal in de jaren '70 uitzonden. Ook de heren Albarn en Hewlett leerden het verhaal via dit medium kennen. Zij verzekeren ons dit onder ede te zullen bevestigen.

Hoe dan ook, wij hopen dat u ons voor het ons aangedane leed minstens vergoedt met een reis naar China, opdat wij in de voetsporen van de heren van Monkey enigszins een touw zouden kunnen vastknopen aan het verloop van hun verhaal, en opdat wij enige kennis van het Mandarijns zouden opdoen zodat wij de Chinese teksten enigszins zouden begrijpen. Wij zullen u dan alsnog onze recensie laten geworden. Het valt ons immers erg lastig om zonder verdere informatie een oordeel te vellen over deze erg rare cd.

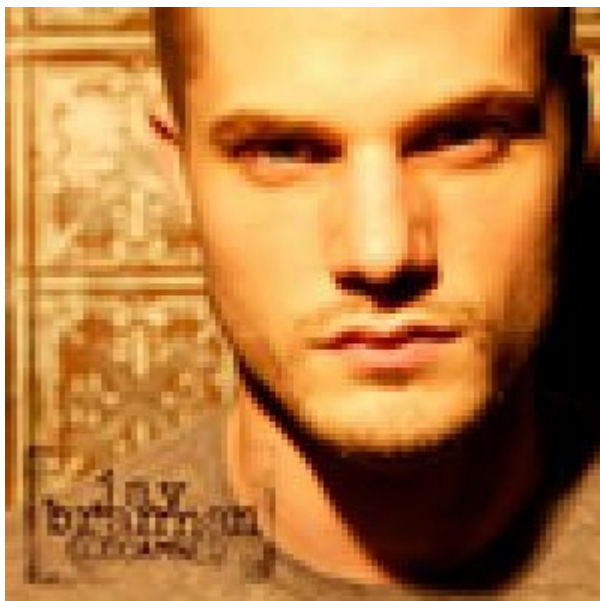
Bijwijlen lijkt het werkelijk alsof er een echte aap plaats heeft genomen achter de mengtafels en er willekeurig aan knopjes zit te draaien en te schuiven. Vaak betreft het - gelukkig voor onze zwakke zenuwen - korte soundbytes waarbij ons wel enige vragen stellen bij hun betekenis. Dit wordt afgewisseld met traditioneel Chinees aandoende muziek. Het geheel wordt gelardeerd met een instrumentarium dat zigzagt van eeuwenoud Chinees over klassiek-jazzy tot en met eighties-synthklanken. U begrijpt dat wij geïntregeerd zijn.

Bijwijlen is deze plaat erg mooi, soms ook weer erg verontrustend. Helaas vrezen wij ze slechts ten volle te zullen kunnen appreciëren na het aanschouwen van de bijhorende opera, liefst met een vertaald libretto. Het valt niet uit te sluiten dat deze plaat ook zonder duiding in de smaak zal vallen bij liefhebbers van de minst toegankelijke experimenten van Gorillaz, sinologen in de dop of fans van all-round weirdness. Hoe dan ook, in onze bescheiden opinie is 'Journey to the West' onbespreekbaar. Wij zouden ze graag een belangrijke artistieke waarde toekennen als soundtrack voor een moderne opera, maar wij vinden het moeilijk om deze 22 nummers tellende mengelmoes van traditionele Chinese muziek, dierengeluiden en geschifte elektro te plaatsen. Kan u ons daarom deze schabouwelijke, kant noch wal rakende recensie vergeven? Na enige luisterbeurten bevinden wij ons namelijk nog steeds in a monkey state of mind... Was getekend, hoogachtend, Uw kapoen, september 2008.

26 September 2008

Jay Brannan - Goddamned

Great Depression records

De postmoderne visie op het muzikale universum die wij aanhangen, wordt keer op keer bewaarheid door de realiteit. En vooraleer u op zoek gaat naar uw Winkler Prins, specificeren wij dat authenticiteit ons inziens heden quasi onbestaande is. Aan de grondslag daarvan ligt niet alleen het feit dat het bestaande muziekaanbod zich steeds uitbreidt maar ook dat het massaler verspreid wordt - zodat niet alleen de kans om iets bestaands te kopiëren groter wordt, maar ook de beïnvloeding erdoor steeds waarschijnlijker is. Waarmee we maar willen zeggen dat het plaatje 'Goddamned' van Jay Brannan niet bepaald origineel is.

Allemaal al gehoord en gezien, dat is ons oordeel. Afgaande op de hoesfoto zouden wij

denken dat Brannan een zanger van een gesplit boysbandje is. Afgaande op zijn teksten, waarin hij niet al te subtiel over (zijn?) homoseksualiteit spreekt, zouden wij er zelfs donder op zeggen. Afgaande op zijn gitaarspel zouden we zeggen dat hij al een tijdje bezig is met tokkelen, maar niet al te fanatiek. Afgaande op zijn teksten zouden we zeggen dat hij nogal snel tevreden is en het cliché niet schuwt.

Het opvallendste aan Jay Brannan is zijn stem: die lijkt als twee druppels hoestsiroop op die van Tracy Chapman. Jammer dat Brannan een minder begenadigd songschrijver is. 't Is misschien omdat wij vrolijke Franzen zijn gezien onze absurdistische, door Camus geïnspireerde levensvisie, maar qua suïcidale treurwilgenmuziek hebben wij het wel gehad. Het is niet omdat men zingt dat men het leven een beetje beu is, dat het d'office een pakkende song is. Defaitistisch als we zijn, zijn wij al tevreden als er per decennium eens een mooie triestige plaat te beleven valt.

Muzikaal: spaarzame arrangementen met akoestische gitaar en toebehoren, niet te stroperig maar ook niet te subtiel. En, als u het dan echt wil weten, willen wij u wel even bloemlezen uit de teksten: "Fuck this, this can't be my life/Tears flowing in full force tonight", "Mine was the heart I never thought you would break", "Am I suicidal, or am I hungry", "If I must face the gun squad again, then let me get shot", "If all you need is love, you won't find it", "I know you hate me, I'm a perceptive guy", "Fatal habits, broken dreams/Waking up isn't all it seems", "I've got my laptop for pleasure and my guitar for pain". En-zo-voort. "I wish my songs didn't suck", zingt onze jonge vriend dan nog. Well, Jay, don't record them then, burn your lyrics and burn your guitar too.

Nu mag u veel van ons vragen, maar niet dat wij deze cd nog eens gaan opleggen om de songs stuk per stuk te bespreken. Qua muziek zitten er geen grote uitschieters tussen, en als wij ze thematisch catalogeren dan onthouden wij vier songs over hoe triestig en vervelend het leven is (*Can't Have It All, American Idol, A Death Waltz, Bowlegged & Starving*), zes songs over de mannenliefde en bijhorende hart- en aarszeer (*Half-boyfriend, At First Sight, Housewife, Home, On All Fours, String-a-long Song*) en een song over God die niet zou bestaan en dat men beter zou stoppen met daarover te vechten (*Goddamned*). En als kers in de kont een foto van Brannan op de plee, met ontbloot bovenlijf en de gitaar op de schoot. Misschien is dit plaatje daarom zo 'n platte ... met stinkers van songs?

27 September 2008

Arg, Gracuit Artistiek

Column

...vergeet nimmer het u dat blazen sokken uw van zozeer u inhoud de zou en ,aankijken gaan "tekst" gegeven het tegen anders heel plots u Zou ?kent niet gelijke zijn taalgebied Vlaamse het in die schrijver eigenzinnig een van vinden vondst originele een het u Zou ?schrijven te voor naar achter van column hele een eens om zijn idee geweldig geen het Zou

...Of zou u het gewoon enorm vermoeiende onzin vinden om een tekst van achter naar voor te moeten lezen, om uiteindelijk te concluderen dat u 'm even goed links had kunnen laten liggen? Nochtans, in de zogenaamd "alternatieve" muziek is het een aanvaard en bejubeld stijlfiguur: dwarsliggen óm dwars te liggen, in de hoop zich ietwat interessant te laten bevinden.

Ware muziek te vergelijken met schilderkunst - en tot op zekere hoogte is dat zo - dan zijn veel alternatieve groepjes te vergelijken met derderangs landschapsquarellisten met een half jaar avondschoon in de plaatselijke parochiezaal als opleiding. Maar omdat zij beseffen dat een uit

onkunde ietwat uit perspectief getrokken landschapje met obligate windmolen verre van interessant is, besluiten hun werken in stukken te snijden en/of met faecaliën te bestrijken om er aldus "alternatieve" kunst van te maken. Rrrrrraaaa-zend interessant. Niet? Neen. Ars Gratia Artis, de kunst om de kunst, dat mag. Gratiuit artistiek doen, daar zou een straf op moeten staan: levenslang eenzelfde paar geitewollen sokken moeten dragen bijvoorbeeld.

Men moet consonanten beheersen om dissonanten op een effectieve manier te gebruiken. Men mag - moet! - het wezen van de muziek in vraag stellen, men mag verwondering opwekken en aandacht vragen. Neen aan de easy listening-liftmuzak en bij uitbreiding de gladjes verteerbare popmuziek! Maar het soort van dissonanten, stijlbreuken, tempowissels en vreemd instrumentarium waarvan menig would-be alternatief groepje zich heden ten dage bedient is ondertussen al even gladjes, voorspelbaar en makkelijk verteerbaar als de meest gladde pop.

Muziek evolueert, en gelukkig maar. Er werden wenkbrauwen gefronst toen Elvis op z'n gitaar begon te slaan en *negermuziek* speelde. Toen The Beatles meer dan vier sporen nodig hadden om hun ideeën op band te zetten. Toen Bob Dylan elektrisch ging. Toen Jimi Hendrix z'n Marshall op 10 zette en z'n gitaar in brand stak. Toen The Sex Pistols alle twintig-minuten-synthsongs aan stukken reten met kettingzagen als gitaren. Toen Black Sabbath demonische zaken verklankte. Toen Nirvana het jong zijn een andere klank gaf.

Maar wij fronsen onze wenkbrauwen niet - je répète: NIET - omdat een bandje denkt speciaal te doen door gitaren te bespelen met de hamer, onderbroeken op hun hoofd te dragen, vijf drummers en drie bassisten in de bezetting te hebben, de zanglijnen achterstevoren af te spelen, of nummers van drie kwartier stilte te schrijven. Dat is niks nieuws, niks verbazends.

Waarmee wij tot ons punt willen komen, of liever onze smeebede: bands aller landen, bezorg ons in 2009 alstublieft eens iets vernieuwends, ontwrichtends, markant en blijvend. Al was het maar één optreden of één plaat. In 2008 heeft u jammerlijk gefaald...

04 Januari 2009

Het radio-rapport

Column

Naast het reguliere pornografische materiaal en de lollige powerpointpresentaties die steevast eindigen met naakte obese vrouwen, circuleert er ter redactie van tijd tot tijd wel eens een min of meer interessante mail. Zo overviel ons een uitnodiging voor het zogenaamde [Symposium Radio](#), dat, terwijl u dit leest, al achter de rug is. Deze laattijdigheid spruit niet voort uit het feit dat wij - naar de hoofdredacteur beweert - diverse lichaamsdelen vegen aan onze deadlines, maar omdat wij deel noch part willen hebben aan het welslagen van zo 'n walgelijk gegeven.

Wij begrijpen best dat die lui die wegens gebrek aan talent voor een echte studie dan maar "iets met media" gedaan hebben (wellicht omdat de cursussen sinologie en criminologie al volgeboekt waren en "iets met toerisme" nogal onnozel klinkt) ook hun boterham moeten verdienen. En ze mogen zich gerust amuseren met het uitvinden van hoogdravende termen in een zelfbedacht taaltje dat het bastaardkind is van het Engels dat Friese polderbankiers spreken en het Nederlands dat Teirlinckstudenten per infuus toegediend krijgen. Crossmediale platformen, communitymedia, en van je bla bla bla.

Wij begrijpen ook dat dat soort lui zich al mekkerend een weg weet te "netwerken" op recepties na Multimediale Symposia, tot zij de geheel uit maatpak en lucht opgetrokken top van de mediabedrijven overtuigd hebben dat zij een plaats verdienen als verbindingsofficier tussen die arbeiders die plaatjes opleggen en tussendoor wat in een micro zitten te zwetsen en de bedrijfstop voor wie radio en media niet meer zijn dan hoofdstukjes in de kolommen "activa" en "passiva" van de firma's die zij zo rendabel en impactrijk mogelijk trachten te maken teneinde hun advertentie-inkomsten voor het volgende jaar zo correct mogelijk te begroten.

Wij begrijpen ook dat de status van BV het hoofddoel is voor radiomakers. Het is de Vlaamse tegenhanger van de Amerikaanse droom: herkend worden door de kassierster van de GB, je naam in grote letters zien op de affiches van de pensenkermis van Zoerlegem-Parvijze, sponsordeals afsluiten met Skoda en Duivenlokaal Ons Vermaak, optreden met de Ketnetband en gastverschijningen in de incestueuze vedetteprogrammaatjes van dezelfde omroepfirma die je via hun andere media wil lanceren tot helderste ster aan het crossmediale firmament. Terwijl je eigenlijk gewoon een zeveraar bent die zichzelf graag hoort praten over hoe geweldig hij is en hoe dom een ander, en vindt dat die plaatjes die ze tussendoor moeten draaien eigenlijk in de weg zitten voor z'n ego.

Wij begrijpen dat platenfirma's het moeilijk hebben. Dat zij zich niet meer kunnen permitteren om een bende jonge groepjes kansen te geven en zich artistiek te laten ontplooiën in de hoop dat er iets waarlijk moois uit voortspruit en dat de wereld het wil horen. Als hun marketingdienst berekend heeft welke muziek het plebs dit seizoen zal willen kopen, is het dan ook hun taak er middels de nodige zachte dwang voor te zorgen dat dat dan ook zal gebeuren door de radioprogrammeurs vriendelijk te gebieden hun schijfje in A-rotatie te steken en het minstens dertig keer per dag te draaien, kwestie van de marketing en heel de hutsekluts toch een beetje terug te verdienen aan auteursrechten.

Maar wat wij nièt begrijpen, is dat er in heel dat godvervloekte Vlaamse radiolandschap niemand, maar dan ook niemand meer is die zich om de hoofdzak - sorry managertjes: de core business - bekommert: muziek. Als de radio op sterven na dood is, dan komt het omdat er gewoon niks meer voldoende interessant is om naar te luisteren. Het zijn die pakkemannen die het zo bestudeerd hebben dat radio nu enkel nog een non-intrusief achtergrondgegeven is voor bouwsweren en wachtzalen. Zij geven radio de doodsteek. Je mag het zo crossmediaal maken als je wil, een stierlijk verveeld publiek zal niet geneigd zijn zich enige inspanning te getroosten of zich betrokken te voelen bij iets wat zelfs voor de makers eigenlijk van ondergeschikt belang is aan de blabla die ze erover kunnen verkopen op Symposia. Hoe eerder dat soort lullige gelegenheden dan ook een stille dood sterft, hoe beter. Misschien trekt de waas dan op en ziet er iemand het licht: dat je goeie radio kan maken door gewoon interessante programma's te maken met interessante muziek. Om radio te maken heb je oren nodig in plaats van businessplannen en platformen en logo's en gezichten.

Tot zover deze lezing. Er zitten alweer vijf powerpointpresentaties in onze mailbox.

Alle presentaties van het Symposium Radio vind je op [Slideshare](#).

30 Maart 2009

Buena Vista Social Club At Carnegie Hall

World Circuit Records

Eerlijk? Neil Young mag zijn 'Archives' intussen op het kampvuur gooien en naar 'Chinese Democracy' hebben wij zelfs nooit reikhalzend uitgekeken, tenzij bij wijze van grap. En laat Led Zep maar gesplit blijven, of wij dreigen ermee 'In Through The Out Door' op de draaitafel te gooien. Waar wij dan wel al jaren op wachten? Wereldvrede natuurlijk. En de opnames van de concerten die de originele Buena Vista Social Club gaf in Carnegie Hall en Carré. Eindelijk!

Als u in deze donkere dagen zinnens bent om een stevig koord te gaan kopen om u te verhangen op de vliering, stop dan onderweg naar de koordenmarchand ook eens bij de

platenwinkel. Gun die uitzuiger van een platenboer zijn boterham en doe uzelf een enorm plezier. 'Buena Vista Social Club at Carnegie Hall' heet dat plezier.

Voor wie te jong of te seniel is om het te weten: Buena Vista Social Club is een bont allegaartje Cubaanse muzikanten die door Ry Cooder op hoge leeftijd herontdekt werden en wereldwijd bejubeld werden. Wim Wenders maakte een prachtige documentaire rond heel het gebeuren.

Jammer genoeg betreuren wij intussen reeds enkele hoofdrolspelers: wijlen Rubén González, wijlen Ibrahim Ferrer, wijlen Compay Segundo, wijlen Pio Leyva en Puntillita Licea. Er werden weliswaar minder woorden aan vuil gemaakt dan aan het overlijden van het meetje van een melkchocolade Amerikaan met hoge woorden, maar zo zit de wereld in elkaar, zeker?. Nochtans zal geen enkele Amerikaanse president de wereld ooit zoveel eenvoudige schoonheid schenken als die ouwe mannetjes uit Cuba.

Wij zijn nog zelden ontroerd, maar al van bij de eerste mi mineur van *Chan Chan* staan de tranen in onze ooghoeken. Manuel Mirabals weemoedige trompet voert ons naar nazomerende terrassen aan met palmbomen beplante boulevards. Gek ook hoe de muziek van deze professionele en bijna klassiek getrainde muzikanten toch zo spontaan blijft klinken. Zij stammen uit een tijd waarin amusement nog ambacht was, eerder dan commercie.

De hoes verwijst expliciet naar het eerste BVSC-album, en bijna alles uit die plaat passeert de revue. Soms is het bijna carnaval, soms bijna jazz, maar altijd is het fantastisch. *Dos Gardenias* is zo mogelijk nog meeslepender en *El Cuarto de la Tula* nog gedrevener dan op de studioplaat.

Als Rubén González ten dans speelt is het altijd raak. Compay Segundo klinkt schalks als altijd. Wat een plezier! Hoe kunnen mensen die op het randje van de ellende leven toch zo opgewekt door het leven gaan? Misschien speelt het klimaat ons hier gewoon parten...

Weemoed werd vroeger aanzien als geestesziekte. Gelukkig is er geen medicijn voor gevonden. Een eind koord komt het dichtst in de buurt. Een gitaar of een piano of een stuk papier en een vulpen kunnen ook soelaas bieden. Of een streepje Cubaanse muziek. 'at Carnegie Hall' is een zalig testament van de Buena Vista Social Club zaliger.

07 December 2008

John Cale: Festivalvoer

25 Juni 2008 - Paleis voor Schone Kunsten, Brussel

John Cale heeft het lang lastig gehad. Steeds maar weer diezelfde nummers aframmelen tot hij er zelf net niet bij in slaap viel. Een paar jaar geleden haalde hij er een paar jonge muzikanten bij en dat leidde tot verrassende, intense en hard rockende resultaten. Dat hij nu met de "acoustimatic band" op het podium zou staan deed ons even denken aan een terugval naar dat geneuzelde akoestische, maar niets bleek minder waar.

John Cale moet ondanks zijn lange muzikale carrière, helaas nog al te vaak voorgesteld worden. Hij was naast Lou Reed de bezieler van Velvet Underground, hield het daar na een tijdje voor bekeken, en bracht een heel gevarieerd solo-oeuvre uit. Helaas verdween dit goeddeels in de obscuriteit, en live leek het ook lange tijd

niet echt meer te lukken. Tot Cale zijn publiek drie jaar geleden van z'n sokken blies met een nieuwe CD ('Black Acetate') en een bijhorende tournee met een jonge begeleidingsgroep, waar het introverte akoestische gemompel plaats maakte voor een punk-rockshow met een bitsige en bijtende Cale.

Diezelfde rockende groep - met snaken half zo oud als Cale - betreedt zonder veel poeha het podium, en *Heartbreak Hotel* wordt ingezet. Cale ramt als een spastische robot op de piano, en de zware vervormingseffecten op de stem maken dit een wel héél vreemde versie. Na een mooi rechttoe rechtaan *Paris 1919* neemt Cale de elektrische gitaar ter hand voor een aantal stampende rockers. *Save Us*, *Sold Motel* en *Helen of Troy*, maar vooral *Perfect for Me*, bewijzen dat Cale eigenlijk beter op een rockfestival zou staan dan in de Henri Le Boeufzaal.

Wij dachten reeds de eerste stagedivers te zien maar het bleken een handvol mensen te zijn die de zaal verlieten. Zij hadden wellicht een hele avond *Close Watch* verwacht, maar Cale hoeft zich voor niemand nog te bewijzen en doet gepassioneerd wat hij graag doet. Noch *Close Watch*, noch *Dead or Alive*, noch enig Velvet Underground-nummer halen de setlist. Zelfs het obligate geschreeuw waarmee hij gewoonlijk *Fear* beëindigt, ruilt hij in voor één enkele oerschreeuw.

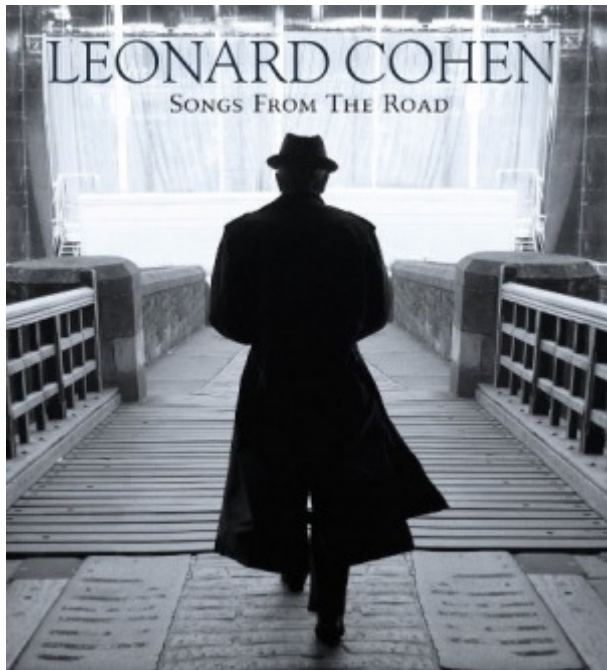
Big White Cloud - in een heel mooie, zweverige uitvoering - biedt even een rustpunt. Het publiek heeft het blijkbaar meer nodig dan Cale, want die staat erg scherp voor zijn 66 jaar. Stuwyt zijn jonge begeleidingsgroep hem vooruit, of is het juist omgekeerd? Cale lijkt alleszins terug gefocust, en klinkt bij momenten terug zoals in de jaren '80 - de periode waarin hij tussen Warren Zevon, U2 en Van Morrison op Torhout/Werchter stond.

Na erg leuke en frisse uitvoeringen van *Cable Hogue* en *Ship of Fools* heeft Cale duidelijk zin in een jam, en hij breidt een uitgebreid slot aan een medley van *Gun* en *Pablo Picasso*. Met *Dirty Ass Rock 'n' Roll* als enige bisnummer klokt Cale af op exact anderhalf uur. Kort en krachtig, indrukwekkend, origineel, onvoorspelbaar en inspirerend. Een zeldzaamheid in deze tijd van voorgekauwde best-of sets van inhalige vedettes. Een kwarteeuw na zijn passage op T/W zou Cale er eigenlijk terug moeten staan. Dit is muziek!

26 Juni 2008

Leonard Cohen - De stem van de dichter

RE:introducing

Sinds Leonard Cohen noodgedwongen z'n afzondering doorbrak en z'n oude muzikanten opbelde om een tourneetje te doen voor het geld, staat hij terecht terug in de belangstelling. Naast uitverkochte concertreeksen en de registratie 'Live in London' is er nu ook de cd en dvd 'Songs from the Road', met de minder vaak gespeelde pareltjes uit die recentste tournees.

Bij andere artiesten zouden de woorden has-been, poenpakkerij en nostalgie al snel vallen, maar Cohen blijft ons tot tranen toe beroeren. Samen met Nick Drake is hij één van de meest essentiële singer-songwriters die ooit op deze aardkloot rondliepen. De poëzie van zijn songs, de mistroostigheid van zijn stem, en zijn onverwachtse speelsheid kan u natuurlijk ontdekken door 's mans studioplatten te kopen.

Dat zijn er - we schrokken er zelf van - slechts elf. The Beatles brachten meer platen uit.

Als u toch op uw bruine zit, of op smallband, dan kan u zich natuurlijk beperken tot de 'Best Of's, maar dan hebt u niet het hele plaatje. Mogen wij u daarom een betere suggestie doen? Koop 'Songs of Love and Hate', 'New Skin for the Old Ceremony', 'Various Positions' en 'I'm Your Man'. En wel hierom.

'**Songs of Love and Hate**' zit in een spuuglelijke hoes, maar bevat een paar van Cohens aller prachtigste pareltjes. *Last Year's Man* toont Cohens poëzie op z'n mooist. Onbegrijpelijke maar prachtige sfeerschepping. "And the skylight is like skin/for a drum I'll never mend/and all the rain falls down amen/on the works of last year's man." Of het nu iets betekent of niet, Cohen is - samen met Dylan - één van de weinigen die dit soort teksten tot een goed einde brengen zonder pompeus of ridicuul te worden. Even mooi is *Famous Blue Raincoat*, een simpel liefdesvertellinkje maar zo virtuoos verwoord en aangrijpend gezongen dat je er stil van wordt.

Op '**New Skin for the Old Ceremony**' treft u het bekende maar daarom niet minder beklijvende *Chelsea Hotel #2* aan. "We are ugly but we have the music" fluistert Cohen tegen Janis Joplin. *Who By Fire* blijft prachtig in zijn vervreemdende kaalheid, en *Take This Longing* is een haardvuur op winterdagen. Er is iets meer discussie over *Leaving Green Sleeves*, één van de weinige songs waar Cohen zich vocaal laat gaan. Wij houden er enorm van, al was het maar omwille van die baslijn.

'**Various Positions**' is één van Cohens hitalbums. *Dance Me To The End of Love*, steevast de setopener, en het doodgecoverde *Hallelujah* staan er op. De tweede versie van *Hallelujah* (met een andere tekst) staat op de 'Cohen Live' uit 1994. De akoestische gitaar werd geleidelijk aan naar het achterplan verwezen sinds het door Phil Spector van een "wall of sound" voorziene 'Death of a Ladies' Man' (die verder vooral als curiositeit waarde heeft en nummers bevat als *Don't Go Home with Your Hard-On*). Maar wij houden meest van *The Law*, en het meesterlijk ontroerende *If It Be Your Will*.

Op **'I'm Your Man'** regeert het keyboard, en dat is niet altijd zo 'n goeie zaak op jarentachtigplaten. Cohens songs blijken echter sterker dan de sound alleen en ieder Cohenfan moet minstens de helft van deze plaat uit het hoofd kennen. *First We Take Manhattan*, *Ain't No Cure For Love*, *Everybody Knows*, *I'm Your Man*, *Tower of Song* - het zijn allemaal klassiekers. En dan is er dat onvergetelijke *Take This Waltz*... Ay, Ay, Ay, Ay...

U moest al op weg zijn naar de platenboer!

25 Oktober 2010

De relevantie van ranzig ruften

Column

Binnenkort presenteert de kijkdoos u weer enig avondvullend vertier in de vorm van documentaires over de legendarische platen der rockgeschiedenis. Nog niet zo lang geleden presenteerde dat zelfde meerwaardezoekend kanaal u documentaires over de legendarische vaderlandse artiesten - al beperkte dit kanaal zich daarbij voornamelijk tot diegenen die zich in de taal van Vondel uitdrukten. Leuk als u echt hoegenaamd niks anders te doen heeft en aan een of andere vergevorderde vorm van hersenbeschadiging leidt, zodat het u pleziert zolang er beweging en geluid uit uw televisie komt.

Gek genoeg heerst de idee dat dergelijke collages samengesteld worden door lieden met

enige muzikale affiniteit, en dat je ze als muziekliefhebber gezien moet hebben. Het zou immers stom zijn moest je niet weten welke kruidenthee Paul Simon dronk toen hij 'Still Crazy After All These Years' bijeenpende, welk merk zonnebril Lou Reed droeg op de hoes van 'Transformer', wat Hendrix intraveneus toegediend kreeg in 'Electric Ladyland' of hoe ranzig de scheten van Syd Vicious roken. Bij rockdocumentaires denk ik echter erg vaak aan François Mitterand. "Et alors?" vroeg de jongen en hij had gelijk.

Zonder ook maar één seconde van de aangekondigde documentaires gezien te hebben, durf ik er een gele West-Vleteren op verwedden dat de significantie van een invloedrijke plaat wordt afgemeten aan de status van de zemelende afficionado's die mogen verklaren dat de plaat hen beïnvloedde. Gek genoeg zijn dat meestal musiciens van derde signatuur die zelf weinig wereldschokkende platen op hun actief hebben. Dat wordt dan aangevuld met de nodige historische feiten en een massa sterke verhalen en zijdelingse anekdotes. De meeste boekvormige biografieën zijn in het zelfde bedje ziek.

Misschien is het stuitend, of misschien is het tekenend: de achtergrond van de relevantie van een plaat wordt vaak verdrongen door anekdotiek. Stuitend, omdat muziek niet méér waard wordt geacht

dan een causerietje onder lieden die er bij waren maar weinig over te vertellen hebben, of tekenend, omdat je de waarlijke grootsheid van een plaat niet altijd kan bevatten. De juiste klank op het juiste moment, wat kan je daar meer over zeggen? Vaak niks, maar zwijg dan stil.

Hoe een plaat tot stand komt en wat er in het hoofd van de artiest leeft kan interessant zijn als zij leidt tot het begrijpen of beter naar waarde schatten van de muziek. Helaas is rock vaak net niet complex genoeg om uitleg te vereisen. Triestige plaat over gebroken relaties? Wellicht was de artiest triestig over een gebroken relatie. Geschifte plaat over druggebruik? Opgewekte plaat over een nieuw lief? Kitsch-plaat over homo zijn? Het behoeft geen doctoraatsdiploma psychologie. En muzikaal-theoretische duiding is bij rock ook vaak ondergeschikt aan het volume van de versterkers en het merk van de gebruikte gitaren.

Kortom, het lijkt er sterk op dat mensen die dergelijke documentaires muzikale kwaliteiten toedichten enigszins dwalen. Muziektrivia zijn erg leuk, de anekdotes zijn vaak hilarisch, maar de muzikale meerwaarde is meestal nihil. De toevalligheden en omstandigheden die leiden tot een goeie plaat, zijn ondergeschikt aan de inspiratie van de artiest. Die kan wel getriggerd worden door omstandigheden maar ze moet al aanwezig zijn.

Of om het concreet te maken: als u wist wat John Lennon at, dronk, spoot, besprong en bespeelde, met wie hij sprak, welke snaren en versterkers hij gebruikte, waar hij zijn bassist leerde kennen, zou u dan 'Plastic Ono Band' kunnen schrijven? "Begrijpt" u het album beter als u het weet? Of denkt u vanaf nu ook "et alors?" - en besluit u uw avonden te vullen met iets zinvollers dan het bijschaven van uw kennis van rocktrivia? Wij stellen voor: méér platen beluisteren, ofwel: aandachtiger luisteren. Daar steekt u veel meer van op.

[Classic Albums](#) is een documentaire reeks van Eagle Vision over legendarische platen die algemeen worden beschouwd als mijlpalen in de popgeschiedenis en als hoogtepunten in de carrière van de al even beroemde artiesten die ze gemaakt hebben, van [Elvis Presley](#) tot [Bob Marley](#), en van [The Who](#) tot [U2](#). Vanaf 12 februari elke donderdag om 23.30u op [Canvas](#).

21 Januari 2009

De voorspelbare vijfhonderd

Column

"De Feesten" - zelden werd een minder toepasselijke naam zo wijdverbreid. De obligate kersthitjes, het dwangmatige shoppen voor de kids - waar is de tijd dat dat nog "winkelen voor de kinderen" heette? - en de eindeloze lokale feestmarkten waar middenstanders zelf voor de grootste omzet zorgen aan misselijkmakende glühwein en goedkope jenevers. Maar daarnaast steekt nog een veel ernstiger fenomeen ook jaarlijks rond deze tijd de kop op. We hebben het niet over de inhalige collectes voor de goede en/of lokale doelen, maar wel over de top 100, 500, 2008, tot en met oneindig.

Wij begrijpen het standpunt van de radiomakers. Niemand werkt graag op een feestdag, zo'n hitparade van de grootste cliché's der voorbije decennia behoeft nu eenmaal weinig tekst en uitleg én de presentator hoeft maar drie keer per uur eens z'n neus tegen de microfoon te zetten. Ook de samensteller kan het er rustig van nemen. Meestal beperkt zijn inzet zich tot het lichtjes herschikken van de tracklist van het jaar ervoor. Dat lukt nog nét na een copieuze maaltijd en drie flessen rode wijn.

Node vindt men een mooiere ode aan de voorspelbaarheid. De luitjes die de tijd nemen om de talloze internetformulieren in te vullen teneinde "hun" top samen te stellen moeten toch een troep anticreative gewoontedieren zijn van heb ik jou daar? Het soort dat Monets waterlelies nog steeds lekker gewaagd vindt, maar Picasso na zijn roze periode toch een beetje kwijt is. Het soort dat claimt van wijn te houden "maar toch liefst een zoete witte", want "ik weet wat ik lekker vind maar niet waarom". Droog en rood is in den beginne een aanslag op de smaakpapillen. Kubisme is een aanslag op het voorstellingsvermogen. En goeie muziek is níet datgene wat je op 'Alle 13 Goed' vindt - spijs de naam.

Twee vragen rijzen. Primo: waarom maakt een artiest überhaupt nog een hele plaat? Het enige wat er na enige jaren van overblijft, is dat ene singletje dat jaren na dato één maal 's jaars gehoord wordt tijdens het smakkend verorberen van de kerstkalkoen, als de zatte nonkel op dat eigenste moment tenminste geen drie minuten durende mop aan het vertellen is. En wie opwerpt dat de best verkochte singles toch meestal de beste nummers uit de beste platen zijn, dwaalt. Als wij tijd hadden voor dat soort dwazigheden, stelden we zo een top 500 samen van steengoede nummers van bekende artiesten die het nooit tot hitsingle schopten.

Secundo: waarom koopt dat kiesvee niet gewoon een 'Greatest Hits' van pakweg Queen, Simple Minds, Bruce Springsteen of The Cure? Of waarom schafte het zich destijds niet een hoogst eigen exemplaar aan van *Nothing Else Matters* of *No Woman No Cry*? Of beter nog: een van de talloze top-zoveel-aller-tijden-cd's. Elk radiostation heeft zijn reeks. Ziet, den cd-speler. Ziet, den cd. Stel zelf uw top samen en stoor er niemand anders mee. Waarom wil men zo krampachtig elk jaar (*I Can't Get No*) *Satisfaction* horen? Zelfs Mick Jagger is het volgens mij al moe gehoord.

Of neem nu die eeuwige *Bohemian Rhapsody*! Wil men daarmee bewijzen toch een plaat van langer dan drie minuten uit te kunnen zitten? Of zichzelf een deerniswekkend soort cultuurvoelendheid aanmeten? Dat soort gedateerde arty-farty collage-bombast uitroepen tot het summum van de rockmuziek is een aanfluiting van alles waar muziek voor staat.

Tot overmaat van ramp laten zelfs zogenaamd progressieve radiozenders hun zogenaamd tegendraadse luisteraars jaar na jaar voor dezelfde songs kiezen. Meestal waren die songs ooit vernieuwend en tegendraads, maar al even meestal heet dat nu mainstream. En de mode wordt bepaald door wie de leukste oude platenkast opentrekt en herwerkt, niet door wie iets nieuws maakt. De nieuwe binnenkomers klinken dan ook meestal heel hard als de andere tophits.

Mensen zijn tamme runderen. Gemakzuchtige gewoontedieren. Zonder een schop tegen hun kont komt er zelden beweging in. Misschien moest men bij wijze van kotschop maar eens een top 500 samenstellen met als enige regel: "nummers die de vorige jaren al aan bod kwamen, mogen niet meer opgenomen worden in de lijst". Na een jaar of drie is het gros van de voorspelbare hits weggespeeld en wordt het wat meer zoekwerk en wat minder voorspelbaar. Maar dat is wellicht een iets te tegendraads concept voor de progressieve zenders...

01 December 2008

Deep Purple: Genietbare nostalgie

18 November 2009 - Lotto Arena, Merksem (Antwerpen)

Wat moet je ermee, met die groepen die al dik twintig jaar niet zo heel veel meer betekenen maar die een onmiskenbare stempel hebben gedrukt op de muziekgeschiedenis? Live blijft het nogal eens steken bij enkele originele leden die aangevuld met een paar marionetten de hits amechtig proberen naspelen. Soms blazen kranige gepensioneerden echter het jonge grut met verve van het podium. Het zou ons dus benieuwen wat Deep Purple nog te vertellen had.

Maar eerst was het aan **The Vipers**. Wij wilden dit Gentse balorkest al eerder aan het werk zien, maar bij de meeste bierfeesten en pensenkermessen waar zij speelden raakten wij om diverse redenen niet tot bij het podium. Blij toe, want de clichématige covers die de groep er doorjaste staken al snel tegen. De vestimentair andersgeoriënteerde drummer mepte er frequent naast en qua arrangement werd er niks toegevoegd aan de nummers, integendeel. De hoofdact hoefde alleszins niet te vrezen dat zij door het voorprogramma naar huis zouden gespeeld worden.

Deep Purple opende met *Highway Star*, één van onze absolute favorieten. De geluidsman scheen echter niet volledig zeker te zijn of hij Ian Gillans stem wel vooraan in de mix moest steken, want hier en daar bleef er al eens een noot haperen. Recentere songs als *Things I Never Said of Rapture Of The Deep* leken veel beter te lukken. En na de nodige opwarmers - waaronder *Maybe I'm A Leo* - kwam het vocaal allemaal wel in orde. Het publiek lustte er - wellicht om nostalgische redenen - wel pap van.

Steve Morse en Don Airey, die Ritchie Blackmore en Jon Lord al enkele jaren vervangen, maakten een goeie beurt. Beiden hebben voldoende ervaring met vedetten en grote podia en beheersen hun instrumenten ruim voldoende om al eens een variatietje te verzinnen op de solo's van klassiekers als *Strange Kind of Woman* of *Fireball*. Niet dat er vernieuwende dingen gebeurden, maar de groep leek er toch best plezier in te hebben. Roger Glover glimlachte continu en Ian Paice mepte op de vellen van zijn imposante kit dat het een lieve lust is.

Op de schermen naast het podium werden af en toe foto's geprojecteerd van de groep in hun jonge jaren, maar het werd geen "greatest hits"-setlist. Minder bekende songs als *Wring That Neck* of *Contact Lost* vonden moeiteloos hun plaatsje tussen meezingers als *Space Truckin'* of setsluiter *Smoke on the Water*. Gebist werd er met *Hush* en *Black Night* - menigeen floot het nog na op weg naar buiten.

Wij zagen drie van de vijf leden van de meest succesvolle bezetting van Deep Purple en twee door de wol geverfde "gastmuzikanten", al draaien zij al de nodige jaren mee in het circus. Wij misten de scherpe kantjes van de vroegere platen en optredens: het klonk allemaal wat te gestroomlijnd. Een gevarieerde setlist en een goede sfeer zorgden desalniettemin voor een erg genietbaar optreden - maar ook niet zo heel veel meer dan dat.

22 November 2009

Etoiles Polaires Montréal – de verboden recensie.

Deze recensie werd niet publicatiewaardig geacht, vooral omdat ik toegaf op den duur telkens na het derde nummer de zaal verlaten te hebben. Op mijn argument dat het me zou verbazen dat groepen na het derde nummer plots iets heel anders zouden beginnen spelen, werd niet ingegaan. De recensie strookte ook helemaal niet met wat volgens liefhebbers van het genre had plaatsgevonden. "Alternatief", 't is niks voor mij.

De vrijdag van Etoiles Polaires zal ons nog lang heugen. Het zet een nieuwe maatstaf van rotslechtheid voor de komende decennia. Misschien ligt het aan ons, misschien zijn deze groepen best wel goed in hun genre. Maar om Gunter Lamoot te citeren: "Auschwitz was ook goed in zijn genre". Deze optredens hadden wel wat weg van tortuur.

In een quasi lege concertzaal bijt **Torngat** de spits af. Dit trio draait rond een cor anglais met veel effect op en veel elektronica. Het idee is origineler dan de uitvoering. Het gepriegel aan de keyboards en de knopjes, de show van keyboardspeler en drummer die elk een halve drum en een keyboard voor hun rekening nemen terwijl de blazer op barvoets op zijn knieën aan knopjes zit te draaien, het kon allemaal maar matig boeien. Daar kon geen tempowissel of distortion iets aan veranderen.

Desalniettemin zou deze groep enig potentieel kunnen hebben mits het maken van zogeheten "songs" - blijkbaar een onbekend concept te Montréal. Bij de titeltrack van hun nieuw te verschijnen plaat - u vergeve ons dat wij de titel niet noteerden - dachten wij een wijle aan No Quarter, het beste op Led Zeps 'The Song Remains the Same'. Alleen is er daar sprake van een spanningsboog, van een structuur, van een song. Maar het zou ons verwonderen dat deze mensen geïnteresseerd zijn in wat andere groepen doen.

Net als wij denken dat het vanaf nu alleen maar beter kan, komt **Clues**. De bassist/zanger/gitarist/fluiters wil een grootse entree maken en zet de opener in, listig verscholen achter een hoekje. Dat er maar een twintigtal mensen staan te kijken en dat er hoegenaamd niemand in de handen klapt als hij met veel air het podium betreedt, zal hem worst wezen. Hij zet het op een kwelen en de groep rammelt gewichtig op de instrumenten. Zo klinkt Radiohead dus als ze met een schandalig stuk in hun kraag op een nacht beslissen om voor de lol eens een hoop teringherrie te maken. Alleen is 't bij hen dan om te lachen.

Hoela, die jongen zal het maken, dit is een wereldtalent, een unicum. En wat interessant hoe ze allemaal van instrument wisselen na dat eerste nummer. Een super-prestatie dat je in een groep drie mensen hebt die zowel gitaar als bas spelen! Hoe origineel om een wicht met een groot uitgevallen ukelele op het podium te halen! En ze vervolgens helemaal weg te mixen wegens te vals! En welk een spanning creëer je als je het optreden al na twee nummers vijf minuten stillegt om je computertje aan te sluiten om er wat bliepjes uit te toveren! Holy crap - of is 't Sainte merde in Montréal? Als die jongen een Vlaming was geweest, had hij Wesley geheten.

Na drie nummers laten wij Clues voor wat het is en slepen wij ons moedeloos naar de balzaal, voor een paar optredens die ons volgens het programma iets intiemer en folkier lijken. Een contrabas op het podium geeft hoop. **Elizabeth Anka Vajagic** en de haren hebben heel de avond met hun duimen zitten draaien want als het aan hen is moeten zij nog vijf minuutjes inpluggen en stemmen. Onze hoop op beterschap wordt snel gesmoord. De gitaar van de zangeres, de muts van de gitarist en de smoel van de bassist geven het al aan: dit is weer een bende show-alternativo's.

De bas dient vooral om afgrijselijk te schrapen en te kraken. Zonde van zo 'n duur instrument, een kleuter behaalt gelijkaardige resultaten met een vork en een plank hout. Het soortement gitarist deed

zijn uiterste best om dissonant te klinken - ofwel kon hij gewoon voor geen meter spelen, bij die alternatieve clowns weet je nooit. Wat moest doorgaan voor slide-gitaar stond zodanig luid in de mix dat de Vooruit zich eerstdaags aan claims voor gehoorschade mag verwachten.

Als er dan toch een positieve noot in moet: Vajagic heeft ondanks haar verkoudheid een goeie stem, die doet denken aan Patti Smith. Maar daar houdt de vergelijking ook op. Het stuk "song" halfweg het tweede nummer - temidden een ellenlange verveldende jengelintro en een ellenlange vervelende jengelouttro - is het noemen niet waard maar gezien de bedroevende kwaliteit van de rest wel even een verademing. Zelfs onder gewapende dwang zouden wij het hier geen kwartier langer uithouden. Plots begrijpen wij waarom de huisfotograaf fluo-oordopjes in heeft.

Omdat wij alles een kans willen geven slepen wij ons nog naar **Harris Newman & Ignatz**. Die twee hebben elkaar blijkbaar nog maar net leren kennen en brengen nieuw "werk". De twee gitaristen beginnen te pingelen en te fiedelen dat het een aard heeft, en luid geeuwend vragen wij ons af of de soundcheck echt tien minuten moet duren. Het bleek een song te zijn. Het erg trage repetitieve monotone amuzikale gemelk zet zich in de tweede song verder en dan hebben wij het wel gehad. Het verbaast ons dat dit duo het niet op een group wank zet op het podium.

Etoiles Polaires zou het beste uit de Montréalse alternatieve muzieksceen ten gehore brengen in de Vooruit. Daar hebben wij vier bedenkingen bij. Eén: als dit "het beste" is, dan stellen wij voor om de mindere bands gerechtelijk te verplichten hun instrumenten af te geven in het belang van de lieve vrede. Twee: "alternatief", wil dat zeggen "alternatief voor muzikaal, beklijvend, mooi, interessant, pretentieloos"? Drie: "muziek"? Vier: "scene"? Wij vermoeden dat in deze incestueuze "wij zijn trendy want wij doen alles tegendraads"-bende zodanig hard bezig is met zijn eigen pretentieuze muzikale gemasturbeer dat die kameraadschap slechts schijn is. Zij vinden zichzelf overduidelijk fantastisch. Wij niet.

6 december 2008

Het slappe scrotum van de Vlaamsche Schlager

Column

Een essay over de bloedarmoede in de Vlaamse muziek dringt zich op. Sinds Flip Kowlier onverwacht en terecht hits scoorde met goeie songs in het West-Vlaams hebben enkele platenbobo's bedacht dat platen in het West-Vlaams sowieso kassa kassa betekenen. Dat van die goeie songs, dat is maar bijzaak. En als zich dan een paar mokkels presenteren die een soort verkavelingsvlaams kwelen, lichtjes gekruid met de tongval van een Limburgse dictieelkracht die vergeefs de taal van de Westhoek tracht te imiteren, dan lopen de muziekprogrammatoren twee maand met een constante erectie rond. Yes, Vlaamsch! En orizienneel! En als de liefvallige Eva De Roovere dan nog eens wat decormuziek voor luxerustoordn bijeenfluistert, kan de poetsvrouw de dag nadien verdachte vlekken van de mengtafels wassen.

En om, onze Vlaamse aard getrouw, dan maar voort te gaan in dit genitale idioom: de Vlaamse muziek had altijd al weinig ballen, nu schijnt het scrotum eveneens heel erg verslapt te zijn. Zelfs De Mens Vander Linden, anders altijd in voor een potje gitaar rammen met de versterker op 12, pleegt

een slaapliedjesplaat. Het lijkt alsof showbizzend Vlaanderen helemaal op begrafenisschnabbels mikt. De nieuwe numero uno in de begrafenis-top tien, na Bram Vermeulen en Clouseau. Toch worden ze heel vaak geplugd. Zo denkt de luisteraar dat het wel Hip moet zijn.

Ja, het is me wat met het Hippe Jonge Volkje. Hoe goed muziek is, hangt blijkbaar af van wie 'm goed vindt. Raymond vindt het goed? Dan moet het wel super zijn. Alex Callier speelt mee? Dan moet het naar Sint-Niklase normen toch wel even trendy zijn als een vetkuif. Daan heeft Bobbejaan Schoepen opgegraven? Hmmm, laat ons er dan toch maar eens naar luisteren. Of: Wannes Van de Velde geeft de pijp aan Maarten, en na alle loftuigingen van het Vlaamse artiestenbestand kunnen zijn platen postuum weer aan volle prijs verkocht worden. Wie luisterde er voor 's mans verscheiden nog naar Wannes, behalve lieden die in de sixties gestopt waren met trendy zijn?

Is het dan echt wachten tot een volgend monument het tijdelijke voor het eeuwige verruult alvorens er nog eens verder teruggekeken wordt op de muziektijdlijn dan de hit van vorige vrijdag? Misschien moeten wij u de komende weken dan maar een paar (hopelijk zéér) premature requiems presenteren van artiesten die u best eens gaat beluisteren alvorens hun platen weer aan de volle pot verkocht worden. En veeg die meewarige grijns van uw smoel als wij "Willem Vermandere" zeggen, want diezelfde grimas trok u enkele maanden geleden nog als wij "Wannes" gezegd zouden hebben. Aap!

Wij zouden ons lofdicht aan Willem over ettelijke alinea's kunnen spreiden, maar laat het ons ingetogen houden. Net als Wannes is Willem een ambachtsman, een liedjessmid - of liever: een liedjessculpteur. Hij wrocht en hij schaافت tot het af is. Hij legt er ziel en bedoeling in. Als hij een clownskop maakt, moet je er onstuitbaar om lachen. Als hij een treurnis wil uitbeelden, dan ben je er door geraakt. En: een Vermandere herken je altijd. Zijn gitaar, zijn stem en zijn "tale" die zo vertrouwd klinkt, en die "klarinette" die door de asem de ziel een stem geeft.

Het Vlaanderen dat Willem Vermandere in het begin van zijn carrière bezong was toen al aan het verdwijnen en z'n onschuld aan het verliezen. In Elverdinge staat geen klein ventje meer - we kijken dat elke keer na als we er passeren. Blanchés rijden niet meer met peirden. Toch houden wij van de nostalgische vergeelde foto's die Vermandere ons op muzikale wijze presenteert. De littekens van de Grooten Oorlog, die zijn er wel nog. En niemand heeft ze ooit mooier bezongen. Maar ook een geestig vertelment is nooit weg. Als Willem Vermandere ons iets leerde, dan is het wel dit: "geestig" in het West-Vlaams wil zeggen: er zit "geeste" in, gedachte, begeestering. Laat dat nu zijn wat wij heden ten dage het meeste missen...

Onze Luistertip: zoek de plaat 'Een Avond in Brussel' en luister ze in één keer uit. Zelden zal u zo genoten hebben. Of beter: ga de man in levenden lijve beluisteren.

(foto: [Wannabes](#))

06 Maart 2009

Requiem voor een Vlaamse Ba(a)rd - reprise.

Column

Onlangs kon u hier lezen hoe armetierig de Vlaamse muziek er naar onze bescheiden mening aan toe is. Een van de mensen die daar tracht verandering in te brengen is Frans Joseph Goof, een man waarover u binnenkort nog meer dan eens iets zal vernemen in deze kolommen. Groot was onze verbazing toen hij Ivan Heylens platen omschreef als "bijna Brelliaans". Brel leek ons moeilijk te rijmen met die tierende boerenhippie. Het album 'De Beeste' opende onze oren.

"A zit a hier!" Het wordt misschien niet zo vaak meer meegebruld op spaghettihuizen in de stilaan verkommerende parochiezalen op het weinige platteland dat ons nog rest, maar Ivan Heylen zal voor eeuwig en drie dagen geboekstaafd staan als de Werkmens, en de man die het liedje zong voor de wilde boerndochtere. "Veur heur. VEUR HEUR!" Toch valt er op die weinige platen die hij begin jaren zeventig maakte veel meer te beleven en te beluisteren. Zet u schrap.

De Werkmens en *De Wilde Boerndochtere* lijken onvervalste carnavalshits van het soort waar de Vlaamse onderbroekenlofanaten een patent op hebben. Plaats ze echter in het grotere geheel van Heylens werk en ze krijgen een heel andere klank. Ze beschrijven weldoordacht, bot en cru de aard van het botte en crue Vlaamse beestje. Op '*De Werkmens*' valt de artistieke drang van Heylen met wat goeie wil te bespeuren in *Zangere Zingt e Lied*, maar op '*De Beeste*' krijgt het meer lyrische en poëtische werk voorrang.

Zelden werden wij meer geroerd door Vlaamse liederen. Heylens zang is fors, ruw, onbeholpen zelfs, maar klinkt daardoor des te echter, des te gemeender. De begeleiding is spartaans en vaak wat amateuristisch. Vlaanderen loopt meestal twee decennia achter op de wereld. En juist daardoor zijn pareltjes als *'t Is Hier Zo Koud Zonder Aa, Geen Uur Zonder Weirde* of *Kom Ik Naar Huis* zo aandoenlijk. De grove, ondoorgroondelijke bullebak barst in tranen uit. De halfgeschoolde accordeonist wringt pijnlijke noten uit zijn verweerde treksak. Dit is geen koketterie, dit is echt. En: elk woord, hoe simpel ook, komt recht uit het herte en klinkt waar. Is dat geen poëzie?

De voor volkszangers typische maatschappijkritiek ontbreekt natuurlijk ook niet, maar Heylen is niet belerend of afkeurend. In *De Beeste* en *'t Lied Van De Zwarte Bende* - beiden onnozele carnavalsstampers voor het ongeoefende oor - houdt hij de medemens een spiegel voor, notuleert hij het jachtige jagen van onze verloren zielen, en spreekt hij van grijs brood en bruine zepe, om de luisteraar even te doen denken aan een lang vervlogen tijd zonder complexiteit of pretentie, die misschien nog niet zo slecht was. Heylen vat de Vlaanders subliem samen in zijn ruwe, schier ondoordachte, ietwat nostalgische je m'en fous-stijl. De ogenschijnlijke simpelheid van zijn liederen maakt ze des te pakkender. Hij gaat recht naar het hart, waar weinig plaats is voor subtiele bedenkingen. Daar is enkel vuur.

Een schier onvindbare plaat en een paar singles later hield Heylen de muziek quasi voor bekeken. Is deze column geen requiem voor Ivan Heylen zelf, dan is het er toch een voor zijn muziek. Zat er meer in? Enkel den duvel zal het weten. Feit is, dat Ivan Heylen met een paar platen een pakkend oeuvre bijeen schreef, in een originele, herkenbare, pakkende stijl. In een tijd als deze, waarin elke artiest tracht zo angelsaksisch mogelijk te klinken en de gemiddelde Vlaming tout court liever een Amerikaander was geweest, klinkt Heylens oervlaamsheid des te confronterender. Eenieder die wou

vergeten dat arm Vlaanderen in de jaren vijftig nog bestond uit keuterboerkens en fabrieksarbeiders, wordt er met zijn neus ingewreven: onze Vlaamse aard, ons Vlaamse gevoelsleven heeft nog steeds weinig met Hollywood te maken. Het is anders. Het heeft de kleur van kleigrond, niet van neonreclames. Luister maar naar Heylen. U zal het begrijpen. Hij voert u terug naar de tijd toen de term "Vlaams" nog niet de patserige, egoïstische, oppervlakkige bijklank had die het nu heeft.

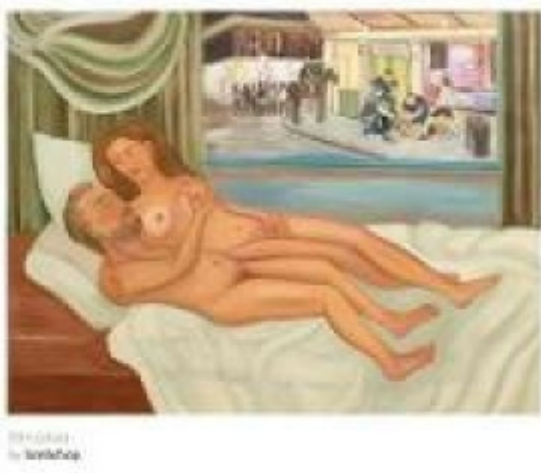
Waren wij maar terug Streuvels' eenvoudige, eenzame, verstilde boeren. Nem.

Luistertip: platenfirma Dureco bracht een dubbel-cd uit met het gros van de liederen uit Ivan Heylens eerste twee albums. Als u ook maar de minste interesse vertoont in de muziek van ons landsdeel is dit werkje onontbeerlijk.

25 Maart 2009

Lambchop - OH (Ohio)

City Slang

Wat is hij mooi, wat is hij mooi. God in een latrine, wat is OH (OHio) van Lambchop mooi(*). Wij kunnen ons enthousiasme voor een keer moeilijk de baas. In al ons cultuurpessimisme hadden wij niet gehoopt dit decennium nog een pakkende, originele, tijdloze plaat te horen te krijgen. Kurt Wagner en de zijnen stellen ons in het ongelijk, en voor een keer vinden wij dat echt niet erg. Met OH (Ohio) hebben wij een nieuwe compagnon de route voor lange melancholische autoritten.

De cd opent met het latin-jazzy *Ohio*. Uitnodigend om de rest van de plaat te verkennen, maar te leuk om direct naar het volgende nummer door te springen. Moeilijk te omschrijven, en zo hebben we het graag. Een

stem die lijkt op "Cat Stevens sings Tindersticks". Een sound die doet denken aan Daniel Lanois' producties voor Bob Dylan, maar dan wat minder zweverig. Ruimte en dynamiek tussen instrumenten en stem. Een "live in de studio"-gevoel (zo werd de plaat ook opgenomen) zonder rommelig te klinken. Weidsheid in de songs en de klanken.

Slipped Loosed and Dissolved - als preview te downloaden - slaat ons met verstomming. "Well I'm not so well acquainted with the topography of your mind" opent Wagner. De teksten maken op de hele plaat meer deel uit van de sfeer en instrumentatie van een song, dan dat ze er de ruggengraat van zijn. De cd wordt op verzoek van Wagner niet voorzien van een tekstboekje, omdat het hem meer om gaat over hoe de woorden in de muziek en de klank passen. Flarden van zinnen, de klank van woorden, ze passen perfect in de muziek en de melancholische sfeer van de songs.

En wij die dachten dat het moeilijk zou zijn *Slipped Loosed and Dissolved* te overtreffen... *I'm Thinking of a Number (Between 1 and 2)* is verdorie nóg beter. De topper van de cd. Maar eigenlijk hoeft dat

opdelen van deze plaat in nummers en titels voor ons niet echt. Hoewel elke song wel een eigen sfeer en klank heeft, passen ze toch allemaal zo mooi in een vloeiend geheel van openbloeiende ballads. Een coherente klank zonder vervelend te worden.

Het tempo gaat iets de hoogte in bij *National Talk Like a Pirate Day*, toch springt het niet uit de band. Fijn, een plaat waar niet noodzakelijk en krampachtig een "ander" nummer op moet staan dat vloekt met de rest. En vanaf *A Hold of You* mag de muziek weer rustig voortkabbelen en kunnen we weer onze dromerigste blik op oneindig zetten. Op hetzelfde elan gaan *Sharing a Gibson with Martin Luther King Jr.*, *Of Raymond* en *I Believe In You* verder. De plaat kent geen laagtes, al vinden wij de *Popeye* en *Please Rise* iets minder essentieel dan de rest. Hoe dan ook kabbelt en stroomt de plaat verder als een onverstoorbare rivier in een eindeloos weids landschap. Sorry, wij worden lyrisch.

Terug naar de feiten. Wagner koos uit zijn collectief los-vaste medewerkers een vaste muzikantenkern voor deze opnames, en hij heeft een erg goeie keuze gemaakt. Er wordt erg fijn muziek gemaakt, ongedwongen en met een schijnbaar gemak. Net geen nonchalance. En dat maakt deze plaat erg sterk. Het lijkt allemaal zo ongedwongen, natuurlijk en organisch. Maar alleen al het feit dat er twee producers aan deze plaat werkten en dat beiden soms onafhankelijk van elkaar dezelfde song mixten zodat Kurt Wagner de beste versie kon kiezen, bewijst dat deze nonchalance slechts (erg schone) schijn is.

Beste vrienden liefhebbers van machtig mooie muziek, toongezette melancholie op z'n puurst, tijdloze klanken, cd's die je gerust op "repeat" kan zetten voor drie dagen aan een stuk, twijfel niet. Kopen kopen kopen, als betrof het een microsoft-aandeel in 1985. En, indien nog niet in het bezit, sparen voor de rest van het oeuvre van Lambchop. Uw eenzame autoritten zullen nooit meer hetzelfde zijn.

(*) Vrij naar Ernest Hemingway, Voor Wien de Klok Luidt.

05 Oktober 2008

The Long Blondes - Couples

Rough Trade

The Long Blondes is een vijftal uit Sheffield dat bestaat uit twee heren en drie brunettes. Wij veronderstellen dat zij de ironie van hun groepsnaam volledig doortrekken en dat de groepsleden dan ook allemaal kleiner zijn dan een meter veertig, maar de officiële foto's bieden daar niet echt uitsluitel over. In interviews ontkom je niet aan velerlei invloeden, stijlen, bedoelingen, bedenkingen en achterliggende gedachten. Waarom klinkt deze plaat dan zo hard als Blondie en zijn de teksten nogal eens - op zijn zachtst gezegd - ondoorwrocht.

Wat een spuuglelijk hoesje. Zo immens lelijk dat er wel over nagedacht moet zijn. Wellicht een overcreatief groepslied dat zich naast macrameeën ook met "diesaja" bezighoudt. Wellicht bent u nu net zo geïnteresseerd als wij om te weten welk soort muziek zich onder dit hoesje bevindt en of die even hard aanzet tot wenkbrauwen fronsen.

Eerlijk: als de zwaartekracht ons niet ter plaatse had gehouden (horizontaal in de zetel) was dit schijfje al na de eerste seconden verdwenen in de bak met cd's om cadeau te doen aan mensen die we niet

zo graag mogen. Die jarentachtigkeyboardklank tot daar aan toe, maar de o zo originele frase "catch me I'm falling" bezorgt ons onweerstaanbare krasneigingen. Al een geluk dat dit maar een halve minuut duurt, want daarna barst een veel leuker feestje los.

Als het kind een naam moet hebben: discorock. En als de lezer een referentie wil: Blondie. Zo wordt die openingstrack *Century* toch nog plezierig. *Guilt* gaat op het zelfde elan door. Een funky gitaartje, lekker uptempo, en de dames die vol overgave samen kwelen. Soms lijkt het vocaal zelfs even op The Gathering. Gelukkig niet te lang want in die periode hebben wij meer dan eens nieuw serviesgoed moeten kopen. Voor alle duidelijkheid, de glazen sprongen niet door die schelle stem maar wel doordat wij ze in een dronken bui al eens naar de radio gooiden als dat plaatje weer eens gedraaid werd. Ondertussen hebben wij ons een afstandsbediening aangeschaft, dank u wel.

Nog twee, drie nummers blijft deze CD erg genietbaar, vooral op hoog volume. Erg dansbaar en funky. Maar op het moment dat in *Too Clever By Half* de tekst op is, is het vet van de soep. "I would go round to his house and I don't have to tell you what we did next" is een geestige zin, maar hem vijf keer herhalen is te veel van het goede. Dit is geen stijfiguur, maar tekstarmoede, dames en heren.

Soit, over de tweede helft van de plaat kunnen we kort zijn: meer van hetzelfde, maar iets saaier. En daar kunnen overstuurde stemmen en andere productietrucjes niks aan veranderen. Jammer na zo'n beloftevol begin. Maar goed, er staan een paar leuke fuifnummertjes op en qua jarentachtigklank klopt het geheel. Een iets kritischer snoeien in teksten en songs zou The Long Blondes echter goed doen. En aangezien er tegenwoordig grote hits gescoord worden met halve doorslagjes en schaamteloze kopieën van de grote hits uit het disco-tijdperk, zit er voor hen misschien wel een hit in. Liefst in de zomer, dan zoeken wij wel een hooggebergte op. Ver, ver weg van alle radio's.

19 Augustus 2008

Woodstock 69 revisited

Column

Veertig jaar geleden is het ondertussen dat het legendarische Woodstockfestival plaatsvond. In

afwachting van de nieuwe releases die op stapel staan, blazen wij nog even het stof van het Woodstockmateriaal in onze platenkast. Hoe slijtvast is de muziek van dit hippiefeest? Wij gooiden de film in de dvd-speler terwijl we over het vinyl van "Das Album zum gleichnamigen Warner Bros.-film" voelden, en daarna gaven we ons over aan die bisronde in de vorm van een dubbel-lp, 'Woodstock Two', om af te sluiten met 'Jimi Hendrix at Woodstock', bij ons weten de enige artiest waarvan het integrale optreden in de reguliere handel te verkrijgen is.

Voor de jonkies die zich niks kunnen voorstellen bij de naam Woodstock toch maar even inleiden: Woodstock was een driedaags muziekfestival in de buurt van New York, waarop een resem sublieme artiesten speelde - verder meer daarover. In plaats van de verwachte 50.000 bezoekers trok het festival naar schatting 400.000 hippies zonder diegenen te tellen die door het chaotische verkeer nooit bij de weide geraakten. Het was de tijd van de Vietnamoorlog, protestzangers, maar ook van vrije liefde en lsd. Woodstock geldt nog steeds als de hoogmis van de hippiecultuur in het algemeen en de rockmuziek uit de jaren zestig in het bijzonder.

De film die Michael Wadleigh over het festival maakte staat naar onze bescheiden mening nog steeds als een huis. De Spinal Tapmomenten, de organisatoren die het ook allemaal niet meer weten, de hippies die zo weg zijn als een ei van allerhande sedatieven en hallucinogenen, de mensen uit de buurt die het een schande of juist fantastisch vinden, de man die de toiletten komt leegmaken... Deze geweldige sfeerbeelden zijn zelden of nooit overtroffen. En de - voor die tijd - vooruitstrevende en gedurfde split screens, de rare camerastandpunten, het hele filmtechnische gebeuren maken deze film niet alleen een moeilijk te overtreffen ijkpunt voor festivalfilms, maar ze zorgen er ook voor dat de film vandaag nog leuk en interessant is om naar te kijken. Als je deze film vergelijkt met bijvoorbeeld 'Monterey Pop', een andere festivalfilm met goeddeels dezelfde artiesten maar een conservatiever manier van filmen, is het verschil groot. 'Woodstock' is niet alleen muzikaal maar ook visueel een meesterwerk.

De muziek dan. Het is ons niet geheel duidelijk wie de selectie gemaakt heeft - de plaat is goeddeels de soundtrack van de film - maar Woodstock is in elk geval nog steeds een muzikaal festijn. Door de inbreng van de meeste artiesten te beperken tot één nummer en sommige artiesten gewoon helemaal weg te laten blijft de crème de la crème over. Artiesten als Richie Havens of Ten Years After hebben naar onze bescheiden mening muzikaal niet zo heel veel betekenis, maar door hun beste nummer op plaat en film te zetten dragen ze toch wezenlijk bij tot de sfeer van Woodstock. Die sfeer wordt nog versterkt door de mededelingen aan het publiek. Over slechte lsd bijvoorbeeld. Een vaak geuite kritiek op de cd-box die uitgebracht werd ter ere van dertig jaar Woodstock was voornamelijk het ontbreken van die sfeerstukken. De extra muziek die op die box terug te vinden was, was van ondergeschikt belang aan het sfeerverslag dat de originele driedubbele lp weergeeft.

Maar hoe zit het dan met die muziek? Is die nog het beluisteren waard? Op zich klinken een aantal dingen wel gedateerd. Toch is 'Woodstock' een prachtig overzicht van de muzikale evolutie in de jaren zestig. Blanke knapen maakten bluesrock (Ten Years After, Canned Heat en Paul Butterfield). Folkzangers zongen over hun diepere geestesroerselen en de tekenen des tijds (John B. Sebastian, Joan Baez). Sly Stone bracht funk. Maar vooral: de rockmuziek zocht exotische en nooit gehoorde klanken op met Santana en Jimi Hendrix. En die nummers van Hendrix zijn na al die jaren al bij al toch de sterkhouders van zowel plaat als film met The Who in het kielzog en Santana op kop van het peloton. Als we heel eerlijk zijn is 'Woodstock'-de-plaat eerder voer voor nostalgie. 'Woodstock'-de-film blijft wel interessant door het visuele en documentaire aspect. Jimi Hendrix' optreden behoort wel tot het beste wat hij gedaan heeft.

De veel minder verspreide plaat 'Woodstock Two' bevat gek genoeg meer dingen die de tand des tijds doorstaan hebben. De eerste kant van de eerste lp is volledig gewijd aan Jimi Hendrix. Op kant twee staat ook een klein meesterwerkje van Jefferson Airplane - die nochtans, naar verluidt, niet in beste doen waren op het festival. *Eskimo Blue Day* is nog altijd sublieme rock met een erg rauwe klank. Op kant drie gaat het de folky toer op en de songs van Crosby Stills Nash & Young en Melanie (u weet wel, van 'Beautiful People') kunnen ons minder boeien. Maar Joan Baez klinkt gewoonweg subliem op één van haar beste en meest ontroerende nummers: *Sweet Sir Galahad*. Op de laatste plaatkant is de absolute topper dan van Mountain, een groep rond Jack Bruce en Felix Pappalardi van Cream. *Theme For An Imaginary Western* bevat een van onze favoriete gitaarsolo's aller tijden. Hier vinden we dus wel meer dan een handvol songs die het ontdekken waard zijn.

Om het veertigjarig bestaan van het fenomeen Woodstock te vieren, staat er een uitgebreide cd-box op het programma. Of die echt nog iets gaat toevoegen aan de legendarische erfenis van het festival, zal vooral afhangen van de muzikale kwaliteit van de tracks. Maar er valt een beetje te vrezen dat datgene wat destijds de plaat niet haalde ons nu niet alsnog van de sokken zal blazen. Als Woodstock voor u dus nog onontgonnen gebied is, houdt u het beter op de dvd, eventueel de cd/lp 'Woodstock Two'. En als u echt zot bent van Hendrix, dan hebt u natuurlijk al de cd en dvd van hem op Woodstock in uw collectie. En met het geld dat u zo uitspaart aan dure boxen, mag u ons op wat brown acid trakteren. Graag gedaan.

Ry Cooder & Nick Lowe: Goethe in Bozar

22 Juni 2009 - Paleis voor Schone Kunsten, Brussel

Het leek wel de bonte avond van een seniorenclub, met Ry Cooder en Nick Lowe die een muzikale sketch voorbereid hadden en daarom in de verkleedkoffer gedoken waren. Alsof het een parochiezaalje met een paar tientallen kameraden betrof, en niet de Sal Lebuf van de Bozar. Zo ontspannen stonden ze op het podium. Maar wat zij schier achteloos uit hun instrumenten toverden, was allerminst een melig lolletje.

Over het voorprogramma kunnen we kort zijn: Juliette Comagère is het lief van Joachim Cooder. Of was, het zal ons worst wezen. Zijn drumvellen mag hij alleszins al warm maken tijdens haar optreden.

Het meisje met de witte bontmuts brengt damespop die het midden houdt tussen Dido en Tori Amos. Goed gebracht, maar wij zullen er niet van dromen vannacht. Wel opvallend hoe Cooder junior erg prominent in de mix zit, terwijl hij bij papalief toch wat naar het achterplan verdwijnt.

Voor een biografie van Cooder, Ry en Lowe, Nick verwijzen we u naar de betere

encyclopedie. Hun enorme muzikale capaciteiten leiden gelukkig niet tot verwaandheid. Lowe hangt zijn P-bas ei zo na onder zijn oksel en doet ons wat denken aan Buddy Holly, mocht die geleefd hebben tot hij spierwit haar kreeg. Hij mag de spits afbijten met *Fool Who Knows* uit hun Little Village-tijd, en meteen daarna mag Cooder zich laten gaan op de slidegitaar voor *Fool For a Cigarette* en *Vigilante Man*.

Flaco Jimenez, de accordeonist, heeft moeten afhaken met een hernia, en de nummers worden tot de naakte essentie herleid. Zo valt erg goed te horen hoe virtuoos elk lid van dit powertrio zijn instrument beheerst. Ook Cooder-de-zoon laat zich positief opmerken, door zijn zeer efficiënte en subtiële drum- en percussiewerk.

Van enige pretentie is geen sprake. De "band" wordt zelfs voorgesteld - alsof dat nog nodig zou zijn. De dames van het voorprogramma mogen de groep vervoegen en kwijten zich uitstekend van hun taak. Met hun wapperende rokjes wordt het bonteavondgevoel nog versterkt.

En alsof die bloemlezing van stijlen nog niet genoeg was: de dames laten zich niet onbetuigd op het latino *Chinito*, *Chinto*, Lowe maakt van *One of These Days You're Gonna Pay* een echte rock-'n-roll-stamper en Cooder geeft een bluesy *Crazy 'Bout an Automobile (Every Woman I Know)* ten beste, met zijn stem die mooier begint te raspen met de jaren. En dat allemaal met ogenschijnlijk gemak en nonchalance.

Songs als *Teardrops Will Fall* en de akoestische versie van *Peace Love and Understanding* nestelen zich in het geheugen, en refreinen als "How Can a Poor Man Stand Such Times and Live" vergeet je niet licht. Lachen is het dan weer met *One Meatball* en *Down in Hollywood*.

Tussendoor babbelen de heren nonchalant. Ze verontschuldigen Flaco - we zullen hem eigenlijk vooral missen bij Lowes hit *Half a Boy and Half a Man*. Cooder zegt "Request time", maar helaas komt er niet direct respons en wordt de setlist gewoon afgewerkt. Niet dat iemand daarom maalt.

"In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister", zei Goethe, en de jongen had gelijk. Er komen geen uitgesponnen showsolo's, geen schreeuwerig gedoe, geen opzichtige lichtshow. Maar wie een beetje oor en oog heeft voor muziek, weet dat deze songs niet zomaar door de eerste de beste gespeeld en geschreven kunnen worden.

Geheel pretentieloos zetten Lowe en de Cooders een demonstratie neer in samenspel, instrumentbeheersing, songschrijven, arrangement, performance en plezier. Dit zijn musician's musicians. Dit is genieten.

24 Juni 2009

Het nut van nostalgie

Column

Recent kon u op uw favoriete muziekwebstek lezen dat vinyl in de lift zit. De langspeler is dus niet enkel populair bij scratchende deejays of verzamelaars die hun waardevolle eerste persingen in een kluis bewaren. Waarom deze stap terug in de tijd, deze evolutionaire terugval? Wat is het nut van nostalgie, het appeal van vinyl?

Wie recent de rekken van de grotere platenwinkels - enfin, music megastores - in de gaten heeft gehouden kan niet naast de vele peperdure collector's boxes, limited editions en superdeluxe-uitvoeringen van diverse cd's kijken. Als de minder geïnteresseerde luisteraar de muziek toch illegaal downloadt, dan moet de echte fan maar wat meer ophoesten om de kassa te spijzen. De vinylplaat past dan ook perfect in dit commerciële verhaal: beperkte oplages, hoge prijzen en niet zomaar te kopiëren door puistige tieners.

Komt daar nog bij dat de markt recent overspoeld werd door zeer budgetvriendelijke platenspelertjes die op de pc aan te sluiten zijn en het koopvee is klaar voor een hernieuwde rage. Het exclusiviteits- en luxe-aspect zal zeker meespelen voor bepaalde kopers ("Ha, jij hebt de limited edition dubbelcdboxset? Ah, maar ik heb de genummerde vijf-lp-set!"), maar naar onze bescheiden mening is het een ander aspect dat vinyl zo aantrekkelijk maakt.

MP3-spelers met een capaciteit van honderd uur muziek en een shuffle-knop zijn wel handig als je het gemakker van de radio-dj's beu bent en graag wat hoort op de achtergrond, maar als je een lp in je handen hebt en op de draaitafel legt, heb je tenminste het gevoel dat je bewust met muziek bezig bent. Het begint bij de grote hoes die nog een beetje plaats geeft aan de kunstenaar, het gewicht van de plaat, de groeven waarin je de muziek al bijna kan zien zonder hem te horen. Dat is het

gevoelsaspect en dat is ook belangrijk. Een goede maaltijd is beter als ze mooi gepresenteerd is, een goede plaat is beter met een mooie hoes en op zwaar vinyl.

Bovendien zijn die platen ook duur. Iets duurder in fabricatie, veel duurder voor de klant. Je denkt dus wel twee keer na eer je een lp koopt. Voor die prijs heb je al twee tot tien afgeprijsde cd's. Maar als je dan toch die plaat koopt, kan je ze trots onder je arm torsen als je uit de winkel komt - zoveel stijlvoller dan een plastic zakje cd's - en kan je niet wachten tot je thuis bent om ze op te leggen. Onderweg gooi je ze ook niet zomaar op de achterbank van de auto: dit is je nieuwste verovering. En helaas: je kan ondertussen niet even luisteren. De platenspeler voor in de auto is nooit zo populair geweest.

Dan kan je thuis de plaat plechtstatig opleggen. Je gaat ervoor zitten om ernaar te luisteren. Je moet immers na maximaal vijftientig minuten de plaat omdraaien. Je bent verplicht de volgorde te volgen die de artiest gekozen heeft. Vaak werd er ook bewust gekozen voor een zekere opbouw of een verschillend karakter per kant. Je volgt de logica van de muzikant. Je bent dus weer bezig met muziek. Een cd schuif je in het laatje en het eerstvolgende uur kan je wat anders gaan doen.

Vergelijk het met een juke-box of een dj die verzoekjes draait op een feest: je denkt na over wat je wil horen en je bent blij als je je keuze door de boxen hoort schallen. Eventjes is muziek geen leeg massaconsumptieproduct meer, maar iets van jou, iets om te delen met anderen, iets om met een paar mensen naar te gaan luisteren. Nostalgie, terug naar de tijd toen muziek nog van betekenis was in een mensenleven, in plaats van achtergrondpulp.

Helaas, zie hier onze vrees: pulp op een lp zal nog steeds pulp zijn. Als de platenfirma's er een succes van willen maken, zullen ze toch met dingen op de proppen moeten komen die het waard zijn om in die prachtige groeven gestanst te worden. Anders zou het wel eens een zoveelste adering kunnen worden voor de muziekindustrie. Maar eerlijk gezegd: zo lang de grote spelers muziek blijven beschouwen als een kwestie van getalletjes en marktstudies en goedkope zever willens nillens door het gehoor kanaal van de domme massa willen blijven rammen, wensen wij hen zeer pijnlijke faillissementen toe.

12 mei 2009

Thé Lau: Energie was het sleutelwoord

Interview

'Liefde op doorreis': een nieuwe plaat van The Scene, met dezelfde passie en de energie als in de gloriejaren. Dat verdient een interview. Thé Lau, zanger, gitarist en songschrijver, onderhield ons uitvoerig over het totstandkomen van de plaat en de songs, de klank van The Scene en de muziekwereld in het algemeen. Eén ding is duidelijk: Thé is een tevreden man.

Als ik goed geteld heb dateert de laatste Scene-plaat met nieuw werk van elf jaar geleden. Was deze plaat een zoektocht? Thé Lau: Het viel toch allemaal vrij snel op z'n plaats, vooral omdat we vooraf een soort verdeling hadden gemaakt. Ik schreef wel alle teksten maar niet alle muziek. Iedereen speelde thuis zijn partijen in en daarna kwamen die bij mij terecht. Dat hield wel een risico in en ik vroeg me af of het wel levendig genoeg zou worden, maar dat is dus volledig gelukt. We hebben het live laten mixen en dat hoor je wel.

Was die manier van werken noodgedwongen of een bewuste keuze? Het was eerder noodgedwongen. Zoals de zaken nu staan met de platenindustrie, zou je zo uitgebreid moeten repeteren dat je een plaat op drie dagen kan opnemen. Dat vind ik op zich ook wel een uitdagend idee, maar ik wist gewoon dat dat nu praktisch onhaalbaar was. Dus het was een soort noodgreep, maar ik merkte wel snel dat het ook voordelen had. We hebben echt nog nooit zoveel uren in een plaat gestoken. Ik ben op een gegeven moment echt de tel kwijt geraakt. Er is een jaar intensief aan gewerkt.

Ik zag dat we op die manier eigenlijk ook kunnen concurreren met de groten der aarde. In het verleden was dat nooit zo, want je had een budget dat bijvoorbeeld twee of drie weken studio toeliet en dan tien dagen mixen. Nu waren we voor de mix wel beperkt, maar voor de opnames hadden we echt geen beperkingen.

Is de plaat door die manier van werken meer persoonlijk, introspectief wat de teksten betreft dan de andere scene-platen? Ik zie niet zo heel veel verschil met een plaat als 'Marlene', of zelfs met 'Blauw'. Zelf ben ik natuurlijk een stuk ouder geworden. Ik wou zeker vermijden in herhaling te vallen met mijn teksten, maar dat viel best mee. Ik heb ondertussen zo 'n 500 pagina's proza gepubliceerd en daar heb ik geleerd om met een redactie te werken. Ik liet m'n teksten door een paar mensen nalezen, die er onder andere op letten dat ik niet gewoon songs herschreef die ik in pakweg 1991 al gemaakt had.

Ben jij, als songschrijver, begaan met de boodschap van een song of draait het jou vooral om de poëzie en de schoonheid? Heel soms, heel heel soms vind je wel iets van een boodschap terug. Op *Atlanta* bijvoorbeeld: dat is een song die gerijpt is toen ik in 2001 in Atlanta was om op te treden met Sarah Bettens. Toen ik een dag niks te doen had ben ik naar het Martin Luther King Centre gegaan en daar wou ik iets over schrijven.

Meestal heb ik de basismuziek. Dan ga ik daar wat op zingen en dan rolt er op de goede plek wel eens een woord uit. Het mooiste is als de tekst zichzelf schrijft. *Vrouw* is mijn favoriete song van de plaat, en die gaat over Marlène Dietrich, Josephine Baker, grote historische vrouwen die ook achter de schermen een rol hebben gespeeld bij het verzet en zo. Dat was een van de weinige nummers die vertrokken zijn vanuit een thema.

Jaren geleden heb ik eens een song geschreven over de nachtelijke autoritten terug. Dat vind ik één van de leukste dingen aan het spelen in een band. Die song was niet goed, dus ik had me nu voorgenomen om er eentje te schrijven die de lading wel precies dekte. En dat is *Geluk* geworden. Daar ben ik zeer tevreden mee.

En vanuit het management kwam het idee om die Clouseautrack (*Sterven op de Planken*, nvdr) toe te voegen als een soort tongue in cheek einde van de plaat. Het is natuurlijk niet hetzelfde wanneer Koen dat nummer zingt of wanneer het gebracht wordt door een zanger van zevenenvijftig die gewoon een grotere kans heeft dat hij een Tommy Coopereinde beleeft op een podium in Wevelgem.

The Scene slaagt er zowel live als op plaat al vele jaren in om diezelfde herkenbare klank aan te houden. Hebben jullie daarvoor een vast "recept", een vaste manier van werken en opnemen?

Ik kan alleen voor mezelf spreken, voor mijn manier van muziek schrijven en die is ontstaan vlak voor 'Blauw'. Die komt neer op het zo lang mogelijk uitstellen van akkoordenovergangen. Voor iemand die maar heel oppervlakkig luistert lijkt het alsof er de hele tijd hetzelfde gebeurt maar dat is vaak niet zo. Ik zit altijd te experimenteren met middenstemmen. Bij het nummer *Blauw* was dat zo. Het is ongeveer tweehonderd keer gecoverd en iedereen mist altijd de essentie: er zit in die gitaarpartij iets wat ze altijd ontgaat, en dan wordt het meteen een kampvuurliedje.

Maar het is een beetje balanceren, spelen met de grens waar het saai wordt. Maar tegenwoordig hoor je in Nederland heel veel producties waarbij gewoon alleen maar akkoordjes aan elkaar geregen worden en ik nooit iets kan ontdekken van een arrangement of van iets wat het meer diepte geeft. Dat

probeer ik ook te ontwijken door heel lang in de grondtoon te blijven hangen. Of zelfs door een heel nummer in hetzelfde akkoord te maken, net als Sly Stone. Een paar van mijn favoriete nummers van hem gaan gewoon op één akkoord.

Ik heb veel bewondering voor mensen die een spannende riff kunnen verenigen met uitgekiende akkoordenschema's maar voor mijn gevoel wordt het dan toch vaak iets te poppy. De druk om een plaat te maken die radiovriendelijk is, heb ik meermaals meegemaakt in m'n leven, maar daar rolt dus werkelijk nooit iets goeds uit.

We hebben het geluk dat we nu bij V2 zitten. Bij de eerste meeting komt zo 'n onderwerp altijd ter sprake en ze hebben gezegd wat ik hoopte dat ze zouden zeggen: "Maak gewoon de plaat die jij wil maken en dan kijken wij wel of hij radiovriendelijk is". Anders was ik in opstand gekomen. Misschien lukt het zo wel voor mainstreamartiesten maar voor een band als wij werkt dat gewoon simpelweg niet. Dan regent het terecht roterecensies en vaak komt je muziek ook niet eens op de radio.

Onze houding was: "Je vindt het mooi of je zoekt het maar uit". Hier in België komt alles nu meteen weer in een stroomversnelling, terwijl er in Nederland veel afwachtender op gereageerd wordt. Dat had ik wel verwacht: alles wordt overspoeld met Marco Borsato, Guus Meeuwis, ... en dan kunnen ze met ons geen weg uit.

Ben jij het met me eens dat de Nederlandstalige muziek al enkele jaren een wel heel melige toer opgaat en dat het tijd is voor iets sterks? Ik las dat in je recensie en ik kon me daar wel iets bij voorstellen want dat had ik ook wel al aangetroffen. Maar het is niet alleen in de Nederlandstalige muziek. Onlangs kreeg ik op een bijeenkomst van de platenmaatschappij een hele stapel cd's - wisselend in kwaliteit naar mijn mening - maar wat ze wel allemaal gemeen hadden was dat er bijna niets stevigs tussen zat. Allemaal erg singer-songwriterig en hier en daar zeer navelstaarderig.

Bij ons was "energie" van meet af aan het sleutelwoord. Als we dat er niet in krijgen, heeft het bijna geen zin om een plaat uit te brengen. En het bizarre is dat het lijkt of we een soort gat opvullen. Dat was begin jaren negentig in België ook al zo. Er was gewoon een gapend gat in de Nederlandstalige muziek.

Verloopt werken met The Scene anders dan werken aan een soloplaat? Bij een soloplaat is het in feite zo dat ik in grote lijnen alle partijen bepaal en ook vaak zelf inspeel. Met name de baspartijen en keyboards van Otto (Cooymans, toetsen en zang bij The Scene, nvdr) maken het verschil: dat zijn bijna allemaal partijen waar ik zelf nooit aan gedacht zou hebben. Hij heeft zo 'n andere insteek dan ik dat het de variatie geweldig ten goede komt.

Gaandeweg heb ik de songs horen veranderen. Wat ik opstuurde was gewoon een soort copy/pastedrums, gitaarpartij en zang. Verder liet ik het helemaal aan de rest van de band over. Als ik het niet mooi vind, had ik wel gebeld. En er kwam nooit iets binnen wat ik had verwacht. Dat is wel leuk.

Heb jij de plaat zelf geproducet? Ja, maar ik had een sidekick die zich vooral beziggehouden heeft met de drums. Eén van de dingen die we tevoren hadden vastgelegd was dat het dezelfde energie moest hebben als vroeger maar het moest wel anno nu klinken. De ritmiek moest bijvoorbeeld echt puur en strak zijn en hij heeft zich daarmee bezig gehouden.

Met de diverse downloadsites lijkt het ook alsof een plaat als geheel niet meer bestaat: het artwork, de opbouw, de coherentie lijken allemaal niet van belang. Hoe sta jij daar tegenover? Vind jij "de plaat" als geheel nog belangrijk? Of werk jij eerder rond "de song" op zich? Dit album hebben we echt wel gemaakt als een geheel van minimaal veertig minuten. Voor mij heeft het pure fenomeen "single" opgehouden te bestaan op het moment dat de hoesjes niet eens meer gemaakt werden. Zelf koop ik ook muziek bij iTunes. Zo kan ik enkel de goede songs van een cd downloaden. Maar wij hebben 'Liefde op Doorreis' echt wel als plaat opgevat.

Jullie touren in 2010 een paar maand door Nederland en België. Hebben jullie al verdere plannen? Nou, we hopen op de festivals. Naar wat ik begrijp is dat de festivals eerst gaan kijken wat ze uit Engeland en Amerika kunnen krijgen en daarna gaan ze kijken wat ze lokaal nog hebben. We zien dus wel. Het zou leuk zijn als we een aantal echt mooie festivals konden doen; ik hoop bijvoorbeeld op Werchter Classic.

Eén van de bestaansredenen van deze plaat is dat we wisten dat we een plaat nodig hadden om verder te kunnen spelen. De reünie in 2007 was zo 'n succes dat we het er niet bij konden laten. Vooral omdat we al een wat oudere band zijn. Dus we dachten: als we een levensvatbare goeie plaat kunnen maken hebben we wel degelijk bestaansrecht.

Hangt het van jullie succes nu af of er een volgende plaat komt? Nee, deze is net uit en met de volgende ben ik nog niet bezig. Het enige wat ik weet is dat ik gewoon heel erg tevreden ben.

Thé, bedankt voor dit interview en veel succes!

Foto via [Wannabes](#).

01 November 2009

De mythes van de jaren 00: Een nieuwe Beatlemania?

Jaaroverzicht

Begrijp ons niet verkeerd, wij houden van The Beatles. De eerste cd's die wij kochten met onze spaarcentjes waren *Sgt Pepper's* en de dubbele witte - en toen hadden wij de dubbele blauwe en de dubbele rooie al op lp en cassette. Geef toe, er zijn beschamender eerste aankopen dan dat. Maar ondertussen zijn The Beatles bijna veertig jaar gesplit, en halen wij hooguit onze schouders nog eens op bij de laatste pogingen tot revival.

Commercieel interessant

Hoe hou je een groep die slechts een tiental studioplaten op z'n actief heeft commercieel interessant? Dat weten ze bij Apple Corps erg goed: om de vijf à tien jaar een nieuw media-offensief, met

als officiële reden een "nieuwe" release. Weet u nog, The Beatles Anthology? The Fab Four hingen terug op grote billboards en menige tv-avond stond in het teken van het definitieve Beatlesverhaal en het openbaar maken van alle jarenlang verloren gewaande opnames, alternatieve takes en zelfs twee "nieuwe" songs. Dat was 1995.

Helaas was daarmee alle kruit verschoten. De kluizen zijn zo goed als leeg. Maar als de verkoopscijfers beginnen dalen, wat moet je dan? Een "best of" uitbrengen uiteraard! Dat weet elke platenjongen. Aangezien de dubbele rode en blauwe op eis van Apple dubbel gehouden worden - ook al zouden ze op één cd'tje passen - en ze nooit in afrijzing liggen, had de compilatie '1' misschien toch wel zin. Vooral voor een nieuwe reclamegolf, zij het minder ambitieus dan in '95. Dat was in 2000.

Opsteek

En misschien zakten de verkoopschijfers daarna iets sneller dan gedacht, want vrij snel daarna was er 'Let It Be...Naked', in 2003. Voor wie het verhaal niet kent: onze vier vrienden waren niet altijd de bovenste beste maatjes, en dat werd pijnlijk duidelijk tijdens het filmen van 'Let It Be'. Die film wou laten zien hoe The Beatles songs schrijven en aan een album werken. Maar de film toont blijkbaar vooral gebekvecht en irritatie. We zeggen "blijkbaar", want sir Paul wil niet dat de film heruitgebracht wordt en de heruitgave op vhs in de jaren tachtig hebben we nooit te pakken gekregen. Dàt zou nu eens een release zijn die wij willen kopen. Er waren trouwens plannen om een gerestaureerde versie op dvd uit te brengen samen met '...Naked'. Het was blijkbaar nog iets te pijnlijk. Interessant.

Om een lang verhaal kort te maken: Phil Spector kreeg de opnames van die sessies en hij maakte er het album '*Let It Be*' van. Toen het uitkwam waren The Beatles al gesplit. De '...Naked'-versie was helemaal ontdaan van strijkers en andere productietechnieken van Spector. Vooral interessant voor de fans dus en om wat reclame te maken. Hetzelfde geldt voor '*Love*', uit 2006. Weer drie jaar later dus. Een paar remixen, wat knip- en plakwerk... Voornamelijk weer een opsteek om de media te halen, vermoeden wij.

Nieuwe invloeden

En dan, op 09/09/09: de Remasters! In Mono! In Stereo! In limited edition boxset! Klinkt! Beter! Dan! Ooit! En: Rockband! Voor op uw spelcomputer! En hoewel wij zeker overtuigd zijn van de nood aan een remastering van sommige platen, lijkt ons dat nauwelijks zo 'n hoop uitroepetekens waard. Bovendien lijkt er geen nieuwe Beatlemania in de maak. Waarom? Misschien beginnen The Beatles een beetje de kant van Elvis op te gaan. Destijds - en tot jaren na zijn verscheiden - onderwerp van een wereldwijde cultus, maar ondertussen volledig leeggemolken en herkauwd. Af en toe speelt de radio nog een hitje, af en toe nog eens een film op tv. Al een geluk dat het Apple Corps erover waakt dat het oeuvre van The Beatles niet op de TekTVShop verkocht wordt door onbekende wereldberoemde dj's met een vreemd spraakgebrek.

Menig artiest haalt nog steeds aan dat hij "beïnvloed is door The Beatles". Meestal wil dat gewoon zeggen dat die artiest muziek maakt met een zekere melodiciteit in. Maar meestal zijn die artiesten eigenlijk vooral beïnvloed door artiesten die beïnvloed zijn door The Beatles. Het is alsof Metallica zou zeggen dat ze beïnvloed zijn door *Rock Around The Clock*. De laatste die met de ideeën van The Beatles nog iets belangwekkends heeft gedaan was Kurt Cobain. Die maakte er iets nieuws mee. De meeste anderen zijn gewoon veredelde covergroepjes. Wordt het dan ook niet stilaan tijd om eens op zoek te gaan naar nieuwe invloeden en er iets echt nieuws mee te doen? De Beatlemania is namelijk afgelopen en sir Paul is rijk genoeg...

01 Januari 2010

De mythes van de jaren 00: Het internet als creatieve vrijhaven

Jaaroverzicht

Misschien kent u nog mensen die verbijsterd naar de eerste televisiebeelden keken. Met een grote antenne op het dak zagen zij een zwart-witte presentatrice, en sommigen onder hen droomden van de mogelijkheden die het medium bracht. L'histoire se répète. Tot u spreekt iemand die nog naar diverse bibliotheken moest gaan om schoolinformatie op te zoeken, die zijn eerste mp3's via ISDN downloadde à rato van 1 song per uur, én die de juichende toekomstvoorspellingen altijd met een scheef oog bekeek.

Eén van die toekomstvoorspellingen was: "Binnen enige tijd zal het zenden van een e-mail het zenden van een brief grotendeels vervangen." Dat is uitgekomen. Een andere: "Via het internet kan iedereen moeiteloos kennis maken met andere muziek en culturen, én zal iedereen zijn eigen creativiteit met de wereld kunnen delen." Het internet als creatieve broeihaard, dus.

Op een paar muisklikken van de hele wereld

Er is wel iets van, natuurlijk. De mogelijkheid is er. Platen van obscure slidegitaarbands uit Florida of grote accordeonisten uit Peru zijn te downloaden tegen schappelijke prijzen, YouTube staat vol met liveopnames van bekende en minder bekende artiesten, lessen en partituren voor eender welk lokaal instrument zijn slechts een paar muisklikken weg, en wie dat wil, kan vandaag een alpenhoorn bestellen en 'm binnen vier tot zes dagen thuisbezorgd krijgen.

Opnamesoftware is erg goedkoop geworden. Met een minieme investering maakt men van de pc een homestudio, en de eigen songs kunnen via heel wat kanalen wereldkundig gemaakt worden. Een platenfirma is overbodig geworden, en zelfs een boekingsagent met internationale contacten hoeft niet meer zo. Je kan gewoon even de wereld rondmailen om een tourneetje in elkaar te boksen.

Dictaten van marketinglui

Tot zover de theorie: alles is ter beschikking. Behalve dan misschien de creativiteit. Want zelfs nu mensen in wezen niet meer afhankelijk zijn van de dictaten van marketinglui van platenfirma's - over heersende trends en verkoopbaarheid - blijft de muziekwereld maar een mager beestje. Of misschien geven wij het zoeken te snel op. Iedere Piet Snot met een gitaar wil tegenwoordig immers zijn eigen vervelende interpretaties van grijsgecoverde songs wereldkundig maken op z'n space. Vind dan die ene, talentvolle jongeling maar terug.

En wie helpt je op weg op die zoektocht? De media, de hypes. Wij vragen ons af: hoeveel industrie zit er achter die zogenaamde MySpace-hypes? Want, eerlijk gezegd: wij hebben nog niet vaak mailtjes van vrienden ontvangen met "kijk eens naar deze MySpace!". En toch zien we in bio's opduiken dat groepjes "op mySpace ontdekt zijn". Klinkt natuurlijk leuker dan: "werd door een platenfirma georganiseerd omdat hun gezicht zo goed bij hun radiomuziek past". En zo krijgen popartiestjes van het zevende knoops gat credibiliteit en is het dus weer aan dezelfde promomachine die de wereld al jaren onder onschadelijk gemakker bedelft.

Ode aan de middelmaat

Nu, het is niet enkel aan de industrie gelegen. Hoe toegankelijker iets wordt, hoe meer middelmatigheid je krijgt. Bovendien kan je met gratis of goedkope programma's al wat galm op je

stem steken en iets zo vaak inspelen en inzingen tot het ietwat klinkt. Met een ander gratis programmaatje zet je er misschien wat ritmes achter. No sweat. En dat is het probleem. Een beetje moeite of een beetje zweet komt er niet meer bij kijken. Misschien is het juist die overdaad aan mogelijkheden die de creativiteit de nek omwringt.

David Lindley speelt graag op goedkope gitaren "because they don't sound like expensive guitars". Hij haalt dan ook originele klanken uit die goedkope gitaren. Brian Wilson liet zijn creativiteit de volle loop en nam Pet Sounds op 'maar' acht sporen op. Meer heb je echt niet nodig. Bruce Springsteens democassetes werden zelfs meteen een plaat: 'Nebraska'.

Maar dat zijn dan ook uitzonderlijke mensen. Die waren er vroeger al niet veel, en die zijn ook nu nog niet dik gezaaid. Nee, het internet heeft de mensen niet creatiever gemaakt. Het is gewoon een grote ode aan de middelmaat.

22 December 2009

Bovenal bemin één Bob: Dylan voor beginners

Voorbeschouwing

Niks zo lastig als aan sceptici uitleggen waarom je iets geweldig vindt. Dylanfans worstelen nogal eens met dat probleem: probeer anderen maar eens te overtuigen van de genialiteit van die verwaaide cowboy die door z'n neus staat te zingen. *Blowing in the Wind* en *Knockin' on Heaven's Door* zijn niet echt doorslaggevende argumenten. Hoe werd Dylan een legende en wat doet hij om het te blijven? Waarom kijken fans na meer dan veertig platen nog altijd reikhalzend uit naar zijn nieuwste? Deze week leiden we u door Dylans muzikale oeuvre, volgende week hoort u waarom u 'm live moet gaan zien.

Laat ons gemakkelijks halve aannemen dat Dylan in de vroege jaren zestig de juiste man op de juiste plaats was. Folk was "in" en Dylan wist

op die eerste vier platen een erg goeie mix te maken van akoestische blues en Guthrie-achtige semi-protestsongs. Maar in plaats van te blijven fingerpicken, haalde hij in het gezegende jaar '65 een paar man van de Butterfield Blues Band naar de studio voor zijn plaat 'Bringing It All Back Home', en dat leverde machtige rock-'n-roll op. De geniale gitarist Mike Bloomfield klonk zelden beter. De puristische folkies schreeuwden moord en brand en Judas - u hoort het op 'Live 1966' - maar Dylan deed vierkant zijn goesting, en dat leverde het sublieme 'Highway 61 Revisited' en het onvergetelijke 'Blonde on Blonde' op.

Die drie platen houden nog steeds stand als het knapste wat een songschrijver ooit op papier zette. De talloze artiesten die zijn songs coverden, beamen dat. Maar, zo luidt een sticker die de platenfirma destijds op de platenhoezen hing, "nobody sings Dylan like Dylan". De muziek is tijdloos mooi en klinkt absoluut origineel. Niemand heeft ooit een song gespeeld die qua arrangement klinkt als *Like a*

Rolling Stone, punt. En ook de twaalfminutensongs *Desolation Row* en *Sad Eyed Lady of the Lowlands* zijn mijlpalen in de muziekgeschiedenis. Wie Dylan dus niet kent, haalt best die drie platen in huis. Elke rechtgeaarde muziekliefhebber in uw buurt kan ze u ongetwijfeld lenen.

Na een ietwat obscuur motorongeluk - lees er een paar van de honderden biografieën op na als dat u interesseert - was het een klein decennium vrij stil rond Dylan. De platen die intussen uitkwamen, klonken intiemer, hadden een duidelijke countrytoets en zijn minder essentieel voor Dylans oeuvre.

Desalniettemin zijn Dylanfans vaak zelf aangenaam verrast als ze 'New Morning' of 'John Wesley Harding' opzetten: dit zijn zeer goeie platen. Een uitgepuurde versie van deze stijl, met erg sterke songs, staat op 'Blood on the Tracks', dat wordt gezien als een nieuw hoogtepunt in Dylans carrière. En ook de volgende platen, 'Desire' en 'Street Legal', mogen er zeker zijn. Dezelfde sterke songs, heel andere arrangementen.

Zijn machtige gospelplaten 'Saved' en 'Slow Train Coming' - met erg funky arrangementen en de jonge Mark Knopfler op gitaar - worden jammer genoeg al te vaak op een hoopje gegooid met stinkers of platen waarop je de goeie songs moet gaan zoeken tussen de gemakkelijke rockertjes. De thematiek spreekt niet iedereen aan, maar de songs en arrangementen zijn sterk, in tegenstelling tot het gros van de volgende platen.

Zeggen dat Dylan in de jaren tachtig soms de pedalen wat kwijt was, is een understatement. Toch is 'Infidels', spijs de gedateerde productie, enkele prachtige songs rijk. Maar Dylan vond een zoveelste adem en onder de hoede van Daniel Lanois kwam het verbluffende 'Oh Mercy' uit. De cd stond nog in zijn kinderschoenen, dus zoek om de liefde Gods een vinylplaat of een remaster en geniet van Dylans tijdloze songs in die ruime Lanois-productie.

Jammer genoeg was het dan weer bijna tien jaar wachten op een superplaat. Niet toevallig zat Daniel Lanois ook bij 'Time Out Of Mind' achter de knoppen. Let op, de tussenliggende platen 'Good as I Been To You' en 'World Gone Wrong' zijn fijne bluesplaatjes met Dylan solo op gitaar, en we hebben veel geld veil om 'm zo eens te zien, maar dit is toch eerder een knipoog van Dylan naar zijn invloeden. Óf een writer's block, welke biograaf zal het zeggen?

Op zijn recentste twee platen - binnenkort drie - knipoogt Dylan trouwens wel meer naar die roots. Blues en country voeren de boventoon. De songs op 'Love and Theft' en 'Modern Times' zijn sterk, maar zullen de leek niet echt een inzicht geven in Dylans genie. Ook al zouden veel mindere goden een lichaamsdeel afstaan om zulke platen te maken.

Dylan in een handvol platen? Haal 'Highway 61 Revisited' en/of 'Blonde on Blonde', 'Street Legal', 'Blood on the Tracks', 'Oh Mercy' en 'Time Out of Mind' in huis, en dan bent u al een heel eind ver. Daarna moet u het nog maar eens komen vragen.

21 April 2009

Bovenal bemin één Bob - deel twee

Voorbeschouwing

In het eerste deel las u over Dylans platen. "Goed", horen wij de critici zeggen. "Om de vijf à tien jaar een geweldige plaat, en dan?" Wel, laten we Dylan live eens bespreken. Elke show is anders, elke tournee wordt er wel wat anders gearrangeerd en vroeger wisselde Dylan zowat om het jaar van begeleidingsgroep. Bijna elk optreden wordt dan ook opgenomen en de gemiddelde bootlegverzamelaar heeft al snel een paar honderd verschillende optredens liggen.

Van de energie van zijn tournee met The Band in '66 kan u zich vergewissen op de officiële release. De opname vanop het Newport Folk Festival een jaar eerder, met de Butterfield Band, is nog veel ruiger, maar (nog) niet in de reguliere handel. Pete Seeger wou naar verluidt de stroomkabels doorhakken met een bijl.

'Hard Rain' is een officiële live-release uit 1979, toen hij met een circa dertigkoppige band punk avant la lettre stond te maken. Enkele jaren geleden werd een integraal optreden van diezelfde Rolling Thunder Revue uit 1975 uitgebracht. Kies zelf maar: de gecondenseerde, rauwe versie of een hele show.

In die periode zong Dylan z'n stem finaal naar de knoppen, en de volgende jaren zocht hij een nieuwe vorm met verschillende backing bands, waaronder de notoire jammers van The Grateful Dead. Helaas loste die tour niet echt de verwachtingen in, getuige ook de liveplaat.

Zijn tournees met Tom Petty and the Heartbreakers en Santana waren ook niet zo interessant, en ook de officiële 'Real Live' is niet zo super. Wij wachten dan ook vol ongeduld op een release uit de Never Ending Tour (rond 1989), waarop meestergitarist G.E. Smith tot ongekende hoogtes werd getild.

Begin jaren negentig speelde Dylan vaak afgrijselijke shows (zo ook op Torhout en Werchter); soms was de song al vijf minuten gepingel ver wanneer het publiek, de band en Dylan zelf wisten welke song ze zouden spelen. Een bootleg uit die periode heet terecht 'Name That Tune'. Wie graag eens lacht met mensen aan de drank, moet 'm maar eens zoeken. Of zoek eens naar Dylan en Keith Richards, die met een stuk in hun voeten iets proberen te doen op Live Aid. Wie zet zulke mensen ook samen aan een buffet?

'MTV Unplugged' is eigenlijk een gemiste kans. De opnames werden over twee dagen gespreid en er is veel fijner gemusiceerd dan datgene wat de plaat heeft gehaald. Wellicht de schuld van de platenfirma, die er per se enkele hits op wou zetten. Maar zo snapt u meteen ook waarom Dylan zo interessant blijft voor de fans: er zijn van elke plaat wel interessante outtakes te vinden, en van elke tournee zijn er opnames met obscure songs die na decennia nog eens de speellijst halen. We zien het James Blunt over veertig jaar niet doen. Sorry, James.

Sedert een jaar of tien wisselen de muzikanten elkaar slechts met mondjesmaat af en klinkt Dylan vooral erg Amerikaans. Rootsy, zo u wil. Erg degelijk ook, zonder slechte shows. Maar vooral: hij klinkt als Dylan. Voor mensen die enkel *Like A Rolling Stone* en *The Times They Are A-Changin'* kennen, is het misschien een hele schok, maar Dylan is ondertussen ook al bijna vijftig jaar ouder.

Door zichzelf telkens in een ander jasje te steken, wordt het echter nooit vervelend voor de Dylan-liefhebber. Dat is ook te merken aan de talloze websites die Dylans tourschema's en setlists bijhouden: elke avond staan andere songs op het programma. Op één site kan u zelfs pronostiekjes doen over de setlist van die avond.

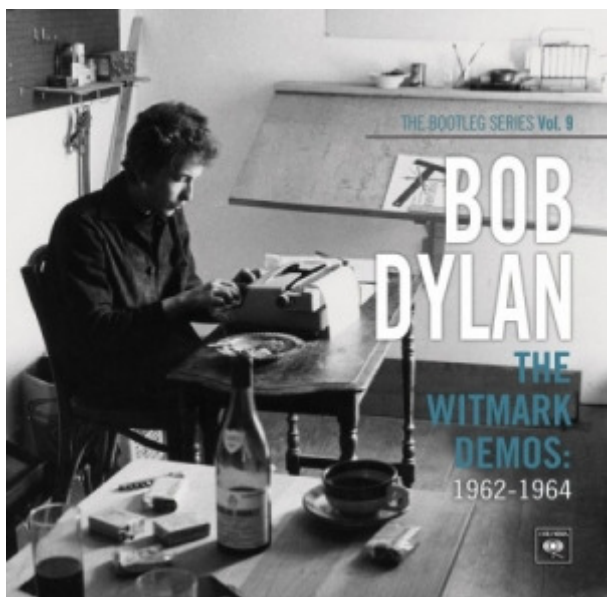
U ziet, wij raken niet uitgepraat over 's mans muziek. Misschien is dat wel zijn grootste aantrekkingskracht: hij blijft nooit lang stilstaan. Anders dan de Stones of AC/DC, die nu nog steeds klinken als dertig jaar geleden, lijkt de Dylan van nu al een heel andere dan die van tien jaar terug en herken je die van twintig jaar geleden zelfs niet meer. Koppel dat aan de muzikale kwaliteit van zijn beste platen, de poëzie van zijn beste teksten en zijn invloed op de muzikawereld in het algemeen, en je hebt een legende waarover je kan blijven vertellen.

Hopelijk hebt u tickets voor zijn komende optreden in Vorst, dat uitverkocht is. Of anders volgt u 'm maar doorheen Europa, zoals de echte "bobcats".

21 April 2009

Bovenal bemin één Bob: de Dylan-kerstcadeaus

RE:introducing

De kerstman mag grof geld bovenhalen: de collector's editions en boxsets vliegen ons weer rond de oren. In het geval van 'The Original Mono Recordings' en 'The Witmark Demos' van [Bob Dylan](#) is het misschien wel het moment om eindelijk uw collectie te vervolledigen. Zoals bekend staat Dylans oeuvre tussen '62 en '66 te boek als van het beste wat de naoorlogse muziek te bieden heeft.

Soms krabben we ons wel eens in het haar als we de reissuepolitiek van Columbia proberen volgen. Eerst waren er de SACD-remasters in een box, waarbij het adagium "Hoe meer kanalen, hoe beter." gold. Nu zijn er de monomixes van Dylans eerste platen (waarvan

er al zes van de acht in de SACD-box zaten) met als marketingstandpunt: "Meer dan één kanaal is eigenlijk toch niet perfect en de artiest heeft ze in mono bedoeld." Bij de Dylanreissues is er wel een meevaller: de muziek die op de plaatjes staat - voor marketinglui ondergeschikt aan de verpakking en de releasedatum - is van sublieme kwaliteit.

De muzikale maturiteit die Dylan op zijn debuutplaat aan de dag legt met bluesongs als *In My Time of Dying*, *Fixin' To Die* of *See That My Grave is Kept Clean* blijft verbazingwekkend. De twee eigen composities - het pakkende *Song to Woody* en het lollige *Talkin' New York* zijn voorbodes van grootsere dingen. Die komen er al op 'The Freewheelin' Bob Dylan' dat voornamelijk eigen composities bevat.

Masters of War en *Blowin' in the Wind* zijn voldoende bekend, maar *Don't Think Twice It's All Right* en *Girl From The North Country* zijn voor onze tere zieltjes de echte sterren van deze plaat. Ook de talking blues zijn hier van topkwaliteit. Genieten met een grijns. De echte climax van de "akoestische" platen komt echter met 'The Times They Are A-changing'. Het titelnummer is misschien gedateerd of platgebruikt, maar *The Lonesome Death of Hattie Carroll*, *When The Ship Comes In*, *Ballad Of Hollis Brown*, *Restless Farewell*, het zijn allemaal tijdloze kleppers met een vurigheid en een inspiratie waar menig murmelend would-be talent nog veel van kan leren. Voor de beste versie van *One Too Many Mornings* verwijzen wij u echter liever naar de 'Live 1966'-bootleg.

Van 'Another Side of Bob Dylan' onthouden we vooral *To Ramona* en *My Back Pages*. Alleen al dat laatste nummer is de aanschaf van de plaat waard, hoewel ze toch wat het kneusje van de collectie is. Zeker als je daarna 'Bringing It All Back Home' beluistert, waarop Dylan voor de eerste keer met veel branie de elektrische gitaar omgordde. Van begin tot eind een meesterwerk. 'Highway 61 Revisited' houdt diezelfde bovenwereldse kwaliteit aan. Dit keer met een nog straffere band met Michael Bloomfield op gitaar. Wij schrikken er niet voor terug om het magistrale epos *Desolation Row* (11 minuten en) op eindeloze repeat te zetten.

'Blonde on Blonde' is dan de ultieme lap Dylan waar surrealisme, blues, folk en ballads tot een sublieme muzikale trip verweven worden. Het protest en de sociale inslag is al een paar platen weg, maar dat maakt de thematiek er zeker niet minder interessant op. Onze voorliefde gaat uit naar de langste nummers: *Sad Eyed Lady Of The Lowlands* (11:23), *Visions Of Johanna* (7:33) en *Stuck Inside Of Mobile With The Memphis Blues Again* (7:05), maar ook de klassiekers *Just Like A Woman* en *I Want You* mogen er zijn. Van *I Want You* bestaat er trouwens een magistrale, trage versie die opgenomen werd tijdens de MTV Unpluggedsessies maar die is helaas nergens officieel te vinden.

'John Wesley Harding', tot slot, gooit het over een veel soberder boeg. Songs van rond of onder de drie minuten, Capo op 5, droge bas, minimale drum. En het werkt. *I Pity The Poor Immigrant*, *I Dreamed I Saw St. Augustine* en *The Ballad Of Frankie Lee And Judas Priest* behoren tot Dylans vergeten topwerken. *Drifter's Escape* en *The Wicked Messenger* zouden later nog ronkende elektrische versies krijgen, maar diezelfde energie is hier ook al onderhuids aanwezig. Als u nog niet alles van Dylan heeft (schande!) dan zou deze plaat wel eens de ontdekking van de box kunnen zijn.

Over 'The Witmark Demos' kunnen we korter zijn: als u al alles heeft van Dylan, dan kent u het gros van de songs die u hier in ruwe versie aantreft. Aan u om te beslissen of u de schetsen en de kladjes wil hebben en wil horen waar welke strofe omgewisseld of veranderd werd in de definitieve versie. Hoewel de box natuurlijk erg mooi oogt en het begeleidende boekwerk zeer interessant is, denken we niet dat de occasionele Dylanluisteraar erg geïnteresseerd zal zijn in elke hoest en verspreking van de man. Als het is om cadeau te doen, dan koopt u misschien beter de 'Best Of the Original Mono Recordings', al is dat misschien wel een ietwat voorspelbare greep uit de box.

Nee, weet u wat? Laat de kerstman gewoon zelf kiezen.

11 December 2010

Turalura

RE:introducing

Will Tura is een Grote Meneer - wat dat ook moge betekenen - in arm Vlaand'ren. Grote Meneren moet men eren, en men vond dus twintig jaar na de eerste 'Turalura' weer een aantal Vlaamse rockers bereid om een nummer van Tura onder handen te nemen op geheel eigen wijze. Maar waar de eerste Turalura nog een aantal memorabele momenten opleverde, is nummer twee toch niet meer dan een onnozele curiositeit.

Laten we beginnen met de genietbare momenten. **Customs** leggen hun typische dicorockbeat onder *De Noordenwind*, en Kristof Uittebroek komt qua stem zelfs akelig dicht in de Tura-regioenen. Een waardige update voor dit nummer. **K's Choice** koos heel slim en passend voor een slaapliedje, *De Mooiste Droom* - dit

keer dus geen sneren over slaapverwekkendheid. *De Regen Stroomt* is **Mintzkov** op het lijf geschreven. Wij zouden hen dringend aanmanen om ook een plaat in het Nederlands op te nemen. Het heeft iets van Yevgueni, maar dan helemaal niet irritant. **The Van Jets** leunen dan weer dichter tegen Kowlier aan, en dat ligt niet alleen aan hun accent. Echte Tura-fans zullen hun versie van *Vaarwel* misschien niet lusten, maar origineel is het zeker wel.

Novastar laat *Alleen op de Wereld* beginnen met applaus. Wil hij daarmee bewijzen dat hij wel degelijk nog een schare fans over heeft, of dat hij het zo druk-druk-druk heeft dat hij niet in de studio raakte? Of wil hij het contrast tonen tussen de performer, solo op het podium en de massa publiek? Zweegers' rollende rrrr doet ons aan sommige siroop van Mama's Jasje denken. Een hebbedingetje voor de fans.

Een Bonte Avond is nooit ver weg. **Arno** die koel en met weinig gevoel *Ik Ben Zo Eenzaam Zonder Jou* in het Oostends zingt met een bombastisch tachtigerjarenorgel op de achtergrond, daar is vermoedelijk niet te veel denkwerk aan vooraf gegaan. **Daan** weet niet altijd de juiste kant van de grens tussen tongue-in-cheek en flauwe zever te vinden. De "godverdoeme" die hij toevoegde aan de tekst maakt z'n uitvoering van *Je Liegt* helaas nog altijd niet geloofwaardig. Feestgroep **Vive La Fête** maakt iets geestigs van *Dam-Di-Dam*, de klankinspiratie komt vermoedelijk van Jean Blautes Ba-ba-ba-bananen. **The Hickey Underworld** schreeuwt zich door *Indianen*, maar zo kunnen ze zich door elk nummer schreeuwen, of dat nu in het Vlaams, Engels, Chinees of Esperanto is. Dan doet **Mauro's** hoekige versie van *Zeg Ben Je Bang Van Mij* toch iets meer recht aan de song.

Laat het maar over aan **Arid** om alle fut uit een nummer te zuigen. Jasper Steverlinck - het elastiekje rond zijn ballen extra aangedraaid - slaagt er in geen enkele dynamiek in de zang te leggen en de groep speelt zo mat als een tapijt. En tekstflarden die ons vroeger ontgingen - "Kijk eens goed/ze heeft toch iets" - doen onze tenen krullen. Ook het anders zo gerespecteerde **Triggerfinger** kiest voor een onderkoeld *Ik Mis Je Zo*. Een dubbeltje op zijn kant. Een gevoelig of intiem nummer hoeft echt niet te klinken alsof het om vier uur 's nachts in de slaapkamer opgenomen is. Heb je dat gehoord, **Eva de Roovere**? Of moet die zang op *Gelukkige Verjaardag* doen denken aan Marilyn Monroe? Die speelde nog wel een paar andere "kwaliteiten" uit...

En zouden we **Stijn Zeuris** nog vermelden? Twintig jaar tijd heeft de man gehad om uit een honderden nummers tellend oeuvre een andere song te kiezen en te interpreteren, en toch bestaat het hem er in zijn succes van toen nog eens heel dunnetjes over te doen met een groep die vooral op de achtergrond te blijven heeft. Neen, als we dit plaatje vergelijken met de eerste 'Turalura' (zoek diè tracklisting maar eens even op) dan besluiten we: veel gezeur waar enorm mee geleurd wordt op alle mogelijke media. Wij dopen deze cd dan ook Zeura Leura - een woordspeling die even flauw is als de plaat zelve.

21 Oktober 2010

7 comments

#1

Jos 31 weken 6 dagen geleden

Beste Stefaan, het is niet mijn gewoonte om te reageren op reviews, maar nu begint het er zwaar over te gaan, u kent er niets van, artiesten nodeloos afzeiken is niet cool en daar maak je je alleen zelf belachelijk mee, en trouwens: informeer u alvorens te reviewen! - het nummer van Novastar is opgenomen tijdens een live optreden, normaal dat er applaus opstaat...djeezes - Mintzkov...yevgueni...heb jij beide bands al ooit deftig gehoord? Wat een debiele vergelijking... - over de Triggerfinger versie van 'Ik mis je zo' en de Arid versie van 'Hart van goud' (pas op, ik ben absoluut geen fan van Arid): ik denk dat jij ongeveer de enige bent die daar zo over denkt...het bewijs dat je geen snars van muziek kent...die versies zijn zeer goed gebracht Het is wel duidelijk dat u een Customs en K's Choice fan bent, geen probleem, maar stop aub met reviews te schrijven...'t is de eerste keer niet... vriendelijke groet, jos

#2

Sven 31 weken 5 dagen geleden

Even reageren op jos: ik vind 'Hart van Goud' op een bedje van Arid ook hoogt irritant.

#3

Annelore 31 weken 5 dagen geleden

Ik vind de versie van 'een hart van goud' wel iets hebben :) maar voor de rest geef ik Jos helemaal gelijk, Stefaan gaat er inderdaad over

#4

Stefaan 31 weken 5 dagen geleden

Beste Jos, ik ben geen customs-fan (te afgelikt) en geen K's choiche-fan (leest u goed: normaal vind ik ze slaapverwekkend). Het Novastar-nummer is opgenomen tijdens de Radio2-eregalerij, maar mijn punt is: kan hij het dan niet gewoon even over doen in de studio? Hier is de meerwaarde van de live-opname nul.

Yevgueni ken ik al van toen ze op ZZ tap in Zele speelden, dat is nog van voor ze het Nekkaconcours wonnen en nationaal wat potten begonnen breken (als ik me niet vergis). Ik vergelijk Mintzkov niet met Yevgueni maar wel Mintzkovs nummertje op DEZE plaat.

Hebt u mijn raad gevolgd en deze lauwe hap vergeleken met de eerste Turalura (RvhG, Soulsister,...)?

Ik durf wedden dat u Radio1-luisteraar bent, diegenen die die zender in z'n keuzes volgen zijn immuun geworden voor lauwe truit. Noemt u mij eens 1 nummer op deze plaat dat binnen 10 jaar nog de moeite zal zijn om gespeeld te worden?

#5

Jos 31 weken 1 dag geleden

Beste stefaan, turalura 1 is me absoluut niet onbekend! ik ben geen radio 1 luisteraar (ook geen stu bru luisteraar) uw reactie staft trouwens mijn punt, dit is gewoon een slechte review met slechte 'raad' en zwak gefundeerde argumentatie... Soit! ps: noem eens een song van turalura 1, buiten noordkaap, dat nu nog overeind staat, laat staan gedraaid wordt? Ik moet lang nadenken...

#6

Stefaan 31 weken 20 uren geleden

Leyers, Michiels & Soulsister - Het Kan Niet Zijn, Jo Lemaire - Heimwee Naar Huis, Hugo Matthysen & de Bomen - El Bandido, Raymond van het Groenewoud - M'n Airhostess.... dat zijn er vier die ik nog zó hoor, hoewel ik nog een broekventje was toen Turalura 1 uitkwam. Qua argumentatie ben jij anders ook maar een flauw figuur hoor - je komt niet verder dan "zeer goed gebracht". Laat dan maar eens weten wat je raakt of wat je fijn vindt. Wat mijn argumentatie betreft: ik vermoedde dat je een radio1-luisteraar was omdat je dacht dat iedereen die jouw mening niet deelt per definitie onbekwaam is of er de ballen van kent.

#7

Ella 31 weken 1 min geleden

Ik vind het Stefaans goed recht om zijn mening te geven. Hij vraagt toch ook niet dat iedereen het met hem eens is? Ik ben een grotendeels met hem eens en vond dit deze recensie leuk om lezen. Er is niets mis met een beetje "afzeiken" zo nu en dan. Als je op een podium kruipt of een plaat maakt, weet je toch op voorhand dat niet iedereen je muziek schitterend zal vinden?

Tien tips voor de beginnende singer-songwriter - deel 1

Column

De zomer is in 't land en voor velen lonkt de vakantie. Jongeren en minder jongeren van allerlei slag nemen de gitaar ter hand. Nadat *Losing My Religion* en *Suzanne* in de vingers zitten, komt veelal de zin om de eigen zieleroesen op muziek te zetten. Dat vinden wij uitermate fijn. Maar op een gegeven moment komen die zieleroesen al eens op een demootje of zelfs op een heuse cd te staan. En daar begint de ellende. Vooral voor ons, recensenten. Om te voorkomen dat wij in het najaar overspoeld worden door afgrijselijke navelstaarderijplaatjes, geven wij enkele tips voor de aspirant singer-songwriter.

Less is nothing.

Je denkt misschien dat die nummertjes van Nick Drake, Leonard Cohen, Johnny Cash' American Recordings of de jonge Bob Dylan niet veel om het lijf hebben en dat je dat zelf ook wel kan. Maar vaak maken kleine details, sfeergeluidjes, korte stukjes ander instrument het verschil. Of wordt er gewoon veel beter gitaar of piano gespeeld dan je op het eerste gehoor zou zeggen. En ook: over ogenschijnlijk simpele songs is vaak erg lang nagedacht. Denk dus niet dat je ervan afkomt met twee halve akkoorden en een flard tekst. "Less is more" is een stoplap voor mensen die te lui of te onbekwaam zijn om werk te maken van hun songs.

Maar sound is niet alles.

Het omgekeerde komt ook vaak voor: sinds enige tijd kan elke pc omgetoverd worden tot meersporenstudio en de verleiding is groot om laag na laag na laag klanken te bouwen tot een song die niks om het lijf heeft. Dat kan werken of leuk zijn als divertimento, maar bouw niet je hele oeuvre op rond klanktapijtjes. Tenzij je een muzikant van wereldniveau bent. Of Vangelis.

Engels is een heel arme taal.

Zelfs voor de meeste native speakers. En wee degene die argumenteert dat er dan "veel nuances in één woord zitten" omdat er maar één woord bestaat om een hele hoop dingen te omschrijven. Dan kan je al even goed een beetje gaan grommen: een grom kan zoveel dingen betekenen dat grommen dus wel erg rijk moet zijn. Quatsch! Met een summiere woordenschat is het gros van de Engelstalige pop- en rocksongs te begrijpen. Het is ook makkelijk om iets op te bouwen rond "I love you". Je loopt dan het risico jezelf vast te rijden in dezelfde roestige clichés als elke andere aspirant. Ofwel sla je een woordenboek open en kies je er een paar moeilijke woorden uit, die dan zo haaks op de simplicitéit van de rest van het materiaal staan dat het belachelijk wordt. Wil je toch verder in het Engels, lees dan een halve bibliotheek aan Engelstalige boeken alvorens twit papier vast te nemen.

Route 66 loopt niet door Berchem.

Belachelijk zonder meer: een gastje van vijftien uit een provinciegat dat gaat zingen over cruisen over the highway. Goed, met een beetje fantasie kan je je misschien wel inleven in een hollywoodfilm. Maar hollywoodfilms staan bol van de clichés en jouw songs zullen niet interessanter zijn dan de zoveelste road movie. Haal niet zomaar een paar automerken uit de songs van Springsteen. Bij hem is een

Camaro niet zomaar een Camaro. Probeer eens iets te beschrijven wat je zelf kent. Lastiger, persoonlijker en vooral: interessanter.

Tiener zijn is lastig. We WETEN het!

Niemand begrijpt jouw exclusieve, immense problemen. Je voelt je "so alone". Met je puistenkop geraak je niet aan een lief en met songs over hoe zielig je jezelf vindt hoop je het hart te laten smelten van dwepende blondines met een fameus balkon. Vergeet het maar. Op een paar uitzonderingen na zijn liedjes over "teenage angst" gewoon getoonzette bewijzen van het feit dat je absoluut geen benul hebt van wat er in de echte wereld aan problemen en oplossingen bestaat, dat je zo egocentrisch bent dat je denkt dat de hele planeet rond je kont draait en dat jouw kleine probleempjes van interplanetair belang zijn, dat je denkt dat anderen je interessanter vinden als je de triestige peer uithangt, dat de weg naar volwassenheid geplaveid is met zware, emotionele ellende en dat het leven later één miserie is, dat je je laatste fijne jaren aan het slijten bent om daarna nog vijftig jaar tegen je goesting 's morgens vroeg te moeten opstaan terwijl je lelijke oude vrouw 's morgens uitgedroogd brood smeert met verlepte choco om mee te nemen naar de fabriek waar je in een stoffige blauwe overall afgestompt tandwieltjes moet inwrijven met stinkend groen vet. Waarom zijn wij niet geïnteresseerd in je gemakker daarover? We hebben het ook allemaal wel eens gevoeld op een blauwe maandag en een paar jaar later kijken we ietwat beschaamd terug op de onnozelheden die wij toen verkochten en het belang dat wij aan ons eigen persoontje hechtten. Tienermiseriealbums leiden dus tot plaatsvervangende schaamte. No es buen.

De volgende vijf tips vind je hier binnenkort. Wie al een vingeroefening wil, kan zich tot die tijd onledig houden met het op rijm zetten van bovenstaande tekst. Succes!

18 Juli 2009

Tien tips voor de beginnende singer-songwriter - deel 2

Column

In het kader van het rampenplan bij overvloedige bullshitplaten kreeg je eerder al onze eerste vijf tips voor de beginnende singer-songwriter. Nu denk je misschien dat je het allemaal beter weet en dat je het allemaal zelf kan. Waarom probeer je dan zo krampachtig Neil Young of Johnny Cash na te doen?

Voorzichtig met covers.

Er is natuurlijk prachtig songmateriaal voorhanden en de kansen zijn miniem dat u ooit een tweede Dylan, Springsteen of Cohen zult worden. Het is dus verleidelijk om een paar covertjes te spelen als je nog niet zo heel veel songmateriaal hebt. Voorzichtigheid is echter geboden: je stijl zal immers steeds gelinkt worden aan die covers. Zing je één cover van Townes Van Zandt, dan zal je als "Townes Van Zandt-achtig" geboekstaafd staan. En als je ooit een single uitbrengt en het is een cover, dan zal dat willen zeggen dat jij of je platenfirma vindt dat je eigen songs niet zo fameus zijn. Hoor je dat, Lady Linn?

OooooooooOooooOOh, weer zo 'n zaag, weer zo 'n zaag, weer zo 'n zaag, weer zo 'n zaag.

Tja, tekst schrijven is niet zo simpel. Maar het boeltje opvullen met aaaaaaahs en oooooohs of eindeloze herhalingen zijn gewoon stomvervelend. Idem als je om de twee zinnen een refrein van vijf zinnen gaat herhalen. Tenzij je blues gaat spelen, maar dat is dan weer een ander verhaal.

Verdriet is geen garantie voor een goede song.

Dit geldt ook voor romans en gedichten. Hoe triestig of pakkend je verhaaltje ook is, je moet het goed kunnen verwoorden om het over te brengen. Als je een mooi landschap wil schilderen moet je toch enige penseelbeheersing hebben om het te laten overkomen. We drukten er al eerder op: werk, werk, werk!

Schrijf eens over iets anders, alstublieft!

Het hoëft heus niet allemaal over liefde en het andere geslacht te gaan. Leg Warren Zevon maar eens op de draaitafel. Een song over een boksmatch, een huurling, of de weerwolven van Londen. Zevon's oeuvre is een perfect voorbeeld van knappe songschrijverij: humor, ironie, ellende, drugs, seks en rock-'n-roll, soms allemaal in één song. Look, listen & learn.

Het podium is je slaapkamer niet.

Als je ooit een podium bereikt of als je na veel zagen eens op het klein podium in je jeugdhuis mag optreden met je gitaar of piano, zing de mensen dan niet in slaap. Je zingt je liefje niet in slaap, maar je probeert een publiek te entertainen. Zorg ook dat je je eigen songs op z'n minst een béétje kent zodat je niet moet sukkelen of herbeginnen. Als je het enkel voor jezelf doet, blijf dan op je slaapkamer.

Voor de vergeetachtigen goten wij deze tips in volgend rijm, 's avonds op te zeggen voor het slapengaan:

Bovenal werk aan uw lied
Prutswerk en gezeur betaamt niet
Vlucht de songs van een fluitje van een cent
Zingt over dingen die gij kent
OooooooooooooOooooOOh is qua tekst maar flauw
Net als "I love you" of "'k Hou van jou"
Schrijf niet alleen over uw kommer of verdriet
En het podium is uw slaapkamer niet.

svaders, szeuns, sheiligegeestes, amai!

31 Juli 2009

Francofilie: Er is leven naast Gainsbourg

Column

Er is weer heel wat te doen rond Serge Gainsbourg, naar aanleiding van een film over zijn l(i)even. Het gemiddelde kijk- en luistervee zal wellicht overgaan tot de aanschaf van een aantrekkelijk geprijsd compilatietje en het binnen enkele maanden opbergen bij andere dingen die door omstandigheden even trendy en bon ton waren. Misschien moest u zich toch maar eens afvragen of er geen andere leuke dingen te vinden zijn in de taal van Molière. Wij verontschuldigen ons als deze kleine wegwijzer een beetje uit de hand gelopen is qua lengte, maar er is nu eenmaal erg veel te ontdekken!

Het is gek eigenlijk: groepen als **Indochine** verkopen Vorst meermaals uit, en in Vlaanderen zijn ze nauwelijks bekend. Mensen als **Johnny Hallyday** en **Gérald de Palmas** genieten in Frankrijk dezelfde status als Mick Jagger of Bob Dylan, en hier zouden ze niet eens herkend worden op straat. En dat is juist de reden waarom die Frans(talige) muzieksceen zo interessant is: ze is niet noodzakelijk veel interessanter, maar voor ons wel zoveel

onbekender dan de Angelsaksische, die ondertussen wel langs alle kanten uitgemolken en afgezaagd is. Tijd dus voor een paar ontdekkingen!

De namen van de oude garde zijn min of meer bekend. Namen als **Brel**, **Brassens** of **Ferré** laten nog wel een belletje rinkelen. De geweldige poëzie van hun teksten gaat misschien verloren voor mensen die het Frans niet begrijpen, hélas. Het Frans is een rijkere taal dan het Engels of ze wordt alleszins rijker gebruikt. Men is er ook niet bang om z'n teksten door iemand anders te laten schrijven, door iemand die het kàn. Of gedichten van Prévert of Hugo onder handen te nemen. Toegegeven, John Cale heeft eens een plaat met teksten van Dylan Thomas opgenomen en Koen Crucke heeft ooit een tekst van Hugo Claus gezongen, maar meer voorbeelden schieten ons niet direct te binnen uit Engeland of Vlaanderen. Eén van de prachtigste albums om van die poëzie te genieten - naast het integrale oeuvre van Brel - is 'En Scène' van **Serge Regianni**. Klassiek qua muziek en poëzie, maar uitermate tijdloos (behalve dan misschien de opnamekwaliteit). Een beetje zoals het beste van Sinatra.

Het gegeven groep-die-alles-zelf-doet is hier niet zo alomtegenwoordig als in heel wat andere Europese landen. De "arrangeur" is tegenwoordig nauwelijks nog te vinden in de rest van de wereld. Het is iemand die zorgt dat je muziek past bij je tekst en de klankkleuren weet in te vullen met de juiste muzikanten, een stielman. Het leidt er misschien wel toe dat je voor echt rauwe muziek niet echt moet gaan zoeken in Frankrijk. Zelfs punky groepen als **Les Rita Mitsouko** of **Téléphone** (en later zanger **Jean-Louis Aubert** solo) klinken nogal gepolijst, zelfs als ze schreeuwen en de gitaren hard staan.

Maar dat kan ook leuk zijn. En laat ons eerlijk zijn: verschijnt er tegenwoordig nog iets wat ongepolijst en ruw klinkt? Misschien op Fat Possum Records, maar dat is dan weer voer voor een ander stukje.

Humor mag er natuurlijk ook zijn, al wordt die toch nogal eens gecombineerd met een Boodschap. **Gainsbourg** kon natuurlijk grappige nonsens verkopen, maar **Jacques Dutronc** - binnenkort live te zien - is eigenlijk de leukste. Zoekt u eens naar het nummer *Cactus*, u vergeet het nooit meer. Of *L'opportuniste*, een nummer dat op het lijf van Bert Anciaux en Yves Leterme geschreven zou kunnen zijn. Dutronc, Dutronc, wat zegt u dat? Juist: *J'aime Les Filles* en *Paris s'Eveille*. De dandy. Eeuwig cool. En dat hebben die Fransen bijna allemaal in overvloed: charisma. Het kan misschien met die vedettencultus te maken hebben. Je merkt dat de echte artiest werkelijk op een hoger plan staat dan de gewone sterveling. Een fijn contrast met al die boys-next-door-met-gitaar die in het Engels zingen dat ze maar een domme sukkel zijn zoals iedereen.

Zoekt u nog wat beginpunten? **Etienne Daho** is best leuk: een mokkastem à la Chris Rea, maar dan iets gladder. Hij heeft wel erg goeie songs (*Weekend A Rome* bijvoorbeeld). **Hubert-Félix Thiefaine** is soms ietsje ruiger. De recent overleden **Alain Bashung** heeft nog een prachtplaat gemaakt met 'Bleu Pétrole' voor hij het tijdelijke met het eeuwige verruilde. Luister vooral naar *Sur Un Trapèze* en *Comme Un Légo*. Wie graag barricadenspringers heeft kan **Renaud** eens beluisteren, 'Putain de Camion' en 'Morgane de Toi' zijn aanraders. Verder in de singer-songwritercategorie: de zoon Dutronc en **Thomas Fersen**. Leuke arrangementen bij die laatste. Soixante-huitard **Nino Ferrer** heeft stroperige songs à la *Le Sud*, maar ook heel lollige dingen als *Mirza* of *Oh! Hé! Hein! Bon!* Indochine, **Louise Attaque** en **Noir Désir** zijn ook zeker een verkenning waard in de categorie "gebaseerd op newwave en punk". Liever een vrouwenstem? 'Ze Live' van **Zazie** is het beluisteren waard. Gun de Zwitser **Stéphan Eicher** ook een beluistering en geniet van zijn koddige accent als hij in het Duits zingt.

Als u op zoek geweest bent, klinkt het u allemaal misschien wat braafjes in de oren. Misschien hoort u liever stuurloze songs, sluitspiervernauwende zang, dingen die kapotgegooid worden. Dat vindt u niet in de Franse mainstream. Maar laat ons eerlijk zijn: in de Angelsaksische of Vlaamse mainstream vindt u het ook niet. Maar op gebied van songsmederij, tekstkwaliteit, présence, humor, plezier en respect voor het publiek hebben de Fransen heel goed uitgepuurd wat in de bagger die heden ten dage uit de Vlaamsche radio drijft al lang verloren gegaan is.

Op zoek naar Franse muziek? Amazon.fr levert aan huis in België, Compact500 heeft vaak goedkope Franstalige platen. En natuurlijk staat YouTube vol. Of u neemt even de trein naar Luik of gewoon naar Brussel, daar vindt u uiteraard ook een heel uitgebreide collectie Franstalige platen. Of ga naar Parijs, en bezoek meteen Gainsbourg op Montparnasse (foto) en Bashung op Père Lachaise.

09 Februari 2010

Willemsson heet eigenlijk Augustijn Vermandere, en is dus inderdaad de zoon van. Dat kan niet mis gaan, denk je dan. Maar de perstekst meldt dat *Time*, de eerste single uit zijn debuutplaat 'Blind', in high rotation komt op Radio 1. Is dat niet dat zendertje dat liefst bloedeloze, ongeïnspireerde achtergrondmuziek speelt om het half uur geleuter tussen twee platen door in verhouding een beetje minder vervelend te doen lijken?

Niet dat wij daarom bevooroordeeld naar een plaat beginnen luisteren, begrijp ons niet verkeerd. Wij getroostten ons zelfs de moeite om deze cd op verschillende audiosystemen af te spelen omdat wij dachten dat er aan ons

referentiesysteem iets scheelde. Maar het lag niet aan onze anders zo performante stereo: de teksten zijn gewoon vaak nauwelijks verstaanbaar.

Het tekstboekje biedt soelaas, maar geen bevrediging. Er staan wel Engelse zinnen in, maar een tweede Leonard Cohen is Willemsson toch niet. "I sealed the door (...)/Added Locks and more" en "Sad entity of human race/Staying clean is not the case", "Writer's block it's time it came" en "Love is gonna be there wherever you find its recipe" zijn toch een beetje te krom en te "English with hair up". De dichtertelijke vrijheid heeft ook haar grenzen. Verder draaien de teksten vooral rond Grote Vragen en Gebroken Dromen. Dingen voor mensen met te veel tijd om te denken dus. De gemiddelde Radio 1-luisteraar?

Maar we hebben het nog niet over de muziek gehad. Die kabbelt matjes over de teksten. In *Everything* valt misschien nog wel een gitaarriedeltje à la Snow Patrol te herkennen, en *Be* heeft wel een leuk tempo, maar als we dan "Are you gonna be/forever here" horen, denken we: laat maar. Duidelijk is wel dat er heel hard gemixt is aan de plaat, en dan vooral aan de vocalen. Allemaal leuk, die laagjes stemmetjes, effectjes en spelen met het stereobeeld, maar als alles vervolgens zo mat weggemoffeld wordt in een al even tam geluidsmuurtje zien we er niet echt het nut van in.

Scherpte, dat missen we. *My Muse* heeft van klank best wel wat weg van die 'Boterhammen'-plaat die Gorki maakte toen ze nog Gorky heetten. Leg ze er maar eens naast en luister ook eens naar de verschillen. De pianoriedel gaat bij Willemsson nergens heen, de ritmesectie en slaggitaar bouwt geen spanningsboog op. De drummer lijkt - of is misschien - een gevoelloze machine. En dan zwijgen we nog over schoonheidsfoutjes als het ietwat lullige handgeklap op *Love* en de onbedoelde stemzwaktes op bijvoorbeeld *Round. Writer* heeft - bijna als enige song - potentieel in onze ogen, maar het klinkt nog steeds als een opgeleukte demo die 's avonds laat in alle stilte en na een lange dag opgenomen werd.

Misschien ligt het probleem wel hierin: Augustijn Vermandere heeft volgens het boekje alle songs geschreven, gecomponeerd, (mede) opgenomen en gemixt, gezongen, backings verzorgd, geprogrammeerd, elektrische en akoestische gitaren en keyboards gespeeld, en ga zo maar door. U kan zelfs gaan opsnorren welke merken en types gitaren gebruikt werden. Vergeef ons dat het ons niet interesseert of deze of gene song op een Les Paul dan wel op een Strat werd gespeeld.

De songs zijn te zwak en te tam, en dat lap je met geen enkel technisch snuffje op. Een kritisch publiek en songs die goed blijven zonder produktietechnische tralala, dat heeft Willemsson nodig, in plaats van een "Roland RD-600, Korg R3, and lots of vsti's". Dat weglatingsteken hoort daar trouwens niet. Zucht.

17 September 2010

Mercury Rev De fijne lijn

19 Juli 2009 - Openluchttheater, Deurne (Antwerpen)

Het rustige Rivierenhof is een ideale setting voor de zweverige, betoverende muziek van Mercury Rev. Na hun vorige gesmaakte passages in ons land vroegen we ons af of hun klankmuur ook stand zou houden in een eerder bescheiden setting voor een vrij magere opkomst. Moeiteloos, zo bleek.

Zowel Mercury Rev als **St. Vincent** balanceren op de fijne lijn tussen indrukwekkend en gratis bombastisch, tussen interessant en vergezocht, tussen hypnotiserend en vervelend. St. Vincent zat voor ons alleszins een paar kilometer aan de verkeerde kant van die lijn. Wij zullen wel weer voor beotiër versleten worden, maar volgens ons wordt vergezocht ingewikkeld gepingel al te vaak "interessant" bevonden om zichzelf interessant te maken. Ei zo na maakten we het internationale gebaar voor wankers naar Annie Clark en de haren.

Nee, dan liever Mercury Rev. Bij het wegdeemsterende daglicht openden ze sterk met *Snowflake in a Hot World* en *October Sunshine*, om ons met *The Funny Bird* onmiddellijk in hogere sferen te brengen. *You're My Queen* werd dan weer lang uitgesponnen en balanceerde toch weer net op die grens die een beetje opschuift naarmate een mens wat meer magic mushrooms eet.

Op het doek achter de groep werd een ballerina geprojecteerd, en dat was het stille begin van een indrukwekkende lichtshow. *Tonite It Shows* kreeg een erg aards en open begin alvorens helemaal over te gaan in een trip die verder gezet werd met *Diamonds* en *Evening of light*. Ook hier was de grens tussen eentonig en hypnotiserend erg dun, maar het gros van de tijd zat alles perfect snor. Hoewel Jonathan Donahues stem soms wat vermoeid leek maakte zijn intensiteit veel goed.

De lichtshow nam steeds in kracht toe en bij *Holes* leek het alsof er een UFO geland was met de ramen open en de stereo vol open met muziek van de planeet Zork III. Neen, wij hebben niet aan de paddo's gezeten, maar we vinden wel dat die gratis zouden moeten zijn bij een optreden van Mercury Rev. Met *Dream of a Young Girl as a Flower* en afsluiter *Senses on Fire* was hun recentste plaat goed vertegenwoordigd.

Als bis kregen we *Godess On a Hiway*. Meer heeft een mens niet nodig om gelukkig te zijn. Mercury Rev speelt nooit klakkeloos een plaat na, de live-arrangementen zijn erg knap (en vooral: erg live), de show moet niet onderdoen voor de muziek en omgekeerd, en je wordt volledig meegezogen in het verhaal - of liever: het sprookje - dat de groep vertelt. Dàt zou de norm moeten zijn voor elk live-optreden.

20 Juli 2009

Het Oost-Vlaams Rockconcours: ellende troef

Had ik mij laten vangen? Nee, het leek me wel leuk om eens een paar jonge groepjes aan het werk te zien en een beetje de vinger aan de pols te krijgen van het hedendaagse muziekgebeuren in plaats van altijd de ouwe rotten op te zoeken. En toen bleek dat ik de enige geïnteresseerde redacteur was, werd het dus een kruistocht door acht preselecties met zes groepen elk, vier halve finales met de helft van de startende groepen, en dan een finale. Allemaal met even vervelende muziek of verkeerde jurykeuzes. En dan nog de groepjes en de ouders die zich druk maakten over het feit dat deze recensent het waarlijke genie van hun muzikale probeersels niet inzag.

Een leuke stijloefening, wel. Elke week moeten scharten om weer voldoende adjectieven en vergelijkingen te vinden om aan te geven hoe vervelend het weer was.

Oost-Vlaams Rockconcours: Professionalisme troef, originaliteit zoek

04 September 2009 - JC Togenblik, Beveren

De tijd van cassettedecks en rommelige repetitiekotopnames met één microfoon is voorbij. De songs die je kan voorbeluisteren via de website van het OVRC klinken allemaal alsof ze in een studio opgenomen zijn. Of toch met een krachtige pc met een gekraakte versie van ProTools. Men kan zich een beeld vormen van wat er op het programma staat, en of men zich beter vóór of na de optredens laat vollopen met de lokale pils. De affiche lijkt alleszins heel afwisselend. Op naar Beveren dus!

De zanger van **Mid Air Collision** kan blijkbaar niet genoeg benadrukken dat ze nog ergens moeten spelen. Ze brengen een set numetal. Vaak wat te afgewerkt en te gepolijst naar onze smaak. En soms lijkt de band iets te veel speciaal te willen doen. Eén break in een nummer is vaak genoeg, jongens. Een gitaarmuur, festivalfähige muziek en wij moeten denken aan Blink182 en consorten. Qua klank neigt het soms wat naar Live, al is het misschien de kale kop van de zanger die ons in die denkrichting stuurt. Die zanger laat het optreden ook altijd doodvallen tussen de nummers met iets te veel bindtekst. Wij besluiten: vooral genietbaar voor pubermeisjes.

Vegas! - met uitroepteken! - kon geen rakere naam gekozen hebben. Schreeuwerig, luid, geen subtiliteit of verfijning. De songs kunnen ons niet echt boeien en ook hier is er een overdaad aan breaks en tempowissels. We snappen het wel: je moet toch tonen dat je gerepeteerd hebt. Invloeden van surf, punk, hardrock en noem maar op, maar het is niet helemaal gekanaliseerd. Desalniettemin: loeiharde dikke fun, en we verlangen bijna naar bemodderde festivals met dure pinten uit plastic bekertjes om op deze muziek mensen lukraak op hun smoel te slaan.

Jivadev dan. Eerlijkheidshalve moeten we toegeven dat hij al op voorhand veroordeeld was op basis van zijn demo. Niet dat wij iets hebben tegen mensen die hun nummers solo op akoestische gitaar brengen, maar als je tussen al je invloeden mensen als Neil Young, Loudon Wainwright III, Bob Dylan, The Beatles of Randy Newman zet, word je toch verondersteld te begrijpen dat een pakkende song méér is dan een tekst die rijmt en een paar basisakkoorden. Je set van vijf nummers beginnen met een cover - en dan nog niet eens een obscuur nummer - geeft te denken. En als je enige memorabele

riff gepikt is van Sunday Bloody Sunday, wordt het misschien tijd om het songschrijven te laten voor wat het is. Een tip voor Jivadev: probeer het in het Nederlands. Je muziek wordt er niet beter door, maar je wordt dan tenminste gedraaid op Radio 1. Daar zijn ze niet kieskeurig, zo lang ze maar hun quotum Nederlandstalige muziek halen om Geert Bourgeois en zijn provinciale azijnpijssers tevreden te houden. En als wij dergelijke statements beginnen maken dan weet u: wij zijn overgeschakeld op de zwaardere bieren. Dit wordt een lange avond.

Say Hello To My Kids gooit het over een heel andere boeg met hun zweverige klanken. Een vrij doods podiumgebeuren, helaas. In ons universum kunnen enkel Pink Floyd en Kraftwerk zich permitteren nagenoeg bewegingsloos op een podium te staan of zitten. De lange instrumentale stukken - The Cure Light - zijn allemaal heel sfeervol, maar niet indrukwekkend of verfrissend genoeg om ons bij de les te houden. We besluiten halfweg hun set dat het hoog tijd is voor straffe koffie, zowel om te drinken als op het podium.

As You Like It klonk op de demo heel gepolijst, een beetje zoals Nirvana ten tijde van Nevermind. Niet echt een compliment, want in onze ogen is dat nog steeds de slechtst en commerciëelst geproduceerde plaat van Nirvana. Live hebben ze gelukkig een rauwere klank en een heerlijke 'k-veeger-mijn-gat-aan-mentaliteit. Een goeie rasp in de stem, harde gitaren en de eerste crowdsurfer van dit concours, niet geheel onterecht. Het enige wat As You Like It nog moet doen is een paar memorabele nummers schrijven.

"Emo" staat er naast de naam van **Billy The Kill**. Gepolijste harde gitaren? Check. Synthesizerinvloeden? check. Teksten over teenage angst en de pijn van het zijn? Check. Toch neigt Billy The Kill ook wel naar andere hardere genres. De twin leads komen zo van Iron Maiden, en de zang doet eerder aan Slipknot of No Use For A Name denken. Helaas komen ook Blink182 of Linkin Park om de hoek kijken en dat zijn nu niet bepaald onze waarmerken van muzikaliteit. Dit is iets voor de mensen die alcopops drinken, veel gel in hun haar doen, hun petje volgens de correcte hoek schuin naar achter zetten, de Joepie lezen, en nog nooit van Led Zep of Black Sabbath gehoord hebben. Voor ons geen breezertje maar een cola alstublieft. Wel krijgt Billy The Kill van ons de prijs voor meest uitgebreide merchandisingstand. Het zegt misschien iets over de drijfveer van deze groep. Wij vermoeden dat "muzikale authenticiteit" en "artistieke drang" niet zo hoog op het lijstje staan.

Conclusie? De groepen staan technisch allemaal heel ver. Duur materiaal, ingewikkelde muziek met veel akkoorden en effectjes en breaks, technisch goeie zangers, maar helaas muzikaal wat te weinig om het lijf. Er zijn door de jaren heen al honderdduizenden rockgroepjes geweest die een paar plaatjes op de wereld loslieten. De enige die aan de ribben blijven plakken en tientallen jaren later nog gedraaid worden zijn die witte raven waarvan je direct merkt: "dit is anders". Vanavond hebben we niet veel "anders" gezien. Omdat het dan toch moet, noteerden wij als kanshebbers Vegas!, omwille van hun energie; As You Like It, gewoon omdat we hen leuk vonden, en - omdat we toch een derde moeten hebben - Say Hello To My Kids, omwille van hun "andere" klank. De jury volgde die gedachte met uitzondering van de laatste groep. Zij lieten liever Jivadev doorgaan. Het wordt een zware finale.

06 September 2009

Oost-Vlaams Rockconcours: Ups and yawns

05 September 2009 - JH Alfa, Brakel

De natuurlijke loop der dingen: je koopt een gitaar of keyboard en je oefent een beetje. Of heel veel. Je schrijft wat songs in de slaapkamer en die vind je redelijk bruikbaar. Je start een bandje met een paar vrienden en je repeteert een beetje. Of heel hard. Je neemt wat demo's op. Je schrijft je in voor een paar vrije podia. Je komt terecht bij het tweejaarlijkse Oost-Vlaams Rockconcours. En dan krijg je niet alleen het verdict van een jury, maar ook van daMusic.

Maya's Moving Castle beet de spits af in Brakel. Klinkt als: Twin Peaks OST meets the Gathering meets Bloc Party met meisjesstemmen. De jeugdige bende wisselt van instrument dat het een lieve lust is en technisch zit het, op een occasionele valse noot na, vrij goed. Vocaal lijkt er toch nog wat werk aan de winkel qua toonvastheid; als je geen schreeuwmetal of brulrock speelt is dat wel van belang. De invloeden komen misschien iets te duidelijk naar boven. Geen slechte prestatie, verre van, maar iets te cerebraal om een echte pletwals te zijn en nog wat te onvolwassen en eenvoudig om progrockliefhebbers te bekoren.

Sophomore Jinx lijkt ons wel iets. Het gaat van riffrock à la Franz Ferdinand maar dan minder (!) vervelend, tot rockballads à la Pearl Jam. Alleszins minder instrumentengewissel en meer rechttoe rechtaan rocksongs geschoeid op Amerikaanse leest. Bij de vaak al te lange instrumentale stukken lijkt de fut soms wel wat te verdwijnen. Op momenten dat de stem niet verzuipt in de grommende gitaren komen er ook hier wel wat zangfoutjes aan de oppervlakte. Misschien gewoon een slechte dag voor de zanger. De slow die ze halfweg de set spelen zouden we gerust op repeat in de cd-speler willen schuiven, mits er nog wat aan geschaafd wordt. Dit is de eerste groep op dit concours waar we nog groeipotentieel in zien. Blijven werken, jongens, en binnen twee jaar beter.

Contraband brengt Oost-Vlaamse poprock. Een beetje in het zelfde bedje ziek als Hannelore Bedert, Mira en dat soort flauwiteiten: "Giën echt dialect, verstaat ge". Eerder een tenenkrullend bastaardverkavelingsvlaams. Wel sterkere songs dan Bedert, minder gemekker. Uitgewerkte songs, maar teksten die ons toch niet echt kunnen boeien. Nogal gedateerd qua stijl. Een imposante baardige zanger, een langharige leadgitarist, een violiste, vermoedelijk met klassieke opleiding. U merkt het: dit is De Kleinkunstcollectie Live. Geen rock-'n-roll dus, al zullen teensletsdragende dames in de overgang met vlechtjes in de grijzende haren op de folkfestivals ten lande spontaan in reidansen uitbreken met wapperende zelfgebreide rokken. Veel succes op het Nekka Nachtconcours, jongens en meisje, wij willen rock!

En Rock met grote R krijgen we van het powertrio **The Noisy Bastards**. Catchy grungepunksongs met de schreeuw van Kurt Cobain en de polonaisetempi van The Offspring. Deze jongens mogen gerust op een affice naast The Kids en Red Zebra staan. Jammer dat er na elk nummer toch wat veel tijd verloren gaat met stemmen, zonder die dode momenten was dit optreden een kopstoot van begin tot eind. Een paar primeurs voor The Noisy Bastards: de eerste drummer die topless gaat, het eerste spandoek in de zaal, de eerste zanger die zijn nummers in het Engels meent te moeten aankondigen

(helaas, Brakel is Roskilde niet), en de eerste groep die een goedkeurende glimlach op onze lippen krijgt.

Poppy hardrock dan, van **The Steppin Stones**. Deze jonge snaken hebben hun podiumprésence al goed ingestudeerd. Leuke kopjes, sixtiesinvloeden (wij horen Janis Joplins band) maar ook hier nog werk aan toonvastheid (vooral de krullenbol) en de songs. Die zijn degelijk genoeg maar erg inwisselbaar. Als ze tienervedettes willen worden, zullen ze zich moeten haasten. Wij meenden al ontluikende baardharen te merken bij enkele groepsleden.

Tot slot: meisje-met-gitaar **Joni_Sheila**. Deze spring-in-'t-veld doet wat Selah Sue en heel veel andere meisjes-met-gitaar doen: songs zingen en spelen voor verwaaide folkfestivalbezoekers die in een zodanig gewatteerde wereld rondfladderen dat ze, het verstand op "zen", enkel ongevaarlijk, lieflijk gekweel kunnen verdragen. Wij leven echter in een iets hardere wereld en als de songs niet 100% straf zijn, vinden wij dergelijke singer-songwriters eerder klinken als een demotape voor een bonte avond. En die songs, over onafhankelijk willen zijn, op eigen benen staan, leven en liefdes zijn dus niet straffer dan een macrobiotische kruidenthee met veel biorietsuiker. Slaapwel.

Wij noteerden dus als grote kanshebbers The Noisy Bastards, en om aan drie te komen The Steppin Stones en Sophomore Jinx. De jury wou echter liever tetten zien en koos voor de drie andere deelnemers. De hemel sta ons bij.

06 September 2009

5 comments

#1

Tom De Maertelaere 1 jaar 38 weken geleden

Groot gelijk met de commentaar, de beste rockers hebben die avond jammer genoeg niet gewonnen...

#2

chloe 1 jaar 37 weken geleden

zoooo jammer dat Sophomore Jinx niet naar de volgende ronde gaat!

#3

Elkan 1 jaar 37 weken geleden

Ik lees je recensies van 4/09 in Beveren en deze nu en vraag me af of ik de moeite nog wil doen om op zoek te gaan naar de volgende. Behalve het feit dat een beetje research aan een beetje recensist niet zou verloren gaan (zo begon ik deze leessessie met me te ergeren aan de foute schrijfwijze van Togenblik, het jeugdhuis in Beveren), zou ook een iets bredere geest geen kwaad kunnen doen. Ik merk vooral veel neerbuigende tonen op tegenover alles wat niet in het straatje past en hoogdravende commentaren over hoe het wel zou moeten voor diegenen die niet in een gewraakte stijl spelen. Als daar dan nog eens ronduit foute uitspraken uitgebreid worden, is onze leeslust over. Zo was de eerste ontblote drummer bv. reeds een fout bij "As you like it" op vrijdag. Het doet ons bijna afvragen of deze recensist niet meer naar de drankmogelijkheden dan naar de groepen heeft staan kijken.

#4

Stefaan 1 jaar 37 weken geleden

Beste, eerst en vooral een mea culpa, u heeft gelijk: de drummer van As You Like It was inderdaad de eerste die in z'n blote bast speelde. Wat misziet u echter aan "Togenblik"? Wij nemen de namen van de jeugthuizen over van de affiche van het OVRC. Ik wil u echter wel verzekeren dat elke groep en elk genre een kans krijgen. U hoeft dus niet te spreken over een enggeestige benadering. U bedoelt wellicht mijn commentaar op de singer/songwriters; die moeten wel èrg straf zijn om in hun eentje een interessant optreden te geven, maar zij zijn niet bij voorbaat uitgesloten. Kijk gerust eens naar de recensie van de preselectie in (JH, JC?) Leeuwerik. Wat ik minder goed verdraag zijn clichés en gratuite poses. Ik wil wel verduidelijken wat er dan in mijn straatje past, of waar ik naar op zoek ben. Er is immers geen meetbaar criterium voor "goeie" muziek en dat mag ook blijken uit het feit dat de wedstrijdjury vaak andere groepen weerhoudt dan ik zou gedaan hebben. Ik leg de lat hoog, maar ik denk dat dat terecht is. Ik zoek naar een groep of artiest met een zodanige appeal en materiaal van het kaliber dat ik er gerust dik anderhalf uur speciaal naar zou willen gaan kijken. Wie heeft er dus de capaciteiten om een headliner te zijn op een affiche, en geen eeuwig voorprogramma of festivalvulling. En aangezien er geen sukkelaars op dit concours staan gaat de discussie niet zo zeer over "kan deze groep in de maat spelen en kennen ze hun instrument", maar wel over: "waarvoor staat deze groep, en wil ik méér horen van wat ze brengen". Dat is natuurlijk een persoonlijke keuze, ik probeer wel telkens te verduidelijken waarom ik voor deze of gene kandidaat een voorkeur heb. U kan misschien andere groepen fijn vinden, dat is uw volste recht. Als u vindt dat ik een groep verkeerd beoordeel of dat ik iets niet gesnapt heb wil ik daar gerust nog over praten. Reageert u gerust. Maar laat het vooral duidelijk zijn dat elke deelnemer onze aandacht krijgt en de kans om zich te bewijzen. Of ze nu metal, nu-metal, rock-'n-roll of folk spelen, in het Engels, Nederlands, of in een zelf verzonnen taaltje.

#5

As You Like It 1 jaar 37 weken geleden

Onze drummer Thomas was inderdaad de eerste om zijn tieten in de strijd te gooien. Onze excuses daarvoor ;-))))

Oost-Vlaams Rockconcours: Déjà vu, déjà entendu

11 September 2009 - JH 'T Klub, Lokeren

Het begint ons stilaan te dagen: de mensen die in de jaren negentig opgroeiden, hebben ondertussen geld genoeg om de inboedel van een halve muzikwink op het podium te stouwen. Bij hen noteren wij dan meestal Nirvana, Offspring, Placebo. Het jongere geweld volgt eerder de recentere modes om een graantje mee te pikken van de platenverkoop van Franz Ferdinand of The Libertines. En de echt originele uitschieters hebben zichzelf blijkbaar tot kluizenaarschap in Boeddhistische tempels verplicht. In T-Klub vond je ze alleszins niet.

Charlie Jones Big Band krijgt punten voor de meest ironische groepsnaam. Met z'n tweeën, drum en gitaar, en soms met twee backing vocals, brachten ze erg basic vuile bluesy rock. De gitarist droeg voor en na het optreden het hoedje Doherty-gewijs achter op het hoofd. De klank leunde wat aan tegen The Blackbox Revelation. Vermoeden we, want daar hebben we recent niet veel meer naar

geluisterd of van gehoord. Punten voor ironie: als je te hard je best doet om in de mode te zijn, ben je nogal snel achterhaald. CJBB vonden we nogal 2008.

Amatorski was van een veel minder basic kaliber. Sfeervolle zweverige pop met een beetje Hooverphonic-genen, maar gelukkig niet te veel. Soms denken we aan Tindersticks. Soms denken we lelijker dingen. Een welwillender recensent zou bijvoorbeeld van "tegendraadse vocalen" of "alternatief genre" spreken, maar wij hopen toch dat hun toekomstige opnamestudio een pitch corrector heeft. Het kan ook aan de zaalakoestiek of PA gelegen hebben; zelfs "dank u" klinkt als "eaauwu". Desalniettemin luisteren we meestal geboeid, en de ietwat onderkoelde présence past bij dit soort muziek.

Ray Monda tapt uit het zelfde vaatje als Charlie Jones Big Band, maar bewijst de meerwaarde van een (h)echt bandje. Een beetje ZZ Top, iets van Motörhead, een refreintje van tu-tu-di-tu-du-wah, leuk! Wij zien energie van begin tot eind, geen vestimentaire of muzikale pretentie, en besluiten dat dit een ideaal bandje is voor bikertreffens. Toegegeven, er blijft niet zo veel hangen, en wij hopen dat zij hun songs even laten nakijken door Sabam alvorens ze op te nemen, anders zitten er mogelijks plagiaatprocessen aan te komen voor bepaalde flarden.

Ook **Giants By The Sea** hebben soms wat weg van een muziekquiz. Wij breken ons meermaals het hoofd over fragmenten die we al eerder hebben gehoord. We vinden *Every Me Every You* van Placebo en de strofe van *Ring Ring I've Got To Sing* van Ferre Grignard over de akkoorden van 1979 van Smashing Pumpkins. Mits een paar extra luisterbeurten hadden we er nog wel meer van de iets te nadrukkelijke invloeden uitgehaald. We noteren maar weer eens: Placebo, Nirvana, Offspring. En voor de verandering: The Scabs.

De twee dames en twee heren van **Slowscan** komen iets origineler uit de hoek, maar wel vervelender. Songs met nogal weinig om het lijf, Tracy Bonham zonder pit of Indigo Girls met een vleugje rock. Maar wie spreekt er nog van Tracy Bonham of Indigo Girls? Ondanks de occasionele drumbreak en een goeie beheersing van het instrumentarium kan dit niet boeien. Gelukkig heeft het jeugdhuis dergelijke dingen voorzien en hebben zij zetels waarin wij ons kunnen neervlijen.

Die zetel verlaten we helaas niet voor de pianogeorïënteerde pop-met-bluesinvloeden van **Billy Barlow**. Sioen komt om de hoek piepen, maar met de te nadrukkelijke Amerikaanse tongval en soms wat te clichématige teksten zitten de songs soms op de rand van de pastiche. De uitwerking van de nummers is wel op niveau en mits het vinden van een eigen stem en het zoeken naar wat variatie kan hier nog iets leuks uit bloeien.

Begrijpt u ons niet verkeerd: het was best een amusante avond, maar muzikaal vielen de meeste bands ergens tussen balorkest en tribute-band. Waarlijke kunstenaars ontbraken op het appèl. Naar het schijnt zijn die niet zo dik gezaaid. Het is een magere troost, en wij blijven hopen.

Gaan door: Slowscan, Amatorski en Giants By The Sea.

13 September 2009

10 comments

[#1](#)

inge 1 jaar 37 weken geleden

slowscan gekozen door de jury : geen twijfel mogelijk (mits goede akoustiek en klank hoor je dat de nummers (cd af) afgewerkt zijn (wel opletten voor niet te veel toeters en bellen?) maar dat giants by the sea / amatorski verkozen werden boven het super enthousiaste ray monda, raar.... qua originaliteit

en enthousiasme en optreden lag giants by the sea zeker niet boven ray monda amateurski is ander genre, en daar hadden ze spijtig genoeg hun zangeres vergeten vooraan te zetten, nog te leren jongens en meisjes : speel eens samen bij de soundcheck en geef de stem van de zangeres meer volume, er was maar 1 nummer dat wat tot zijn recht kwam in t klub en dat was met zangeres meer in front met de trekzak. en beetje onderkoeld daardoor, frontvrouw, best in front. go slowscan volgende ronde en ray monda : op naar andere suksessen, het feit dat jullie fonneconcours wonnen was echt niet voor niks

#2

Robin Tulkens 1 jaar 36 weken geleden

Ik heb de demo van Ray Monda eerder al gehoord en ik moet toegeven dat het ook zeer rijp klonk. Maar origineel? Allesbehalve, dat geluid hoor je elk jaar in preselecties van rockrally's. Dan denk ik dat Amateurski toch iets origineler is...

#3

Hilke 1 jaar 36 weken geleden

er waren redelijk wat technische problemen bij het opstellen (failende elektriciteitsblok, kanalen die niet onmiddellijk gevonden werden door de mixer) waardoor we al over onze tijd zaten qua soundcheck. geen tijd meer dus om samen te spelen. voor de stem gebruikten we een eigen galmefect (waardoor de zangeres de lengte van de galm kan regelen tijdens het nummer - wat ergens belangrijk is omdat je op een wedstrijd geen eigen geluidsman mag meenemen). dat werkt perfect op onze repetities, maar niet bij een zaal-PA. we doen dit de volgende keer anders. zangeres aan de piano is altijd wat lastig qua opstelling - frontaal is wat vreemd. bovendien is Inne doof aan haar linkeroor, waardoor plaatsing van monitors altijd wat tricky is. normaal gezien plaatsen we de drummer en de piano in profiel vooraan aan de zijkanten en gitarist en bassist daartussen. that makes sense. maar drums aan de zijkant is op een wedstrijd met snelle change-overs meestal onmogelijk. op een wedstrijd ben je gewoon altijd wat in het nadeel als je qua technische behoeften en geluid afwijkt van de standaard: drums vanachter en gitaar, bas met vocal in het midden.

#4

Ray Monda zelf 1 jaar 36 weken geleden

Spijtig dat we niet door zijn, dat is een feit! Het lag wel allemaal vrij dicht bij elkaar. Toen ik op het einde van de avond aan het meisje achter de bar vroeg wat zij het leukste optreden vond (ze kon het podium niet zien), koos ze resoluut voor nr. 3 Ray Monda... Misschien miste de jury wel een vrouw of toch iemand met wat 'swoeng' in het lijf, hier moet je wat geluk mee hebben zeker? Ik zag vanop het podium ook wel meerdere onbekende mensen heupwiegen op enkele nummers van ons, ok, we hebben niet de origineelste muziek, maar moet het altijd origineel zijn om de mensen te entertainen? De grootste oorzaak lag trouwens bij de PA mensen, amateurski had 5 minuten langer nodig om af te breken (wat wel logisch was), de stage-bouwers hadden daardoor nog meer stress en vonden het geen probleem om over mijn effectpedalen heen te lopen, waardoor mn hele setup 'om zeep' was... en er na 15 minuten spelen al een halve gare stond te zwaaien dat we moesten stoppen... Laat het misschien een tip wezen (t-klub, ovrc 2FD): laat als eerste een band met standaardbezetting soundchecken ipv een band met enkel gitaar en drum... de rest van de bands zullen jullie dankbaar zijn. Nuja, buiten Giants by the Sea vondk ik het wel een eerlijke keuze, proficiat Slowscan en Amateurski.. Ohh en Da Music... probeer misschien eens iets positiever over te komen in jullie recencies.. anders vrees ik dat na het OVRC jullie bezoekersaantal 0 zal zijn.. Iedereen doet zijn best in een rockrally, jullie hebben nog helemaal niks bewezen... Cheerz, Thomas Ray Monda

#5

Gast 1 jaar 36 weken geleden

'k Zou liever het verslag van de echte jury zien ipv diene pipo van damusic of het meisje achter de bar... Enne, de PA was voor alle groepen dezelfde he mannekes. Echt zielig om daar uw verlies op steken...

#6

Stefaan 1 jaar 36 weken geleden

Ik hoor hier en daar nog reclamaties over de klank of de korte tijd om op te stellen. Helaas is dat onvermijdelijk als je zes groepen op een avond wil zien. Het enige alternatief zou zijn dat iedere groep in de namiddag al eens een uurtje komt opstellen, soundchecken en afbreken... Ik weet niet of dat praktisch haalbaar is. Voor iets "complexere" groepen kan een slecht geluid/slechte monitoring wel degelijk een handicap zijn en geen flauw excuus. Het meisje van de bar, de pipo van daMusic, de juryleden, allemaal hebben ze hun eigen gedacht en voorkeuren, misschien zijn ze allemaal naar iets anders op zoek. Ikzelf als recensent zoek niet naar de meest verkoopbare of technisch sterkste groep, maar wel naar iets origineels, pakkends, blijvends. De juryleden zien dat misschien anders. Feit is dat er geen echte nullen of rommelende beginners op het podium komen en dat het dus inderdaad allemaal dicht bij elkaar ligt. Wat onze "negatieve" klank betreft: elk vogeltje zingt zoals het gebekt is. Als het voor u een troost is: voor mij maakt het niet uit of Ray Monda of Neil Young op het podium staat, ik ben even kritisch. Misschien hadden we vóór elke alinea moeten zetten: "Wij vonden deze groep HEEL tof en HEEL goed en SUPERdeSUPER, maar we hebben een paar kleinigheidjes die ietsiepietsie beter konden". In dat geval zou het lezerspubliek van daMusic wel eens meer op het kijkerspubliek van 'K2 zoekt K3' kunnen gaan lijken. Gelukkig bestaat dat lezerspubliek niet enkel uit preselectiekandidaten van het OVRC en hun vrienden :-)

#7

Thomas 1 jaar 36 weken geleden

Ik leg de oorzaak van ons verlies niet bij de PA, die is voor iedereen inderdaad gelijk. Ik heb met 2FD al goede optredens gehad, maar deze keer stond de techniker gewoon te slapen achteraan (keek gewoon echt niet naar het podium).. Het zijn trouwens geen vrienden van Ray Monda die deze discussie hebben gestart ;-). Ik ken deze mensen zelf niet... maar 't is wel sympathiek natuurlijk.. net als de reactie van tpubliek, waar ik eigenlijk meer om geef dan de uitspraak van de jury van dienst. 't Was trouwens het laatste optreden van ray monda in deze bezetting.. sommigen van de band stoppen er iets vroeger mee dan gepland.. een primeur voor Da Music! ;-). grtz to all! Thomas RM

#8

Gast 1 jaar 36 weken geleden

Lesbians by the sea, ik hoop dat jullie winnen

#9

BoB 1 jaar 36 weken geleden

Ik vind de PA persoonlijk over het algemeen wel te wensen over laten eerlijk gezegd, ik vertegenwoordig hier geen groepje maar kom geregeld al eens kijken en vond het geluid op de voorrondes over algemeen niet echt op niveau. (wat je wel zou verwachten ...) Dat er snelle wissels zijn en niet zoveel tijd om te checken ok, niemand verwacht dat alles perfect zit bij het eerste nummer, maar een goede mixer moet toch een een basic goede sound kunnen mixen terwijl de band bezig is

aan z'n eerste nummer. Gitaren te hard, gitaren te luid, drums die als dozen klinken, geen definitie ... Dat sommige groepen hier weldegelijk megahard last van hebben begriip ik maar al te goed. In de namiddag soundchecken lijkt me misschien niet haalbaar maar het kan best beter met de tijd die voorhanden is lijkt me.

#10

Patrick 1 jaar 35 weken geleden

Man Man wat een mongool!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Oost-Vlaams Rockconcours: Echte en valse zangers

12 September 2009 - JH Leeuwerik, Lede

Het begon al goed: de wegenwerkers in Wichelen hadden het dorp Lede zoek gemaakt. Navigerend op zon en poolster vonden wij uiteindelijk jeugdhuis Leeuwerik. De warme verwelkoming en intieme sfeer konden helaas niet verdoezelen dat dit een erg zwakke preselectie was. En tot overmaat van ramp was er geen zwaar bier om de dingen wat draaglijker te maken.

De lichtjes georchestreerde chaos van **Mauer** deed ons de wenkbrauwen fronsen. Op het podium stond een band die zorgde voor een nagenoeg continue dreunende muur van gitaarlawaai. Er stond ook een zanger/performer die er blijkbaar geen moer om gaf of er nu vijf of vijfduizend mensen in de zaal stonden, en die met veel pathos naar alle kanten van het podium kroop - hij leek wat op Herman Brood op een mindere dag. Ongeveer even oud ook, maar iets levender. Helaas gaven groep en zanger elk hun eigen performance, en stonden beide entiteiten toevallig gelijktijdig op een podium. Bemerkt de afwezigheid van de woorden "muziek" en "authentiek" in deze bespreking.

To The Rescue! bracht een beetje soelaas. Een beetje. Zij stonden op het niveau "net het repetitiekot verlaten". Leuke melodietjes hier en daar, soms wat te duidelijk schatplichtig aan bijvoorbeeld Beastie Boys. Het rammelde nogal eens - er zijn groepen die véél geld uitgeven om zo ruw te klinken - maar vooral vocaal haperde er vanalles, al werd dat enigszins gemaskeerd door de samenzang. En helaas, zelfs al speelde de hele groep - behalve de saxofoniste wegens vrouwelijk - in een marcelleke, het blijft een gimmick en dat is geen surrogaat voor présence. Hopelijk gaan die instrumenten voor lange tijd terug het repetitiekot in, en die marcellekes minstens drie keer in de was.

U bemerkte misschien in voorgaande verslagen dat wij het niet zo hebben op singer/songwriters. Zij krijgen van ons geen extra krediet "omdat je het toch maar moet durven". Een flauwe performance blijft een flauwe performance, zelfs al speel je helemaal naakt op een éénsnarige gitaar. Straffe singer/songwriters krijgen dan wel weer onze onverdeelde goedkeuring.

In die categorie valt **Lisa Pangrazio**. Ze stond daags tevoren al op het podium met een band, nu deed ze het alleen en veel beter. Ze wist de aandacht vast te houden met haar klok van een stem en haar

volle gitaarspel - wij hoorden in ons hoofd een cello meespelen. Ze leek ook één van de weinige artiesten op heel het concours die wist wat je tegen een publiek kan en mag zeggen. Ook naar de songs luisterden we graag, al wijzen we nog eens op onze aversie voor nodeloze herhalingen ("I know" x 20 of "Am I Your Desire" x 15) en al te veel Oooooooooohs en Aaaaahs. Gelukkig bleef dat soort schoonheidsfoutjes binnen de perken en knikten we bewonderend en goedkeurend naar deze jongedame.

Überkitsch begon met een leuke lange instrumentale intro, maar de tegen-de-goesting-wauwelzang wrong het nummer de keel om. Ook een ander zangregister bij de volgende song bracht geen beterschap en we vonden het wat pijnlijk. En dat terwijl het instrumentaal wel helemaal goed zat en het trio erg vol klonk. Vanaf het derde nummer ging het plots stukken beter met de zanger: tot onze verbazing hoorden wij er zelfs wat Rage Against The Machine in doorklinken. Helaas zonken de songs dan een beetje weg. Je kan niet alles willen, maar mag het toch iets zijn?

Kinky City borduurde een beetje voort op hetzelfde. Een iets Engelser klank, meer georiënteerd op riffs en tegendraadse ritmes, maar even goed een zanger die steken liet vallen. En wat erger is: behalve een cover van Velvet Underground - vermoedelijk om enige muzikale maturiteit te bewijzen - hoorden wij ook nog eens de muziek van *The Bad Touch* van Bloodhound Gang. U weet wel: "You and me baby ain't nothing but mammals..." - zowat de helft van het optreden was dus geen eigen werk. Dat vinden wij nog onvergeeflijker dan een valse zangnoot.

Nee, dan hoorden wij veel liever de vreemde eend in de bijt. **Manu** is niet de meest rock-'n-rolle groepsnaam, en hij sloeg niet op een groep maar op een jongeman die er ook niet echt uitzag als een rock-'n-rollvedette en die alles behalve rock-'n-roll bracht. De enige referentie die wij zo uit ons muzikale geheugen konden opdiepen was de soundtrack van 'Flikken' of 'Windkracht 10'. Wij konden onmogelijk een heel brede glimlach vermijden bij de bijna tè perfecte pianoballades en de ijzingwekkend juiste zang, gecombineerd met het waarlijk naïeve voorkomen van Manu. Memorabel.

U mag zeggen en denken wat u wil. U mag filosoferen over de essentie van rock. Het enige wat wij zeker weten is dat wij ons van heel de avond twee singer/songwriters (m/v) herinneren, Manu en Lisa Pangrazio. De rest heeft nog veel werk voor de boeg. Ook Mauer mocht doorgaan van de jury. Daar is volgens ons vooral werk aan het boegbeeld.

14 September 2009

3 comments

#1

Kabouter Wesley 1 jaar 37 weken geleden

2 singer songwriters?!!! die dan nog zo cliché zijn als iets, sorry, dat gaat er voor mij toch wat over, zijn er nog niet genoeg jasper erkensen? gaf dan de kans aan überkitsch bv, waar er veel meer sfeer/vibe was, ok hier en daar een minder zangnootje, maar whatever, liever een mindere zanger met een betere tekst dan iemand die perfect "Am I your desire" zit te kwelen... soit the jury just didn't get it huh awww :)

#2

Stefaan 1 jaar 37 weken geleden

Misschien moet je het zo bekijken: op de vorige voorrondes waren er sterkere rockgroepen dan wat er die avond speelde; even veel sfeer & vibe maar beter gezongen. Terwijl er in de vorige voorrondes geen betere singer/songwriters zaten. Enfin, dat is onze bescheiden mening. Voor de mensen die er

enkel deze avond uitpikten misschien een teleurstelling dat er geen pure rock uitgekozen werd, maar in 't licht van de andere preselecties zeker een verdedigbare keuze.

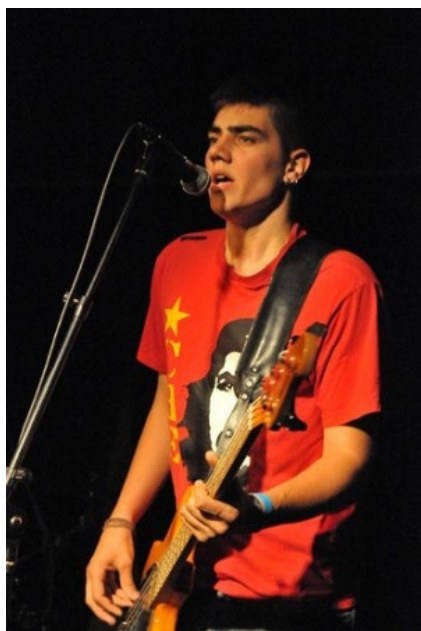
#3

Pipolaki 1 jaar 37 weken geleden

jullie hebben wel gevoel voor humor moet ik zeggen. Manu naar de top!

Oost-Vlaams Rockconcours: Voer voor discussie

18 September 2009 - Stedelijk JC, Ronse

Misschien zat het fijne nazomerweertje er voor iets tussen, of de voortreffelijke catering. Feit is dat wij goedgegeluimd naar de preselectie te Ronse togen, en heel de avond goedgezind bleven. Er werd een avondje fijn en complexloos muziek gemaakt in een bont allegaartje van stijlen.

Paperfox bleek te bestaan uit een debuterend meisje met een trits computers, keyboards en wat slaapkamermeubilair. Wij bereidden ons met schrik in het hart voor op een ramp, maar onze vrees was ongegrond. Wij hoorden er wat Annie Lennox in, en met wat goeie wil zelfs een beetje Sinéad O'Connor. Helaas klonken de songs die de computer afspeelde een beetje zoals Leonard Cohens laatste studioplatten: als songs die door een computer worden afgespeeld.

De gitaar die voor het live-aspect moest zorgen tijdens het eerste nummer was nauwelijks hoorbaar, en de live keyboardriedeltjes tijdens de andere nummers waren niet altijd even juist. En waarom we na al die ingetogen nummertjes plots moesten "hakkùùùùùh" blijft een raadsel. Heel wat schoonheidsfoutjes dus, maar best wel potentieel.

Batsman.music gooide het over een andere boeg. Waar hun demo nogal zweverig klonk, zetten ze hier een schreeuwset van jewelste neer. Zelf spraken ze over Elliott Smith, wij hoorden ook wat Weezer en misschien wat Blur en een toetsje Jamiroquai. De jaren negentig dus. Extra punten voor de gitarist die wat leek op Buddy Holly maar klonk als Santana. Leuk, maar de heren zullen moeten kiezen tussen hun demoklank of hun liveklank. Het leven is al verwarrend genoeg.

De jonge snakes van **The Curvy Cuties Fanclub** brachten meer basic structuren en uitvoeringen. Ze kenden hun eigen beperkingen blijkbaar goed genoeg om niet uit de bocht te gaan, waarvoor respect. *Little Miss Vixen* klonk ons wel iets te boysbandachtig in de oren, en zo dwaalden onze gedachten af naar dat punkbandje dat Junior Eurosong gewonnen heeft maar waar we ondertussen niet veel meer van horen.

Bij **Supersoulfly** zou je denken aan Max Cavalera en daverende pokkeherrie die uit de diepste geborchten van de hel opborrelen, maar dat was weer een misrekening. Er kwam veel wah wah bij kijken en het klonk allemaal heel cleantjes en wat afgelikt. Voer voor de fans van Lalalover. Wij

hadden absoluut niks aan te merken op de uitvoering en de professionaliteit, maar er sprongen absoluut geen vonken van het podium. Eerder een groep voor tuiffeestjes.

Singer/songwriter **John Gilbert** is van het type "verwaaide Jezusfiguur". Je treft ze in het Gentse vaker aan dan je zou denken. Zijn ietwat van de pot gerukte sarcasme deed ons dan ook wat te gemakkelijk aan, vooral omdat de songs ook uitsluitend daarop teerden. Qua uitvoering deed hij ons heel hard denken aan die keer dat we Bruno Deneckere op de Brussels Jazz Marathon om twee uur 's nachts in kennelijke toestand aan zijn derde set van die avond zagen beginnen. Automatische piloot in slow motion, zoïets. Niet bepaald de meest fascinerende twintig minuten van dit concours dus.

Nee, dan nog liever **Horny Housekeepers**. Je kan er voor zijn of radicaal tegen, maar je hebt er op z'n minst wel een gedacht over. Dit duo hyperactieveelingen maakte zware boenk en ramde er wat gitaar en percussie bij, en ook de nodige humor en zelfrelativering, verstoken van elke schrik om zich belachelijk te maken. Een springerige live-show dus, en hoewel wij dit genre niet gauw in de cd-speler schuiven zien wij ons best wel eens loos gaan op deze muziek.

Er viel dus wel wat te zeggen voor en tegen elke deelnemer. Paperfox, The Curvy Cuties Fanclub en Horny Housekeepers kregen een ticket voor de volgende ronde. Daar konden wij ons best in vinden, al hadden wij iets meer sympathie voor Batsman.music dan voor de Curvy Cuties.

20 September 2009

Oost-Vlaams Rockconcours: Stilleven met weefgetouw en stripteasebar

19 September 2009 - JH Reflex, Sint-Lievens-Houtem

Het jeugdhuis van Sint-Lievens-Houtem bevindt zich op het binnenplein van een voormalige fabriek die nu Cultureel Centrum is. Wij staarden een wijle naar het afgedankte gietijzeren weefgetouw dat de eerdere bestemming van deze gebouwen in herinnering moet houden. Het was groots, indrukwekkend, krachtig en niet te negeren, en tegelijk verfijnd, gedetailleerd en tot mooie dingen in staat. Net wat wij verwachten van de deelnemers aan dit concours.

By No Means timmert al enkele jaren aan de weg en ze speelden onder andere in het voorprogramma van Zornik. In dat hokje vallen ze dan ook probleemloos te catalogeren. Wij konden hen op geen enkel foutje betrappen: perfecte (samen)zang, knap uitgewerkte nummers die niet verveelden en die in meer dan één geval na drie luisterbeurten mee te zingen zijn, erg uitgebalanceerde en beheerste instrumenten, een goeie présence en geen pose. We misten enkel dat ondefinieerbare wat ons kouwe rillingen bezorgt. Desalniettemin een groep van

festivalniveau. Zo lang ze maar geen eyeliner beginnen dragen en stripverhalen naar hun beeld en gelijkenis laten maken.

"Straffe groep die het beter doet" dachten wij nog, en blijkbaar had **Hindenburg** besloten dat het zelfs het proberen niet echt waard was. Eén gitarist was zoekgeraakt op weg naar de toog, hun setje duurde maar een kwartier, en hun veel rudimentairder arrangementen verveelden al snel. Elk groepslid was erg beperkt op zijn instrument, en wat moest doorgaan voor songs waren voornamelijk samengeplakte stukjes met gekunstelde breaks tussen. De derde - tevens laatste - song begon leuk maar ontaarde dan weer in oeverloos gedram. Hier zou misschien iets kunnen in zitten, als ze ooit het repetitiekotniveau overstijgen.

Wij zijn niet kwistig met schouderklopjes, maar **The Catatonics** was een revelatie. Eindelijk een singer/songwriter die beseft dat je je songs toch een béétje mag aankleden. De zanger/gitarist/frontfiguur deed ons qua stem en songs denken aan Gram Parsons, en deed naturel Amerikaans aan. De drummer en pianiste speelden geen noot te veel, maar altijd het juiste toetsje op de juiste plaats. Ze zorgden bovendien nog eens voor prachtige backing vocals, en wij waren verkocht. Hoewel er weinig variatie in de set zat, zouden wij van deze mensen zó een plaat kopen en een concert bezoeken.

Dit soort muziek hoort eerder thuis in concertzalen met dikke rode stoelkussens. Een deel van het publiek leek dat ook te denken en zette zich op de vloer voor het podium. Een ander deel van het publiek bestond uit soepkippen die het op een luidruchtig kakelen zetten, wars van de schoonheid die op het podium gemaakt werd. De groep trok het zich niet aan, maar wij startten ei zo na een bar fight. Dat heb je dan met countrymuziek.

Eén en ander werd later duidelijk toen **Chloë Carrette** aantrad; de batterij kippen was namelijk haar fanbase. Laten wij dus even respectvol met dit meisje omgaan als haar fans met de andere groepen. Chloë bracht een karaokesetje ten berde op een leeg podium. Vermoedelijk bestaat haar muzikale achtergrond uit twee cd's van Rihanna en heeft ze gedacht: "dat kan ik ook". Met haar dans- en zangtalent kan ze het, eens ze meerderjarig is, vermoedelijk wel schoppen tot vaste act in een derderangs stripteasebar, waar wij haar misschien nog zullen treffen eens wij eenzaam, impotent, en absoluut potdoof geworden zijn.

Maar wij lopen op de zaken vooruit, het gitaarduo **Scattering Walrus** mocht eerst nog. En als er nu ièts is waar wij het vliegend van krijgen dan zijn het groepjes die The Beatles als grootste invloed noemen omdat dat nu eenmaal bon ton is. Wat ons betreft hebben The Beatles hun invloed gehad en hun naam verdiend, maar staat de muziek ondertussen al heel wat verder.

Gelukkig klonk Scattering Walrus eerder als "Elvis Costello sings the Every Brothers", maar het was allemaal nog heel erg prematuur. De stemmen moeten nog wat groeien, het oeuvre moet nog wat gevarieerder, en niet elke song hoeft een solo te hebben. Dit was slaapkamerniveau, maar wel met een toekomst.

Deze preselectie eindigde zoals ze begonnen was: met een superprofessionele groep in wat wij gemakkelijheidshalve "het emo-genre" moeten noemen. De zanger van **Snowwhites** klonk heel hard als Brian Molko maar de groepssound was gelukkig geen Placebo-kopie. Er klonk wat vroege Coldplay in door en ook nogal wat van de laatste dEUS-worpen. Een fanfaredrummetje, gepingel op de Rhodes, en gitaren en bas die de geluidsmuur tot barstens toe vol moeten stoppen. Een beetje zoals een stilleven met fruit: knap gemaakt met oog voor detail, maar helemaal verstoken van boodschap, passie en verwondering.

The Catatonics gingen uiteraard door, alsook By No Means en Snowwhites. De andere groepen kunnen mits véél werk en volharding nog ergens komen. Bar Billekes-a-Go-Go in Dovegem is ook "ergens". Zwaarmoedig namen wij afscheid van het weefgetouw.

20 September 2009

13 comments

#1

Wim Carrette 1 jaar 36 weken geleden

Beste Damusic bedankt voor de gemene en laagbijdegrondse "kritiek" . mijn dochter wordt er alleen maar sterker van . Wim Carrette

#2

Jan Backaert 1 jaar 36 weken geleden

Eerlijk zijn hé Stefaan, voor 17 jaar te zijn en om haar tekst en muziek zo op haar eentje te kunnen gedaan krijgen, vind ik wel dat ze wat meer lof verdient. Naar de Black Angels al geluisterd, trouwens? Groeten, Jan.

#3

Stefaan 1 jaar 36 weken geleden

Dag Jan! Helaas, in de vrije dagen tussen de rockconcoursen sluit ik mij op in een geluidsdichte kamer met rode mousse aan de muur en een boek over stilte... Dus nee, ik heb nog geen tijd gehad maar 'k ga er zeker eens naar op zoek. Ik vind het niet erg zinnig om nog uit te weiden over C.C. maar je mag gerust m'n vorige verslagen lezen (of de inleiding van deze), dan begrijp je wel dat ik naar iets anders op zoek ben dan een redelijke kopie van dingen die op zich al niet interessant zijn... en 't is niet dat ik iets tegen rap/hip-hop/r&b heb, maar de al te poppy variant kan me weinig boeien. Geef mij maar NWA of Public Enemy :-p @ Wim Carrette: ik heb uitgelegd waarom ik een dergelijke toon hanteer. De fans van uw dochter zijn nog jong, het is nog niet te laat om hen op te (laten) voeden en te laten beseffen dat er meer mensen op de wereld rondlopen dan zij zelf.

#4

Gast 1 jaar 36 weken geleden

ik vind ook: iets meer respect voor Chloë, aub! ik was er zaterdag niet bij, maar aan haar vi.be liedjes te horen, kan ze wel degelijk een nummer schrijven. geef haar tijd, en een beetje krediet.

#5

Peter (JH Reflex) 1 jaar 36 weken geleden

Sommige critici hebben de nogal vervelende eigenschap om in hun beoordelingen te kiezen voor een flinke portie overdrijving. Hiermee denken ze - terecht - meer aandacht naar zich toe te trekken en - minder terecht - intelligenter over te komen. "Een flauwe prestatie" wordt dan liever verwoord als "derderangs" en "jonge mensen die zich tijdens een optreden amuseren en een woordje babbelen wordt dan poëtisch omschreven als "een batterij kippen". Ik moet het eerste concours nog meemaken waar het stil was in de zaal en ik hoop dat die dag er nooit mag komen... dit terzijde. Kritiek geven op deze manier, kan voor mij op deze manier enkel geuit worden als ze zuinig gebruikt wordt en 100 percent correct is. Bovendien zegt mijn gezond verstand mij dat het beter is keiharde kritiek te uiten op bijvoorbeeld het nieuwe werk van U2 dan op een 17-jarig meisje dat deelneemt aan een wedstrijd. Ik dacht niet dat het doel van deze wedstrijd is jonge mensen totaal te ontmoedigen om initiatief te nemen?? Minder goede critici (dikwijls gefrustreerde mensen die in het beste geval zelf ooit gepoogd hebben op een podium te staan maar er hard afgefallen zijn) vallen hierbij op door hun overdreven scherpheden waardoor bovendien de waarheid onrecht wordt aangedaan: In elke zichzelf respecterende stripteasebar is een leuke portie bloot te zien... jammer genoeg heb ik dit gemist

(verdomme toch!). Bij een "derderangs" stripteasebar kan ik mij helaas helemaal geen beeld vormen (ik stond altijd op de eerste rij). Ik kan nog wel wijzen op een aantal fouten,... maar helaas zit het criticusbloed mij niet in het lijf. Tenslotte verschillen mijn verwachtingen naar opkomende artiesten nogal sterk van deze naar "een verfijnd weefgetouw"... een weefgetouw is wat het is en artiesten die op hun bek gaan zullen er - laat ons hopen- altijd zijn!

#6

Vincent (Coördinator OVRC) 1 jaar 36 weken geleden

Eens temeer zorgt de journalistieke inbreng van Stefaan voor onnodige controverses. Uiteraard respecteren wij de journalistieke vrijheid van elke recensent doch zijn wij eerder promotor van een constructievere opbouwende kritiek, een profiel en waardigheid die eigen is aan ons doel om jong ambitieus talent kansen te bieden in de verdere ontplooiing van hun muziekcarrière. Als coördinator maak ik over de competente samenstelling van de jury, bleken de gelauwerde groepen in Reflex unaniem iets meer te overtuigen dan Chloe Carrette maar ben ik ervan overtuigd dat er tijdens het jury-overleg toch iets constructiever gedebatteerd werd. Het verslag van Stefaan is geenszins een weerspiegeling van de beoordeling van de jury, maar dit heeft U ongetwijfeld reeds door. mvg Vincent

#7

Wim Carrette 1 jaar 36 weken geleden

@ Stefaan Ik wist niet dat mijn dochter verantwoordelijk was voor de opvoeding van haar publiek, dat is het eerste dat ik er van hoor ... ik zal het haar doorgeven. Op welke planeet leven we eigenlijk ? PS Ik zal u de adressen van de ouders van de "batterij kippen" bezorgen.

#8

Stefaan 1 jaar 36 weken geleden

Beste, adressen heb ik niet nodig hoor, men zou rare dingen kunnen gaan denken. Bekijk het zo - en ik hoop hiermee de discussie te kunnen afronden: als de vrienden en vriendinnetjes van een andere groep de set van uw dochter zouden verpesten door boven de PA uit te proberen roepen, zou u van die groep zelf ook niet uw positiefste indrukken vertellen, veronderstel ik. Ik denk niet dat ik onrechtvaardig geweest ben, aangezien datgene wat ik geschreven heb ook mijn gedachten zijn; het is wellicht wel erg ongeleefd om dat soort gedachten dan ook neer te pennen, en dat had ik onder andere omstandigheden wellicht ook niet gedaan. Ik begrijp dat u uw dochter wil motiveren en zij moet zich zeker niet laten tegenhouden of beïnvloeden door mensen als ik, die iets heel anders willen horen en verwachten van muziek. Daarom is het wellicht fout van mij dat ik de deelnemers aan deze wedstrijd inderdaad beoordeel als volwaardige muzikanten en hen bespreek als betrokken het U2 of Neil Young. Diens recentste - unaniem de hemel in geprezen - passage op Werchter vond ik trouwens maar zo-zo, troost u dus met de gedachte dat ik een moeilijke mens ben met een gebrek aan medevoelen. Om volledig de puntjes op de i te zetten zou ik daar wel aan willen toevoegen dat ik geen gesjeesde artiest ben, net zomin als een voetbalcommentator een derdeklassepottenstamper moet zijn om een tamme wedstrijd te herkennen en een kunstkriticus niet noodzakelijk zelf met hamer, beitel, borstel en penseel aan de slag moet. Een passie voor het onderwerp is mijn voornaamste drijfveer. En tot slot, moest het nog niet duidelijk genoeg zijn: mijn verslagjes komen onafhankelijk van de jury of de organisatie tot stand en verwoorden dus geenszins hun ideeën of commentaren.

#9

Dimitri 1 jaar 36 weken geleden

Het lijkt wel alsof de commentaren op deze recensie meer en meer in de richting van een oudercontact gaan. De meester zegt dat het niet goed genoeg was, de papa beweert van wel. Er

wordt nu zelfs al met adressen gestrooid (oh nostalgie naar de middelbare school). Laat ons duidelijk zijn. Recensies weerspiegelen persoonlijke meningen van journalisten. Wie het daar niet mee eens is, kan daar het zijne van denken, maar daar blijft het bij. Deze commentarenstroom laat nog maar eens zien dat de kunst van het relativeren verloren lijkt te gaan.

#10

Wim Carrette 1 jaar 36 weken geleden

@ Dimitri 1 Recensies zouden volgens mij moeten gaan over de muziek en dat mis ik wel bij Stefaan. 2 de kunst van het relativeren ? ik wil u eens aan het werk zien als ge persoonlijk gepakt wordt ! 3 papa zal natuurlijk zijn dochter verdedigen wacht tot gij vader zijt.... tot slot beste Stefaan , niemand zal het u kwalijk nemen dat ge iets niet graag hoort.. Maar houd u bij de muzikale eigenschappen AUB

#11

Tombleweed 1 jaar 36 weken geleden

Wat een zielige discussie. Stefaan schreef de tekst duidelijk met licht cynische ondertoon. Je kan daar voor of tegen zijn, maar om je daar "persoonlijk door gepakt te voelen"... lijkt me verloren energie. Er zijn heelder boeken geschreven over de rol van de criticus, maar het argument "ge zijt wellicht zelf ne geflopte muzikant" werd in die boeken altijd aangegeven als een belachelijke drogredenering. (dat is trouwens niet waar hoor. Of misschien wel, maar ik heb nog nooit zulke boeken gelezen) Kweek een beetje relativiseringsvermogen. Dat lijkt me gezonder. De tijd dat mensen er uit werden gegongt of met vervallen fruit werden bedankt, ligt achter ons. De recensent kan die rol soms op licht bijtende toon overnemen. Dat jij het goed vond, is even subjectief (omdat je de vader bent) dan Stefaans mening De mening van de recensent is ook geen fluit waard. Hij geeft gewoon zijn impressie weer van een klaarblijkelijk amusante bonte avond. Je kan er zelf geweest zijn en denken: "ha, dat klopt" of "ha, dat klopt niet.". Of je kan zoals mij van toeten noch blazen weten, maar wel geamuseerd worden door een concertverslag waarvan je zelfs geen enkele groep kent. Daar is Stefaan in geslaagd, en dat alleen al maakt deze tekst het publiceren waard. En dat hij het niet over de muziek heeft is onzin, want ik kon me bij elke grap meteen voorstellen hoe ze klonken. Ik ga ook heel vaak niet akkoord met de meningen in de recensies hier (vaker niet dan wel), maar dat is ook compleet irrelevant. Als je bij elke artiest rekening moet houden met het feit dat hij of zij nog jong is, gehandicapt, van allochtone afkomst of weeskind, dan ben je onzinnig bezig. Al de rest is wat mij betreft een zinloze discussie.

#12

Jacob 1 jaar 35 weken geleden

Maar hoe zou Pierre hier nu op reageren?

#13

Reina 1 jaar 34 weken geleden

Respect is tegenwoordig een scheldwoord voor de doorsnee 17-jarige. Ik kan er eigenlijk wel inkomen dat als men geen respect heeft voor andere groepen, men ook maar moet kunnen verdragen dat zij ook niet gerespecteerd. worden. Misschien moet vader Carrette dit ook maar eens aan zijn dochter leren. Dat is ZIJN taak, en aangezien hij de ouders van zijn batterij kippen kent is het maar een kleintje om hen ook die boodschap door te geven. Soms is je kind graag zien ook eens opbouwende kritiek geven en ze met de voetjes op de grond zetten, ;) (Het doet me denken eigenlijk terugdenken aan een Jambersuitzending.)

Oost-Vlaams Rockconcours: Zes stijlen zonder ongelukken

25 September 2009 - JH Brieljant, Deinze

Deinze kenden wij enkel van naam, als bijhuis van een meubelketen. Met ingang van heden staat het echter in ons geheugen gebrand als de thuisbasis van het jeugdhuis met de beste catering en tevens de sterkste preselectie van dit concours. Men zou bijna gaan denken dat wij onze kritische toon minderen. Maar niks is minder waar. De groepen waren gewoon goed, en het was ronduit jammer dat er drie naar huis moesten. De keuze lag gelukkig niet bij ons maar wel bij de jury, die niks, maar dan ook helemaal niks te maken heeft met dit verslag. Niks!

Remote Control is een powertrio dat in de soundcheck eventjes Jimi Hendrix' *Foxy Lady* uit de versterkers liet schallen. Hun eigen set teerde ook duidelijk op sixtiesinvloeden, en het geruite hemd van de zanger/gitarist/frontman was een weggever: zij houden wellicht zielsveel van CCR. Maar in een poging die hypnotiserende sfeer van het beste van Creedence op te roepen, duurden de gitaarsolo's vaak (veel te) lang en waren de arrangementen niet swampy genoeg.

Mits een kritische tweede gitarist, een duidelijkere groove - haal er even Tony Joe White bij - en wat meer muzikale leerschool kan deze band misschien toch nog een interessante draai geven aan zijn invloeden. En dan kijken wij er alvast naar uit om hen in bedompte swampblueshokken te zien spelen voor een volgepakt zweterig huis. Zijn er nog moerassen in Deinze?

Winchester was iets helemaal anders. Hun drummer had een ziektebriefje wegens gehoorproblemen, en gezien de volumes die sommige bands produceerden, schrokken wij daar hoegenaamd niet van. Ze vingen dit op door onder hun elektronische beats nog meer beats te zetten, wat vooral een nadeel was voor de livefeel. Het podiumgebeuren bleef iets te functioneel. Hoge stemmetjes, lage stemmetjes, schreeuwstemmetjes, alles lukte. Muzikaal viel er weinig op aan te merken. Geen revelatie, maar zeker een goeie groep.

In den beginne stipten we Remote Control nog aan als kanshebber, maar **Horses on Fire** veranderde dat grondig. Het niveauverschil was gewoon te groot. Zij brachten een intensieve set die af was, van begin tot eind, en toch nooit al te poppy of gelikt klonk. Hadden Manic Street Preachers zó gespeeld op hun laatste passage, dan waren wij in de wolken geweest. 'Beloftevolle Britemohardrockpop' noteerden wij, maar wij schrijven wel vaker nonsens.

En wij houden ook wel van harde pokkeherrie. Op een concert mag je voelen dat het stamp. Maar **Theepinkslips** had blijkbaar aandelen van hoorapparatenfabrikanten in de portefeuille, afgaand op hun straaljagergeluidsniveau. Dat paste misschien wel bij hun gedreven punkrock, maar wij zijn een beetje de tel kwijt het hoeveelste punkrockgroepje van dit concours ze zijn.

Op een zwakkere preselectie waren ze wellicht beter uit de verf gekomen met hun gedreven stampers van songs. We hoorden duidelijke invloeden van Sex Pistols, maar ook wel wat Kaiser Chiefs en zelfs een soupçon Talking Heads of een vleugje Golden Earring. Niet origineel, wel degelijk.

Senne Guns hield het op Nederlandstalig, en wij prijzen hem voor het gebruik van Echt Nederlands in plaats van halfdialectverkrachtingen om het toch maar vlotjes te laten klinken. Naar onze smaak was zijn kleinkunst - net als het meeste in het genre - net iets te cerebraal en te weinig rock-'n-roll, maar hij was wel de eerste artiest op dit concours bij wie we een heel optreden lang gericht naar de teksten konden en wilden luisteren.

De clichés werden duchtig gemeden, al is dat intussen misschien ook al een cliché voor het Betere Nederlandstalige Lied. Zijn vertaling en interpretatie van *Effington* van Ben Folds - dat wordt dan *Wippegem* - was ronduit knap. Nekkaliefhebbers, u heeft uw volgende chou gevonden, zijn naam is Senne Guns.

Look & Trees - spreek het uit op z'n Engels - gooide het voor de verandering maar weer eens over nog een héél andere boeg. Als wij ons niet vergissen, heet het "indie". Flarden Wilco, Eels en een beetje jarentachtig-Cure. Helaas refereerden die flarden vooral aan de aspecten die ons het minst interesseren in het oeuvre van die groepen.

Al zal dat misschien wel aan ons liggen, want ter redactie hebben we mensen die speciaal opgeleid zijn om wel van dit soort muziek te houden - we steken ze 's nachts veiligheidshalve in een kooi. En die zouden Look & Trees unaniem lovend bespreken. Dit podium vol baardmensen krijgt dus het voordeel van de redacteur, die niet helemaal in het genre thuis is.

Zes erg verschillende stijlen, zes groepen die binnen hun stijl zeker niet slecht presteren. Dit had een finale kunnen zijn. Wij lieten de keuze dus wijselijk over aan de jury, en die koos voor Winchester, Look & Trees en Horses on Fire.

28 September 2009

Oost-Vlaams Rockconcours: Mensen zonder vrienden

26 September 2009 - JH Dido, Erpe-Mere

De laatste zes groepen uit de preselecties mochten aantreden in Erpe-Mere. Wij waren opgelucht dat er een einde kwam aan vier weekends luisteren naar soms beloftevolle, maar al te vaak weinig originele groepen, overleven op bier van de sponsor en met liefde gemaakte pasta. De laatste preselectie was gelukkig een van de betere. En er waren broodjes.

Under Downtown beet luidruchtig de spits af.

Op het eerste zicht brachten zij boenk voor op de autoscooter, weliswaar met een drummer en een rock-'n-rollere klank dan bijvoorbeeld Milk Inc. Het zangeresje had een stem die goed in de muziek lag, maar die helaas veel te weinig gebruikt werd. De muziek viel iets te vaak dood om van een echt feestje te kunnen spreken, en ook op het podium was het allemaal nogal oninteressant.

Toch hoorden we een aantal donkere klanken die ons erg aanstonden. De groep zocht duidelijk nog een richting, en wij zouden hun aanraden meer de donkerte van een Depeche Mode op te zoeken en echte songs te gaan breien. We vermoeden alvast dat het erin zit, en indien niet kan de zangeres altijd nog in een bikini gehesen worden en à la Sylver wat monotoon gedreun opleuken. Al zou dat zonde zijn van haar talent.

Steven H vinden wij een erg ongelukkig gekozen artiestennaam. Deze in kostuum gestoken *westvlomse* hiphopper stak helemaal solo van wal terwijl zijn sequencer de nodige beats voorzag. Zo rustig en bedeesd als hij naast het podium leek, zo explosief en expressief was hij eens hij in de schijnwerpers stond.

Omdat het publiek niet te dicht bij het podium durfde te komen, ging hij zelf halfweg de zaal zijn ding doen. Met een waanzinnige overacting en teksten als "'t is saai in den backstage" leek hij in eerste instantie een grote lolbroek, maar naar het einde toe - toen hij vocaal werd bijgestaan door een zangeres met een minder explosieve présence - kwam er toch wat meer sérieux bij kijken.

De bedenkingen die wij hadden? Westvlomse hiphop is al een paar jaar uit de mode, en veel variatie op het genre bood Steven H niet. Als performer was hij dan wel weer geslaagd - wij zouden Spastic Steve voorstellen als artiestennaam - en als songschrijver deed hij het ook niet slecht.

Helaas houden wij meer van een echt livegebeuren in plaats van karaoke, en net als bij de meeste andere singer/songwriters vroegen wij ons af: heeft deze jongen echt geen vrienden die muziek spelen, of vindt hij dat hij het zelf allemaal best kan?

Zelfde bedenking trouwens bij **The Jack London Show**. Veelbelovende groepsnaam, maar geen groep. Een jongeman met gitaar en ritmebox bracht een stuk of wat songs die ons niet konden boeien: het gitaarwerk bleef meestal beperkt tot rudimentaire power chords, teksten kwamen niet verder dan een herhaling van "I Wanna" en "You Are", en de schreeuwerige zang zat er nogal eens naast. Met een paar kritische vrienden een groepje beginnen is de boodschap. En de wereld heeft genoeg aan één Franz Ferdinand. I don't wanna.

Het was dus des te leuker om met **Limousine** nog eens een regelrechte groep te zien. Zij haalden hun invloeden duidelijk uit de jaren tachtig, met nostalgische keyboards en songs die met wat goeie wil aan bijvoorbeeld Sisters of Mercy kunnen doen denken. Daarvoor zullen echter wel nog wat stemoefeningen nodig zijn, want de stem bleek vaak wat te dun voor het genre. Als zij mits wat meer samenzang overdonderende vocalen zouden neerzetten, zouden wij hen zo cool vinden dat ze straffeloos een zonnebril mochten dragen op het podium. Ook deze jongens raden we aan om hun donkerdere kant te cultiveren.

Intergalactic Lovers liet ons wat verward achter. In het begin kon het ons niet overtuigen, maar naarmate de set vorderde, raakten wij meer en meer geboeid. De frontvrouw plaatsten wij ergens tussen Suzanne Vega en Fay Lovski, maar ze werd soms wat van het podium gedrukt door de band.

Het groepsgeluid was niet altijd even origineel, en wij houden niet van gesamplede backing vocals als er drie mogelijke backings op het podium staan. De zangeres had evenwel een twinkeling in haar ogen en een klank in haar stem die ons naar meer deden verlangen - louter muzikaal, uiteraard. Wij zeggen: breng de frontvrouw meer naar voren, en werk hard aan pakkende nummers.

Muffler Men bracht tot slot een hardrockset die gevarieerd was en stevig in elkaar zat. Helaas, talentvolle en professionele groepen zijn er in die niche al bij bosjes. Hoewel wij geen echte minpunten konden noteren, was er ook niks waaruit wij besloten dat zij anders waren dan al die anderen. Deze groep zou beter een muzikale leemte zoeken, in plaats van het oververzadigde segment waarin ze nu zitten.

De jury besliste dat Intergalactic Lovers, Limousine en Spastic Steve - sorry: Steven H - doorgingen. Wij hopen dat ze de tijd die hen nog rest voor de halve finales goed gaan gebruiken om een beetje richting te zoeken.

27 September 2009

7 comments

#1

Gast 1 jaar 35 weken geleden

Intergalactic LovERS

#2

Stefaan 1 jaar 35 weken geleden

Wordt sito presto aangepast, excuses. Waar hebben we dat nu weer uitgehaald?

#3

vater twinkle 1 jaar 35 weken geleden

Mooie avond, mooie zangeressen, mooie muziek. alsook mooie terechte winnaars, maar volgens mij verdiende Jack London toch wel een plaats in de halve finale in plaats van Steven Hash.

#4

Gast 1 jaar 35 weken geleden

Dus toch geen terechte winnaars?

#5

Stefaan 1 jaar 34 weken geleden

De jury deliberaert altijd in eer en geweten dus de winnaars zijn altijd "terecht" - op z'n minst voor de juryleden. Hoewel ik het niet altijd met de jury eens ben vind ik dat ze hier wel een goeie keuze gemaakt hebben. @ twinkle: mijn idee is: als je je van heel de avond 1 artiest herinnert dan is het wel Steven H - dus die is er volgens mij terecht bij.

Oost-Vlaams Rockconcours: Met de vingers in de neus

23 Oktober 2009 - CC Herbakker, Eeklo

We waren het bijna weer gewend: weekends zonder architecturale nachtmerries van jeugdhuizen, spaghetti in de backstage, pokkeherrie op het podium, en Vedett van 't fleske aan de toog. Maar na dit penitentiair verlof van een maand moeten we de rest van onze straf gaan uitzitten: de halve finales van het OVRC.

Buitenbeentje **Mauer**, dat ons in Lede hooguit onze schouders deed ophalen, verraste. De zanger stónd er - lees: hij kroop niet rond over het podium - en de groep speelde samen songs in plaats van lawaai. Een betere setopbouw hadden ze ook in de aanbidding. Helaas vielen hierdoor de vocale beperkingen van de zanger wat meer op, en live is dat toch een struikelblok.

Ander buitenbeentje **Steven H.** veranderde niet zo heel veel aan zijn set, maar dat hoeft ook niet. Onze commentaar blijft dan ook dezelfde: wat meer muzikale live-feel zou het nog leuker maken. Het is erg geestig om Steven alle kanten van het podium en de zaal te zien opspringen, maar of dat leuk blijft voor meer dan

twintig minuten... Hoedanook, zijn teksten en songs mogen er zijn en *'t Zit Tegen* blijft voor eeuwig in ons geheugen gegrift. Deze jongen willen we nog vaak terugzien.

Deze keer waren we beter mee met **Look & Trees**: een propvol podium, een propvolle klank, volle vocalen en melodieuze dingen. Iets minder zweverig dan bijvoorbeeld Fleet Foxes. Desalniettemin is dit stel misschien wat te trendgevoelig, en naar onze mening toch wat te cerebraal en zielloos. Toch kan deze groep het best wel halen op alternatieve festivalletjes, daar houden ze van cerebraal en zielloos, zo laten wij ons vertellen.

De halve finales leveren ook regelrechte duels op: singer/songwriter (v) **Lisa Pangrazio**, die bij de preselecties indruk maakte met stem en présence versus huppelding **Joni_Sheila**, die het van haar bakvissencharme moet hebben. Ongetwijfeld zal Studio 100 wel een puberend publiek vinden dat zich vindt in de teksten van Joni, maar ondanks alles blijft het dertien in een dozijn. Ook Lisa weet deze keer niet echt te charmeren. Ze heeft meer maturiteit maar helaas niet zo heel veel meer inhoud.

Als twee honden vechten om een been... **Intergalactic Lovers** haalt het met de vingers in de neus van beide dames. Dat mag vrij letterlijk genomen worden; de zangeres zag er erg grieperig uit. Of de songs qua tekst zo veel beter zijn dan die van de andere songschrijfsters weten we niet, maar de aankleding is alleszins veel beter en gevarieerder. En zo gaan zij dus aan de haal met een ticket voor de finale. Daarin kunnen wij de jury zeker volgen, maar Steven H verdient zeker een wildcard. Anders zal het er tegen zitten.

25 Oktober 2009

3 comments

#1

Stefaan 1 jaar 31 weken geleden

Voor alle duidelijkheid: het verslag van daMusic is NIET het juryverslag, het is het daMusic-verslag. daMusic heeft geen invloed op de uitslag. Het juryverslag vind je op www.ovrc.be. -- daar zijn ze soms wel iets trager want ze kunnen maar met twee vingers typen :-p

#2

Gast 1 jaar 30 weken geleden

Look & Trees was formidabel! Hoe kan je nu zeggen dat dat zielloos is? Ik vond Look & Trees het meest overtuigend van de avond en hoop dan ook dat ze in de finale zitten en dat ze op de koop toe de finale winnen! Laat iedereen maar snel een grote fan worden.

#3

Stefaan 1 jaar 30 weken geleden

Ik schreef het al bij het verslag van de preselecties: het ligt minder in mijn interessesfeer. De Bon Ivers en Fleet Foxes van deze wereld, en dus ook L&T, vind ik allemaal wat te veel kop en te weinig kloten. Het omgekeerde hoeft ook niet (dan werkte ik wel voor een metal- of dancemagazine), maar een goeie balans is altijd leuk.

Oost-Vlaams Rockconcours: The night of the crooked clichés in English

24 Oktober 2009 - JH Jodelo, Lochristi

Soms bekruipt ons de lust om te emigreren naar een dorpje in de Andes waar zelfs de panfluit nog niet ontdekt is. Maar, als we heel eerlijk zijn, vaak zijn we toch benieuwd naar wat de groepjes er in de halve finales van het Rockconcours van terecht brengen. Zijn ze sedert de preselecties op hun lauweren blijven rusten, of hebben ze bijgestuurd, en hoe houden ze stand tegen hun nieuwe opponenten?

Singer/songwriter **Jivadev** beet de spits af voor een lege zaal. Wij twijfelen er niet aan dat dit een erg sympathieke jongen is die veel werk in zijn teksten en songs steekt, maar er is een reden waarom er zo weinig singer/songwriters doorbreken die niet in hun moedertaal zingen: veelal rijgen zij de clichés aan elkaar en zijn ze al blij als het rijmt, en als het dan eens "origineel" mag zijn dan is het Engels zodanig hoekig en tegennatuurlijk dat het door Hollanders geschreven lijkt te zijn. Dankuwel en goeienavond dus.

Helaas, ook **Slowscan** maakte niet bijster veel indruk. Dat

deden ze al niet in de voorrondes, en hoewel er niks aan te merken viel op hun samenzang, arrangementen en songs, bleven ze toch wat te veel steken in clichés, zowel qua klank als qua tekst. Wij luisteren graag naar muziek, maar wij verkiezen stilte boven muziek van dertien in een dozijn. Stilte is uitzonderlijker.

The Curvy Cuties Fanclub had hun eigen curvy cuties fanclub meegebracht, en dat zorgde toch voor wat ambiance. Bij de soundcheck maakten deze jonge snaken al indruk, en tijdens hun set knikten we ook goedkeurend. Misschien is er sprake van een generatiekloof, want we vonden het vanaf het derde nummer toch weer net wat te poppy en Ketnetfâhig. We zijn wel nieuwsgierig wat deze jongens - die technisch best al ver staan - zullen presteren eens ze wat levenservaring opgedaan hebben.

Toen was het weer tijd voor een regelrecht duel: **Snowhites** en **By No Means** stonden al tegenover elkaar in de voorrondes, en nu dus weer. Emopoprock? We zeggen er eerlijk bij dat we ons van beide groepen niet veel meer konden herinneren, en volgende week zijn we hen alwéér vergeten. Nee, geen beginnende alzheimer, gewoon te veel van hetzelfde. Hun sets waren erg professioneel en ze waren op geen enkel schoonheidsfoutje te betrappen, maar "boodschap" en "begeestering" staan niet in dat Nederlands/Engels-zakwoordenboekje waaruit ze hun teksten plukken. Bovendien lijdt **By No Means** aan het Lady Linn-syndroom: het memorabelste nummer van hun hele set was een cover. Desalniettemin: deze groepen zullen vermoedelijk nog vaak gaatjes in festivalprogrammaties mogen vullen.

Afsluiter **Catatonics** deed het niet slecht. Wij waren in de wolken met hun passage in de preselecties, en ook nu gaven ze ons - en het merendeel van het publiek - een goed gevoel. De naam James Blunt viel, en laat dat nu net één van die muzikale zonden zijn waar wij ons graag in verlustigen. Helaas geldt hier ook weer: Blunt zingt in zijn moedertaal, Catatonics niet. Dat is dan ook onze enige opmerking, en helaas iets waar de groep niks aan kan doen. De jury gaf hen vrijgeleide naar de finale. Ook deze avond waren wij het volmondig met hen eens. Wij tippen ook de Curvy Cuties voor een wildcard, maar zij zullen nog even bang moeten afwachten...

25 Oktober 2009

11 comments

#1

Jivadev 1 jaar 31 weken geleden

Ik ben al blij dat de teksten tenminste verstaanbaar waren. Bij de meesten rockbands wordt de stem altijd helemaal tot diep in de basdrum gemixt, zodat je er niets van verstaat. Ik weet dat ik er nog niet ben, maar ik weet ook dat mijn grootste fans Amerikanen zijn. Wat kan je zeggen over de muziek, beste fotograaf?

#2

Stefaan 1 jaar 31 weken geleden

Je bedoelt de gitaarbegeleiding? Als ze uitzonderlijk geweest was in één van beide richtingen had ik het wel vermeld... Als je iets voor je persdossier moet hebben mag je er in zetten dat ik het "degelijk, functioneel en foutloos maar vooral onopvallend" vond.

Je vindt misschien dat ik al te kritisch ben, dat is bij vorige voorrondes ook al een discussiepunt geweest. Voor alle duidelijkheid: mijn criterium is: "zou ik voor deze artiest/groep een ticket van pakweg €15 kopen en naar de ancienne belgique rijden?".

Dat is misschien een erg hoge lat maar ik vind dat er al zo'n enorme verzadiging is op de muziekmarkt dat het stuitend is. In de jaren zestig-zeventig-tachtig werden er ook massaal overbodige platen gemaakt, daar niet van, maar die zijn gelukkig in de nevelen der geschiedenis (en de platenbakken van kringloopwinkels) verdwenen. Ik vraag me af of het nog nut heeft om veel meer van hetzelfde toe te voegen aan de muziekwereld. En dat gaat natuurlijk niet alleen over jou persoonlijk maar over pakweg 90% van de preselectiekandidaten. Reikt de ambitie van de groepen dan ècht niet verder dan "zo goed mogelijk klinken als (Nirvana/Offspring/Placebo/Fleet Foxes/...) en songs schrijven die net rijmen?

Ik heb op zich absoluut niks tegen singer/songwriters, maar er zijn er maar weinig die iets betekenen. Als alles op de schouder van die ene persoon neerkomt moet je wel erg straf zijn. Er bestaan mensen die iets kunnen bereiken van het niveau van een Townes Van Zandt, Leonard Cohen, Dylan, Brel... maar ze zijn niet dik gezaaid.

Bekijk het zo: de meeste deelnemers aan het concours hebben een zeker talent. Maar wat ik zoek is een uitzonderlijk talent. Iemand die je bij de lurven vat en niet loslaat. Niet iemand wier cd'tje je beluistert en waarvan je zegt "niet slecht" om het daarna onder een dikke laag stof te laten verdwijnen. Of bekijk het op deze manier: ik schrijf stukjes waar weinig taalfouten in staan en die naar men zegt vrij onderhoudend zijn. Maar dat wil niet zeggen dat ik daarom een roman kan schrijven die onder de literatuur gerekend mag worden. Net zoals de kennis om een song te schrijven en (ietwat) te arrangeren je niet per definitie een grote muzikant maakt.

Hopelijk beantwoordt dat je vraag, en anders wil ik er wel nog eens uitvoeriger op ingaan...

#3

Stefaan 1 jaar 31 weken geleden

Laat trouwens genoteerd zijn dat bovenstaand antwoord wel degelijk in alinea's ingedeeld was maar dat de software mijn leesbaarheid gesaboteerd heeft...

#4

Wolf 1 jaar 31 weken geleden

De uitgevulde tekst helpt ook al niet meteen met de leesbaarheid :s

#5

Jivadev 1 jaar 31 weken geleden

Wat is jouw favoriete muziek van dit moment én waarom?

#6

Stefaan 1 jaar 31 weken geleden

Wel, bij de eindejaarslijstjes kom ik nooit aan 10 platen. De laatste van Alain Bashung vond ik erg fijn. Misschien wat al te "Frans" van productie maar vooral Comme un Lego, Sur Un Trapèze en Résidents de la République zijn songs die blijven omwille van tekst, stem en arrangement. Ook uit het zuiden: het plaatje van M - erg poppy maar lijkt me op basis van het singletje ("le roi des ondes") wel iets omwille van de klank en de leuke stemmetjes die origineel zijn en goed samenpassen. Vorig jaar stond OH Ohio van Lambchop op 1. Bij die plaat is tekst meer "woorden die goed klinken bij de muziek", maar muziek is sowieso een combinatie van tekst en muziek en beiden mogen even belangrijk zijn. Als het je enkel om tekst te doen is ga je beter lyrische poëzie schrijven.

Die nieuwe van The Scene is ook niet slecht, vooral de uptempo songs, omwille van de energie en de uitgekende maar toch rechttoe rechtaan klinkende rockklank. En dat plaatje van Gossip gooi ik ook nog wel eens in de cd-speler, ook omwille van die vrij ruwe energie gecombineerd met toch wel een fijne productie en songs die blijven hangen. Energie ontbreekt zo vaak bij dat geneuzel en navelgestaar van tegenwoordig. Ik wil energie voelen op een optreden - zelfs van een singer/songwriter.

Van Dylan en Neil Young ben ik grote fan, naast 'Blonde on Blonde' en 'Blood on the Tracks' ook van 'Saved', 'Slow Train Coming', 'Infidels', 'World Gone Wrong', 'Oh Mercy' en 'Time Out Of Mind' van de eerste, en 'Harvest', 'Tonight's The Night', 'Mirrorball', 'Rust Never Sleeps', 'Broken Arrow' van de tweede. En Springsteens 'Darkness...', 'Asbury Park' en 'Nebraska' mogen er ook zijn. De dag dat je zo 'n niveau haalt qua songs ben je een wereldster, of je nu uit de VS of uit Zwevezele komt.

Voorts erg vaak in de cd-speler: James Blunt (iedereen lacht me uit maar ik vind dat hij goed uitgewerkte en meeslepende songs kan schrijven en dat zijn muzikanten méér doen dan gewoon een beetje standaard-opvulling). Comfortably Numb van op Pulse (niet bepaald de beste live-plaat van Pink Floyd maar wel de ultieme gitaarsolo ooit). Kiss Unplugged (je zou zeggen: rotcommerciële metalband, maar ze kunnen wel een song schrijven die je maar wat graag meezingt en ze steken er een pak energie in, zelfs zonder vuurwerk op het podium). Ook 'I Am a Bird Now' van Antony & The Johnsons verveelt geen moment wegens een relatief origineel uitgewerkte thematiek en een zeer originele klank. Verder in de permanente collectie in de auto: de eerste 2 platen van Ivan Heylen en een paar oudere dingen van Willem Vermandere, omdat zij beiden - door in hun moedertaal te schrijven - erg authentieke songs maken met een heel eigen stem en een klank die gelukkig eens niet op angelsaksische leest geschoeid is. In de rubriek "achtergrond" vind je op deze site twee stukjes van mij over die artiesten.

Beste optredens de laatste tijd? Leonard Cohen blijft eeuwig bij (vooral de eerste keer in Brugge), Daniel Lanois' songs zonder Trixie in de AB vond ik erg fijn, gitaarvirtuositeit en sfeer. Mercury Rev - het optreden is altijd beter dan de plaat. Perfecte combinatie psychedelica/meeslepende songs/show/licht/muzikaliteit. Sinéad o'Connor; ook weer: energie! songs! thema's!

Onthou dus: originaliteit, energie, kunde, klank. Mensen die Amerikaans trachten te klinken, niet veel te vertellen hebben en dat rudimentair op gitaar begeleiden zonder enige vorm van arrangement gooien geen al te hoge ogen op die vlakken.

Het staat je trouwens vrij de columns te lezen (ook in de rubriek "achtergrond") over het OVRC en de tips voor beginnende singer/songwriters. Het staat je uiteraard ook vrij om te vinden dat ik er volledig naast zit en dapper je ding te blijven verder doen. Succes!

#7

Stefaan 1 jaar 31 weken geleden

Voor alle duidelijkheid: het verslag van daMusic is NIET het juryverslag, het is het daMusic-verslag. daMusic heeft geen invloed op de uitslag. Het juryverslag vind je op www.ovrc.be. -- daar zijn ze soms wel iets trager want ze kunnen maar met twee vingers typen :-p

#8

Arno 1 jaar 30 weken geleden

:-)

#9

Timo 1 jaar 28 weken geleden

Stefaan, hoe belangrijk voel jij je eigenlijk, dat je over jezelf in 1ste persoon meervoud dient te schrijven? Je schrijft nog altijd maar voor een onnozel (maar tof) website'tje en niet voor de Humo - keep dreaming... Het was mij eerlijk gezegd al langer duidelijk dat U (of moet ik jullie zeggen?) meer aandacht geeft aan de harde stijl en poging tot kritische proza dan een beetje moeite te doen om die oogkleppen een iets breder te zetten. Akkoord, een recensent moet kritisch zijn, maar in de eerste plaats open staan voor elk genre en elke muzikale aanpak van de desbetreffende artiest. Trouwens, het valt mij op hoezeer U hier telkens -vol onbegrip- in de tegenaanval gaat als uw opinie in vraag wordt gesteld. Terwijl U zelf niet anders doet bij alles wat U al gezien en gehoord heeft in het ovrc...

#10

Muziekfriek 1 jaar 27 weken geleden

Het is nu eenmaal het beleid binnen deze onnozele website dat wij (doe IK het toch weer, zeker!) de wij-vorm gebruiken voor alle recensies en artikels. Waarom kan dat bij Humo eigenlijk wel en voor daMusic niet?

#11

Stefaan 1 jaar 27 weken geleden

Wij schrijven onze artikels inderdaad in de eerste persoon meervoud, dat is de huisstijl. Mijn reacties schrijf ik daarentegen meestal in 't enkelvoud. Humo - of ander professioneel schrijverschap - is niet mijn ambitie, als je 't wil weten. Mijn oogkleppen staan breed genoeg open hoor, ik luister naar alles van klassiek over blues naar (hard)rock en metal. Ik pik zowel concerten mee van Lenny Kravitz als van Jerry Lee Lewis, Richard Thompson, Bob Dylan en Slayer. Het ligt dus niet aan mijn oogkleppen, ik sluit geen enkele stijl uit. "De invulling van de artiest" daarentegen... als die artiest beslist om na te apen wat al duizend keer gedaan is mag ik dat toch schrijven zeker? Dan moet die artiest maar leren omgaan met de kritiek op zijn invulling. Wat me opvalt is dat een heel pak deelnemers aan het concours lijken te vinden dat ze het warme water hebben uitgevonden en dat ze wel heel erg super zijn. Eerlijk gezegd zitten er nauwelijks groepen bij waarvan ik een plaat zou kopen of een concert zou gaan bekijken - tenminste, als ze op het niveau blijven waar ze nu staan. Eén van de artiesten vertelde me dat hij zich eigenlijk nooit vragen had gesteld bij het feit dat er nauwelijks 'vrienden' naar zijn optredens kwamen. Ook andere deelnemers hebben me gezegd dat ze vonden dat ik in mijn kritiek hier en daar wel een punt had - terwijl ik eigenlijk een koek op mijn bakkes verwachtte toen ik hen naar mij zag komen. Er moet dus toch wel iets van aan zijn. Tenandere, lees de juryverslagjes eens op www.ovrc.be. Daar zit ik voor niks tussen. Ze luiden niet altijd exact hetzelfde als van wat ik schreef, maar in grote lijnen komen we goed overeen denk ik... Dus als je vindt dat ik maar een opiniemakertje van het zevende knoopsgat ben, dan kijk je maar eens wat de jury ervan vindt. Misschien vind je hen dan ook onnozelaars. Of misschien is 't tijd om de hand in eigen boezem te steken...?

Oost-Vlaams Rockconcours: Fear and Loathing in Oost-Vlaanderen

30 Oktober 2009 - JC Kadans, Aalter

Ja, dames en heren, het was lang geleden dat wij nog eens zo 'n fysieke en mentale crash hadden meegemaakt als bij de halve finale in Aalter. Gelukkig stond er backstage een grote ligzak (waar volgens kwatongen meestentijds een grote zak lag) en raakten wij steeds tijdig op de lichtbrug om de bands te zien spelen, anders hadden wij hier een staaltje gonzo journalism uit onze mouw moeten schudden dat voldoende juridische grond zou bieden voor een collocatie.

Paperfox beet de spits af in dezelfde bezetting als in de voorrondes: meisje, computers, keyboardjes, gitaar, retrolampje en kamerplant. Hier zit iets in, dat is duidelijk. Maar zowel de mature stem als de levensvatbare songs verdienen véél beter dan een soloslaapkamerarrangement. Zo 'n sympathiek meisje kan toch geen problemen hebben om een groepje enthousiaste leeftijdsgenoten rond zich te scharen?

Als voorbeeld kan **Maya's Moving Castle** dienen: het zwartharige prinsesje - met glinsterdiadeem en al - heeft duidelijk een groepje met goesting en muzikale kennis - maar hen ontbreekt het dan weer wat aan muzikale vocabulaire en inspiratie, lijkt het. Echter, het Lady Linn-syndroom, waarover wij reeds meermaals berichtten, verspreidt zich onder muzikanten als ebola onder Congolezen(*). Dit keer moest *Fascination Street* - één van de sterkste nummers van The Cure - er aan geloven. Waarom een beresterk nummer coveren als je er niks aan kan toevoegen? Het dient enkel als bewijs dat je zeker nog geen wereldniveau haalt.

Winchester had dit keer een drummer mee en dat gaf stukken meer sfeer dan in de preselectie. Leuk, maar... Grofweg vielen zij ergens tussen Mika, Scissor Sisters en Gossip. Rock met een discobeat en popinvloeden dus. En net als in de preselectie was het allemaal goed gebracht. Toch vragen we ons af of het niet allemaal wat te trendy of zelfs wat te gemakkelijk is. Nu, festivals houden nogal eens van trendy en gemakkelijk, dus de boekers mogen hun oren wel even te luisteren leggen bij deze gasten.

Dan hadden wij het meer op **Horses on Fire**. Wat meer variatie, wat meer rocksound. Ook nu weer noteerden wij met bibberende hand: iets tussen Manic Street Preachers en Radiohead. Zij mogen evenwel nu niet op hun lauweren gaan rusten, want het moeilijkste werk ligt nog voor de boeg: het schrijven van een steengoede plaat zonder ook maar één vullertje. De sound, de beheersing en de goesting zijn er al, nu nog de goddelijke inspiratie en wij zijn fan.

We zullen het al maar verklappen: **Vegas!** won deze halve finale. We kunnen de jury ergens wel volgen: hun rauwe energie spatte van het podium en hun harde klanken daverden ons uit onze schier comateuze toestand. Podiumgimmicks genoeg: zingen door een megafoon, de microfoon tussen de tanden nemen om keyboard te spelen, spelen met het publiek... Voor ons was het geen verrassing meer maar het bleef toch werken. Vooral omdat de set ook maar twintig minuten mocht duren. Feestje en moshpit gegarandeerd, en dat uitroepeten achter hun naam blijven ze verdienen. Jammer genoeg waren wij eerder in de stemming voor iets rustigs.

Maar zó rustig als **Contraband** hoefde het nu ook weer niet. Melodieus en goed uitgewerkt, die songs, maar toch te belegen. Zij geven de indruk nog nooit naar een Engelstalige plaat geluisterd te hebben. Vermoedelijk geldt Little Richard te hunnent nog steeds als de baarlijke duivel en hebben zij daarna

niet veel plaatjes meer gekocht. Wij bedoelen maar: de muziek staat overal ter wereld wel al een paar stapjes verder, en Contraband rekenen wij qua klank en songs eerder onder folklore van ... wel, folklore-kunstencentra. Er is zeker een publiek voor, maar dat was later die nacht zeker niet terug te vinden op een grote ligzak met de tong half uit de mond, ronkend als een varken. Gelukkig zitten er in Aalter niet te veel vleermuizen.

(*) Dit is geen racistische opmerking; de Congolese variant van ebola verspreidt zich nu eenmaal gemakkelijker dan de andere.

01 November 2009

2 comments

#1

Mich  l   1 jaar 30 weken geleden

Merci voor de positieve recensie Stefaan! ||| HoF |||

#2

ijf 1 jaar 30 weken geleden

ja, de cover was geen goeie zet. we zijn het ook nog allemaal aan het uitzoeken en leren. dat maakt het ook ergens leuk. groetjes, ijf

Oost-Vlaams Rockconcours: Vier maal vijf is twintig

31 Oktober 2009 – JH Juvenes, Zele

Wonderbaarlijk wijze togen wij vijf en monter naar Zele. Zelfs de lucht van verse aal vanaf de afrit van de autostrade, die ons eraan herinnerde dat wij weer naar een provinciale jeugdbunker gingen, kon ons humeur niet doen omslaan. Het meeste onkruid was immers gewied en echte sukkelaars vond je niet meer terug op de podia van de halve finales. Er zat dus misschien wat fijne muziek in de lucht, en er zaten alleszins lekkere scampi in de backstagefrigo. Een mens zou van minder goedgezind worden.

Amatorski was ons in de preselecties eigenlijk volledig ontgaan. Een aantal van de redenen bleken nog steeds aanwezig. Hun podiumpr  sence schreeuwde: "Sorry dat we hier staan en jullie storen. We zitten eigenlijk liever in onze warme repetitieruimte." Als de zangeres de ogen al eens opende, was het met een blik zo triest alsof de andere groepsleden 's anderendaags naar ginds oorlogsfront gesommeerd waren, ver weg en met weinig kans op behouden terugkeer. Het afscheid was ronduit

onbeholpen. Bovendien hadden zij blijkbaar helemaal geen fans mee. Maar de muziek... Wat is die mooi geworden! Sfeervolle soundscapes, muziek om de ogen bij te sluiten en weg te dromen. Mits wat werk aan de présence (en een bezoekje aan de kapper) zullen zij in de finale een zeer te duchten concurrent zijn voor een aantal andere sfeer- en zweefgroepjes. U hoort het: Amatorski kaapte de eerste plaats weg.

Horny Housekeepers verraste ons totaal niet meer. In de preselectie brachten zij nog een welkome afwisseling: een vreemde eend in de bijt zonder referentie of rechtstreekse concurrentie binnen het concours. Deze avond opperde iemand dat de Jannen Fabre en/of Hoet hier misschien iets mee aan konden, maar hij dwaalde of kent niks van kunst. De Jannen doorprikken dit ballonnetje meteen: Horny Housekeepers is gewoon een excuus voor twee knullen om eens het zwijn dan wel de aap uit te hangen op het podium, maar aan enige visie of bedoeling ontbrak het volledig.

Het verrassingseffect was ook wat weg bij **Manu**, al slaagt hij er nog steeds in om te charmeren. Toen een onverlaat in het publiek het waagde te kuchen na het openingsakkoord, wierp Manu een schalkse blik richting zaal. Een blik die tegelijk hilarisch was en getuigde van zelfvertrouwen. Muzikaal was hij helaas gewoon miscast op een rockconcours. In een songschrijverscompetitie zou hij het wellicht verder schoppen. De songs - zelfs de nieuwe - kwamen allemaal wat veel uit hetzelfde vaatje qua klank. Misschien moet Manu een bende slechte vrienden zoeken in het caféleven. Die kunnen dan wat rock-'n-roll toevoegen. En als hij gewoon verdergaat op zijn élan heeft Fonny De Wulf een te duchten concurrent of heeft filmend Vlaanderen er een soundtrackcomponist bij.

Bij **Limousine** noteerden wij: "QOTSA light". De ene catchy song na de andere rolde van het podium. En dit leek iets zeer commercialiseerbaars. De zanger zat blijkbaar wel op de grens van zijn kunnen, maar mits clevere samenzang werd één en ander opgelost. Ander schoonheidsfoutje: de heren vonden de nek van hun gitaar of bas of de toetsen van hun keyboard blijkbaar interessanter dan elkaar of het publiek. Zij bleven er immers vrij lang en veel naar turen. Hier lijkt nog werk aan de winkel.

Giants By The Sea hoefde niet te vaak naar de nekken van de instrumenten te turen. Tijdens de soundcheck brachten zij Pearl Jam, tijdens de set brachten zij dingen die heel erg op Live geënt waren. Zo hebben we er nog zien passeren en die hebben niet eens de halve finale gehaald. Live absoluut geen avontuur, muzikaal helemaal niks bijzonders meer. Hadden zij dit vijftien jaar geleden gedaan, waren ze heel erg in de mode geweest en stonden zij wellicht in de finale. Nu is dat soort ninetiesbombast wel erg passé. En voor een revival is het nog te vroeg. Gelukkig maar.

Wij dachten tijdens het concours wel vaker: als een groepje uit vier leden bestaat en elk brengt vijf vrienden of familieleden mee, dan staan er al twintig fans om de ruimte voor het podium te vullen. Veel groepen hebben blijkbaar geen vrienden of toch niet zo 'n goeie dat ze vijf euro veil hebben om naar twintig minuten gepriengel van hun kennis te mogen komen luisteren. Dat is slechts een euro per vier minuten. **As You Like It** is evenwel slimmer: zowel op de preselectie als op de halve finale brachten zij een troepje fans mee dat zich zeer gaarne liet gaan op hun beukende rock. Een groep die het belang van fans inzien staat al een heel eind. Hopelijk heeft Amatorski het gezien.

Is As You Like It dan twee alinea's waard? Wij dachten even van wel, maar toen begonnen we naar hun muziek te luisteren. "I won't let you win" hoorden wij als een soort statement. Nu ja, Muse trekt daar ook volk mee. Maar daarna: "I don't wanna know, I don't wanna, I don't wanna". Franz Ferdinand werd in 1914 doodgeschoten, en de geschiedenis had zich beter herhaald alvorens die ene kutsingle op de wereld losgelaten werd. Wij trokken ons dan ook strategisch terug naar de toog, alwaar wij een erg continu gedreun opvingen van een band met meer kloten dan kop. Ook weer een ideale band voor bikertreffens dus... en wij die dachten dat die er allemaal uitgegooid waren in de preselecties. Maar ja, zelfs al scheidt men het kaf van het koren: als het tegen gaat, zit er muizenstront tussen.

De jury zag daar blijkbaar geen graten in en gaf As You Like It een wildcard. In kaf en koren zitten trouwens geen graten. In muizenstront wel, als de muizen héél kleine harde visjes gegeten hebben. De andere wildcards waren voor **Look & Trees**, **Maya's Moving Castle** en **The Curvy Cuties Fanclub**. Dat vinden wij vooral jammer voor **Steven H**, omdat hij er als enige in slaagde twee à drie nummers te brengen die we nog steeds nazingen. Helaas bracht hij live al te veel performance en te weinig echte livemuziek. "t Zit tegen.", zouden we zeggen.

01 November 2009

Oost-Vlaams Rockconcours Het werk loont zijn meester

28 November 2009 - Vooruit, Gent

Een leuke goedgevulde zaal, veel volk backstage, een massa medewerkers, een uitgebreide deskundige jury en acht jonge en soms ietwat nerveuze groepen die naar de hoofdprijs dongen. Dat waren de ingrediënten voor de finale van het Oost-Vlaams Rockconcours. Het publiek werd bovendien getrakteerd op een erg fijn dessert - al wist dat uit miserie totaal nie woare krupn - en dan natuurlijk, onverbiddelijk, het verdicht. Voor de ene groep de zoete smaak van de overwinning, voor de anderen wellicht een bittere pil.

Maar laten we beginnen bij het begin: **Maya's Moving Castle** zette een fijn setje neer. Opener *Next Life* kwam erg goed uit de verf, en ondertussen kunnen we het bijna meezingen. De Mayaatjes hebben dus wel degelijk iets in hun mars. Helaas, *Feed Me* vinden we nog steeds al te hard afgekeken van Bloc Party. Daarna ging het weer meer de new wave-kant op. Bij sommige songs zou een hogere climax passen dan gewoon "allemaal wat harder gaan spelen". Onze tip: kijk eens in vaders platenkast of er

toevallig geen Pink Floyd of Genesis tussen staat. Niet om klakkeloos te kopiëren, maar om wat inspiratie op te doen, een paar invloeden bij te vinden, en wat meer variatie te brengen.

Waar we Maya steeds leuker beginnen vinden, hebben we bij **Catatronics** steeds meer twijfels. De eerste keer waren wij ongelooflijk gecharmeerd, maar na de derde keer min of meer dezelfde set met min of meer gelijkaardige songs hebben we het wel gehoord. *Sometimes* zet de toon, en er valt echt niks aan te merken op het knappe refrein en de bloedmooie samenzang, maar de rest van de set is te veel van hetzelfde. En als we toch refereren aan countrymuziek, waar blijft dan de humor die je in zoveel country terugvindt? Townes Van Zandt of de Flying Burrito Brothers kunnen hier hopelijk enige inspiratie bieden. Of, als het toch per se rustig en weemoedig moet, varieer dan iets meer met wat er op het podium staat: baseer een nummer volledig rond de piano of stem de gitaar eens een halve toon lager in plaats van een capo op 3 of 5 te klikken. Dat waren onze gedachten.

Toen dachten we: misschien steken we nu toch best oorstopjes in. Het was immers de beurt aan **Vegas!** dat middels een erg luidruchtige soundcheck het publiek al snel mee had. Op een RHCP-

achtige funkrockbeat schreeuwde de zanger zichzelf helaas wat voorbij, vermoedelijk met het oogmerk er, zoals dat dan heet, een lap op te geven. In de schreeuwerige dreunende set merkten we ook nu weer fijne ideeën en bruikbare songs op, maar Vegas! blijft toch een groep die je niet al te academisch moet benaderen. Hier dus, met die pint.

Durven we zeggen dat **Amatorski** uit hetzelfde vijvertje vist als Maya's Moving Castle? Van op de andere oever weliswaar, maar toch. Helaas kwam de vergelijking niet al te best uit voor Amatorski; zowel qua sound als songs kwamen ze vrij mat en eentonig over. Nochtans hadden wij erg graag gehad dat dit fijne collectief de zaal had platgespeeld met pakkende songs. Helaas, het luide geroezemoes in de zaal sprak boekdelen. Tenandere, dit is geen muziek voor concours of festivals. Dit is iets voor de pluchen zetels van culturele centra of pakweg de Elisabethzaal. Toch zien wij ook in Amatorski een toekomst, als zij hun sfeerstukjes van wat inhoud en dynamiek voorzien, of als ze proberen af te stappen van vierminutensongs en eens iets langers in elkaar proberen te steken. Deze muzikanten zien wij in staat een interessant nummer van circa een kwartier in elkaar te boksen, mits hard werk. En u weet hoe wij houden van hard werk.

The Curvy Cuties Fanclub bracht naar goede gewoonte een erg rechttoe rechtaan rock-'n-rollsetje. Een welkome variatie, wars van pretenties en moeilijkdoenerij. Een festivalgroep eerste klas met een paar leuke nummers - *Nasty Sound* zou een blijvertje kunnen zijn op radiostations voor puistige jongelui - met als enig doel: plezier en melodische muziekjes maken. Helaas blijven gedoodverfde festivalgroepen nogal eens verstoken van inhoud, en dat is hier niet anders. Nu, dat zal duizenden festivalgangers worst wezen, maar wij hebben het altijd iets meer gehad voor groepen die ook nog iets te vertellen hebben bovenop hun leuke sound. Zeker als de sets langer zullen zijn dan twintig minuten. Desalniettemin: in het festivalcircuit zien wij deze jongens wel één en ander bereiken. De prijs voor koddigste basversterker kennen wij hen alleszins toe.

As You Like It vulde datzelfde festivalgroepgegeven op een gelijkaardige manier in. Melodieuze geram, een zanger met branie en een schare uitgelaten fans. De stagediver was er ook weer bij. As You Like It heeft goed begrepen dat je nergens komt als je niet een paar vrienden enthousiast kan maken voor en met je muziek. En net als bij de Curvies was er inhoudelijk niet veel te beleven. Plots moesten wij aan Therapy? denken, als voorbeeld van hoe je melodieuze festivalrock kan maken met toch iets van boodschap en heel veel herkenbaarheid. Nu, zelfs Therapy? heeft dat niet zo heel lang volgehouden dus het is deze twee rockgroepen vergeven dat zij niet aan dat niveau geraakten. Wij zien hen nog op veel kleine festivalpodia geraken, maar niet op een ereschavotje in het concours.

Look & Trees is ook zo 'n groep die we leuker zijn beginnen vinden naarmate het concours vorderde. Hun setje kenden we ondertussen wel. Hun uitvoeringen eigenlijk ook. Live was er dus nog altijd erg weinig avontuur, in tegenstelling tot bij een aantal van hun idolen. *I Like The Eye* begonnen we stilaan wel de leukste song van het concours te vinden, op de songs van Steven H. na - maar daarover later meer. Het catchy "in the summertime"-refreintje en de leuke close harmony zouden we graag frequent op de radio horen, echt waar. We kunnen het alleen maar uitschreeuwen: zoek het avontuur op, jongens. Neem jullie tapes mee naar huis en oefen op solo's waarvan je denkt "hier gaan de andere groepsleden van opkijken tijdens het volgende optreden". Ga naar een aantal van jullie onvoorspelbare idolen kijken. Wij houden jullie in de gaten.

Intergalactic Lovers mocht als laatste. De zangeres kwam bangelijk kortgerokt op. Wij hoorden poprockliedjes, en eindelijk viel onze nikkel waar wij het introotje van *Fade Away* van kenden: *Here's To You* van Joan Baez. Er zijn uiteraard slechtere referenties om een song mee op te bouwen. De lovers maakten een goeie beurt met een vrij gevarieerde set en leuke songs, maar toch verloren ze meer dan eens onze aandacht. En dat had nu voor één keer niks te maken met de backstagefrigo. Ondanks tempowissels op het juiste moment, een klein solootje waar nodig en een duidelijk idee over de sound van de groep, misten wij het soort songs dat we na drie luisterbeurten nog eens willen horen. Maya's Moving Castle heeft *Next Life*, Catatonics heeft *Sometimes*, The Curvy Cuties hebben

Nasty Sound, Look & Trees heeft *I Like The Eye*. Bij Intergalactic Lovers kunnen we er niet zo direct opkomen. Jammer, maar u kent ons mantra: "mits hard werk..."

Steven H. mocht als special guest de tijd doden tijdens de juryberaadslaging. In zijn geheel eigen stijl pakte hij met twee nummertjes (*Saai In De Backstage* en *'t Zit Tegen*) de hele vooruit in. Voor *'t Zit Tegen* - voor ons hèt nummer van dit concours - had hij zelfs een schare dansers op het podium. Hilarisch en tegelijk geweldig goed. Hier en daar gingen stemmen op dat deze jongen zou moeten winnen. Andere stemmen gromden dan weer dat het een "rock"-concours is. Soit, Stevens fanschare is wellicht weer wat uitgebreid. En, als 't ons nog één keer gepermitteerd is... "teeeee'en!! 't Zit teeeee'en!!!"

Toen daalde de uitgebreide jury neder van de Olympus om de uitslag bekend te maken. Elk jurylid had één favoriet genoteerd, en blijkbaar was er na telling niet veel discussie nodig. Look & Trees haalde tot onze verbijstering maar een derde plaats. Ze leken er desalniettemin erg blij mee. Vegas! kaapte het zilver weg, en het goud - in de vorm van een erg grote cheque - was voor Intergalactic Lovers. Als u zich afvraagt of wij ons daarin kunnen vinden, hebt u bovenstaand artikel overgeslagen en bent u direct deze alinea gaan lezen. En we hebben er nochtans zo hard aan gewerkt.

29 November 2009

In de rand van het Oost-Vlaams rockconcours

Column

Op weg naar Erpe-Mere maakten wij een balansje op van acht preselecties maal zes groepen. Onze eerste bedenking was dat wij in ons hele leven nog nooit zoveel uithoeken van de provincie hebben aangedaan, en dat we toch wel in een schaamteloos spuuglelijk stukje wereld leven met zijn alomtegenwoordige

lintbebouwing die de weinige overgebleven weiden en akkers aanvreet en de schreeuwerige reclameborden en de betonnen fabrieksdozen en de fermette-met-bmw-voor-de-deur als symbool van de inspiratieloze beotiër die mits noeste arbeid genoeg kan verdienen om van zijn neus te maken. The Flemish Dream. Geef ons volgend jaar maar de concours van de provincies Luxemburg of Namen, dank u, merci.

Durven wij zeggen dat die architectuur - of wat daarvoor moet doorgaan - een zekere Vlaamsche Aard weerspiegelt, die wij ook terugvonden bij de groepjes? Een houding van "het kan me niet schelen dat het al duizend keer gedaan is, IK wil het ook nog eens doen". Een houding van "'t Is misschien niet volledig uitgewerkt maar het marcheert en dat is genoeg". Geen frivoliteiten, geen goddelijke inspiratie, weinig visie, gewoon voldoende poen tegen een aantal dure instrumenten gooien en we komen er wel.

Een tweede bedenking was dat er misschien een genregebonden preselectiesysteem zou mogen komen. Wij kunnen de onderling inwisselbare gedreven hardrockgroepjes, professionele emogroepjes, eenzame en soms wat zielige singer-songwriters en wereldvreemde elektro groepen niet meer uit elkaar houden. Het is soms moeilijk om binnen één preselectie de verschillende genres tegen elkaar af te wegen.

Wat wij ook al talloze malen verzuchtten was het gebrek aan visie en begeestering bij de meeste groepen. Wij veronderstellen dat de meesten begonnen zijn met na te spelen wat zij leuk vinden - in vele gevallen grunge, emo, punk of hardrock - en dat uit een aantal covers dan wat eigen werk ontstaat. De invloeden liggen er vaak wat al te dik op. Van ons moet een groep niet draaien rond een waarlijke artiest met een bevlogen inspiratie, maar als men puur de kaart van het entertainment trekt zorgt men best voor wat vuurwerk op het podium. Letterlijk of figuurlijk. Helaas was het aantal mensen dat ècht iets te zeggen leek te hebben op één hand te tellen.

"Bescheidenheid siert" is een oervlaams adagium dat soms al te vaak aanleiding geeft tot een verontschuldigende houding - "het spijt me dat ik mijn eigen werk goed vind" - en dat is niet altijd nodig. Het andere uiterste leek vaker voor te komen: een gebrek aan zelfkritiek. Wij zien de groepen natuurlijk niet zoeken en sukkelen in hun repetitiekot, maar sommige deelnemers brachten dingen die zó bedenkelijk waren dat wij veronderstellen dat zij vooral blij zijn als ze nog een song af hebben, en zich daarna niet meer gaan afvragen of het wel een goeie song is. Schrijven is schrappen, en zelfs al werk je twee weken aan een song: soms is de vuilbak de enige optie.

Er werd ons vaak aangesmeerd dat wij onvoldoende rekening hielden met de beperkingen van beginnende muzikanten. "Ze is nog maar zeventien" vinden wij echter geen excuus. Wij zagen gastjes van veertien jaar - of zo leek het toch - die knappere sets neerzetten dan wij ooit voor mogelijk hielden op Junior Eurosong-leeftijd. Wij zagen anderzijds mensen met jaren ervaring die ons hooguit een geeuw ontlokten. Uiteindelijk geldt: de winnaar van dit concours wordt geacht er op korte termijn te stààn. De ideale winnaar is dus een groep met goeie ideeën en uitvoeringen die nèt nog dat beetje coaching nodig heeft om de definitieve richting te vinden. Vallen dus af: de zoekende, stuurloze groepen met zware muzikale beperkingen. Binnen twee jaar is er weer een concours.

Als wij onze criteria onder woorden moeten brengen gaat het niet zo zeer over professionalisme, uitstraling, instrumentenbeheersing of andere details. Ons voornaamste criterium is: "zouden wij een entreeticket van 20€ kopen als deze groep zou komen spelen in de AB?", en ook: "zouden wij van deze groep een cd kopen". Daarin zit alles vervat. De meeste bands zouden zich best eens afvragen of hun vrienden geld zouden betalen om hen bezig te zien. Indien niet - aan de kaartenverkoop van sommigen te zien is dat zeker een mogelijkheid - stellen zij zich best een paar vragen.

En voor diegenen die nog nieuw songmateriaal willen schrijven - of het oude willen herwerken - verwijzen wij tot slot naar de columns die hier eerder dit jaar gepubliceerd werden, met [tien tips voor songschrijvers](#). Als wij op die manier komaf kunnen maken met lauwe dooddoeners als "less is more" en songs vol fake clichéverdriet, hebben wij van de muziekwereld hopelijk een iets mooiere plaats gemaakt.

28 September 2009